

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/24 • 1 Temmuz 2000 • 5 DM.

*30 Haziran
4 Temmuz 1979
Çorum Katliamı*

*2 Temmuz 1993
Sivas Katliamı*

***Faili sermayenin
kanlı iktidarındır!***

**Katil devletten
hesap soralım!**

İÇİNDEKİLER

Düzen cephesinde krizler ve reformist solda hayaller	3
“Kriter” tartışmaları ve teslimiyet platformunun çöküşü	4
“Kopenhag kriterleri” tekerlemesi ve kaba gerçekler	5
Sistem kontr-gerillasız yapabilir mi? ...	6
Sermaye patronları açık köle pazarına dönmüş bir ülke istiyorlar	7
24 Haziran İstanbul mitingi	8
Mamak Belediyesi işçileri grev kararı aldı	9
Çorlu deri işçileri baskı ve teröre rağmen kararlılıkla direniyorlar	10
Asgari ücret mi, sefalet ücreti mi? ...	11
Enerji-Yapı Yol Sen üyelerinin ülke çapında iki günlük iş bırakma eylemi ..	12
Tüm Sosyal-Sen ve SES'in ortak eylemi	13
Tekirdağ'da 20 bin kişilik üretici köylü gösterisi	14
TÜGSAŞ ve İGSAŞ'ın özelleştirilmesi tarımda yıkım politikasının bir gereğidir	15
Sivas katliamının perde arkasında çete devletinin kanlı eli vardır (Orta)	16-18
Hırsızlık, yolsuzluk, pislik ve “Yüce Meclis”!	19
Devrimci tutsakların “sağlıklı yaşam hakkı” ortadan kaldırılıyor	20
İstanbul Barosu'nun cezaevi etkinlikleri	21
Emperyalist tekeller kâr uğruna doğayı katlediyorlar!	22-23
Ekim Gençliği'nden	24-25
Almanya'da anlamlı öncü işçi etkinliği	26
Otomobil sektöründe neler oluyor? ...	27
Basın'da hücre saldırısı	28-29
Mücadele tarihimizden	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

Sermayenin yoğunlaşan saldırılarına karşı işçi ve emekçiler cephesinden yükselen hareketlilik sınıfın farklı bölüklerine ve farklı emekçi kesimlere doğru genişleyip, ivme kazanarak büyüyor. Sürmekte olan grev ve direnişlere her gün yenileri ekleniyor. Toplumsal mücadele sahnesinde uzun yıllardır görünmeyen çeşitli emekçi kesimler yavaş yavaş yerlerini alıyorlar. İşçi ve emekçiler yeni eylem kararları alıyor, kararlılıklarını ifade ediyorlar. Sınıf ve kitle hareketinde son bir hafta yaşanan gelişmelere genel olarak bakarsak varolan tabloyu daha iyi görebiliriz.

*EXSA grevi işçilerin kararlılık ve coşkularıyla sürmeye devam ediyor. Sessiz sedasız sürmekte olan Antep Şehitkamil Belediyesi grevi de 41. gününü doldurmuş durumda. Kimya Teknik grevi ise 10. ayını doldurmasına karşın kararlılığından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor.

*Belediyelerde sürmekte olan TİS'lerde ise Adana Büyükşehir, Seyhan, Ankara Mamak ve İzmir Buca belediyelerinde grev kararları asılmış durumda. İstanbul Bayrampaşa, Gaziosmanpaşa ve Güngören belediyelerinde ise 5 Temmuz'da grev kararları asılacak.

*Asil-Deri, Çinkur, Çorlu'da Baykallar, Reisler ve Trakya deri, Türkter ve Tuzla Tersanecilik ve Çağdaş Matbaacılık işçileri sendikasıyla, işten atma saldırılarına karşı direniş ve eylemlerini sürdürüyorlar.

*Kamu emekçileri bu hafta da eylemdeydiler. Enerji emekçilerinin saldırılara karşı hizmet üretiminden gelen güçlerini kullanmada kararlılıkları bu hafta da devam etti. SES ve Sosyal-Sen üyesi emekçiler de bu hafta yine alanlardaydı. Ayrıca SES 8 Temmuz'da Ankara'ya yürüyüş kararı almış durumda.

*Tahkime dayanılarak özelleştirmede devir işlemleri bir gecede tamamlanan Çayırhan termik santrali işçileri, santralin jandarma ablukasına alınmasına karşın işbaşı yapmadılar. Bu satırların yazıldığı sırada eylemleri devam ediyordu.

*İMF'nin tarıma dönük yıkım saldırısına karşı emekçi köylülüğün tepkileri yükselmeye devam ediyor. Bu kez de Tekirdağ'da alanlara çıkan binlerce üretici İMF politikalarını protesto ettiler. Eyleme baştan sona kararlılık ve coşku hakimdi.

*2 Temmuz Sivas katliamının 7.yıldönümü. 2

Temmuz'da katliam alanlarda protesto edilecek. Binler bir kez daha Sivas katliamının faili sermaye devletini lanetleyip hesap soracak. Hazırlıkları yapılan İstanbul 2 Temmuz mitingi ise valilik tarafından yasaklanmış bulunuyor.

*Sermaye devleti hücre tipi cezaevlerinin tanıtımına devam ederken, karşı tepkiler bu hafta da kendisini alanlara taşıdı. Birçok ilde cezaevleri önünde düzenlenen eylemler bir kez daha polisin saldırısına uğradı.

İşçi ve emekçiler cephesinden büyüyen hareketlilik karşısında sermaye cephesi en temel silahlarını bir kez daha devreye sokmuş bulunuyor. Sürekli kullanılan terör bu hafta da kesintisiz bir biçimde sürdü. Ancak bu silahın yanında, ki bundan da tehlikeli olan ESK silahı bu hafta devreye sokuldu. Hain sendika ağaları ESK masasında sermaye temsilcileriyle beraber işçi ve emekçi hareketliliğinin önüne nasıl geçeceklerinin planlarını yaptılar. Sermaye cephesine saldırı programının engelsiz uygulanacağına dair güvence verdiler. Sermayenin sıkıştırmalarına su serptiler.

Sermayenin gelişen işçi ve emekçi hareketliliğine karşı en büyük güvencesi ESK'dır. ESK tersinden işçi sınıfı ve emekçi hareketinin önündeki en büyük engeldir. İşçi ve emekçi hareketinin gelişimi ve sermayeye karşı mevziler kazanması da bu engelin aşılmasına bağlıdır. Bu nedenle, bugün varolan eylemlilikleri büyütüp, geliştirip güçlendirmek önemli bir görevse varolan hareketi sendika ağalarının inisiyatifine terketmemek bir başka önemli görevdir. Bu iki görevin başarıya ulaşması temelde harekete yönelik müdahale ve örgütlenme çabasına bağlıdır. İleri-öncü işçi ve emekçiler sendika ağalarının ESK üzerinden oynayacakları hain rol açısından bilinçlendirilmelidir. Bu bilinçlendirme ise sendikal ihaneti açacak birleşik bir işçi-emekçi inisiyatifine örgütlü kılınmalıdır.

O halde dönemi kazanmak için daha fazla enerji, daha fazla çaba...

Geçen hafta yayınına başladığımız “Programda tarım ve köylü sorunu” başlıklı dizi yazımızın ikinci bölümünü sayfa sıkışıklığı nedeniyle bir sonraki sayıya ertelemiş bulunuyoruz. Okurlarımızın bizi anlayışla karşılayacağını umuyoruz.

Çıktı! Kitapçularda!

Türkiye Komünist İşçi Partisi
Program Tüzük

EKSEN YAYINCILIK

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/24 • 1 Temmuz 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Düzen cephesinde krizler ve reformist solda hayaller

Emperyalizme uşaklıkta, işçi sınıfına ve emekçilere düşmanlıkta kendi aralarında yıllardır tam bir blok oluşturuyor olsalar bile, düzen cephesinin sorunsuz ve çelişkisiz olmadığı bir gerçektir. Dahası, bu, egemen sınıfın doğasına aykırıdır. Kendi arasında farklı çıkar gruplarından oluşan, kaynakları ve rantları bölüşebilmek için birbiriyle didişen, bunun için hükümetin ve devletin kilit kurumlarına hakim olmaya çalışan, bu arada kendisine üstünlük sağlamak üzere mafya çetelerinden tarikatlara kadar her alanda etkinlik gösteren bir egemen sınıftan "iç uyum" beklemek olacak şey değil.

Bununla birlikte, emperyalizme ve NATO'ya sadakatle bağlılıkta, İMF ve Dünya Bankası reçetelerinin harfiyen uygulanmasında, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin baskı ve sömürünün ağır kısıncı içerisinde tutulmasında, temel hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alınmasında, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin boğulmasında, bütün bu temel sorunlarda bu egemen sınıfın tam bir uyum içinde olduğu da bir gerçektir. Ve bu uyum, 12 Eylül'den beri ordu merkezli MGK tarafından sorunsuzca sağlanmaktadır.

Düzen cephesinde son günlerde biri hükümet öteki devlet bünyesinde olmak üzere iki çatlak belirdi. Bunlar "kriz" olarak nitelendi, çeşitli değerlendirmelere ve spekülasyonlara konu oldu, hala da olmaktadır. Reformist solun farklı kesimlerinde de etkileri olan, hayaller yaratan ya da düşkünlüğüne yolaçan bu gelişmelere daha yakından bakalım.

Hükümet bünyesindeki çatlağı sermaye medyası "Yüce Divan krizi" olarak özetledi. Geline yerde "aşıldığı" tüm taraflarca ilan edilen bu kriz, bazı soruşturma dosyalarına ilişkin olarak faşist MHP'nin öteki sağ partileri liderleri üzerinden sıkıştırma ve yıpratma hesabının ürünüydü.

DSP, MHP ve ANAP'tan oluşan faşist-gerici karması hükümet, kurulduğu günden bu yana emperyalizmin ve teknelci burjuvazinin reçete ve direktiflerini elbirliği ile, ortakların sık sık kullandığı ifadeyle "tam bir uyum içinde" uygulamakta kusur etmedi. Bu "uyum", son krizden en ufak bir biçimde etkilenmeksizin, halen de sürüyor. Özelleştirme, tahkim, SSK ve tarımın çökertilmesi, sefalet ücreti dayatmaları vb. emek düşmanı saldırılarda hükümette en ufak bir pürüz yok. Sistemik faşist baskı ve terörün uygulanmasında, temel hak ve özgürlüklere yönelik istemlerin boğulmasında "birlik ve bütünlük" tam. Emperyalizme ve NATO'ya uşaklıkta sorun bir yana birbiriyle yarış var. Kardeş Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemlerinin ezilmesinde, faşist devlet aygıtının tahkiminde, F tipi denilen faşist izolasyon kamplarının hayata geçirilmesinde, vb., vb., en ufak bir sorun yok. Özetle, emperyalizme ve işbirlikçi egemen sınıfa hizmette, işçi

sınıfına, emekçilere, toplumun tüm ezilen kesim ve katmanlarına yönelik sistematik saldırılarda en ufak bir sorun ya da pürüz yok.

Peki sorun ne? Sorun, bu denli kapsamlı bir emek ve ülke düşmanı programı uygulamanın, bu uygulamada aktif suç ortağı olmanın yarattığı ağır siyasal faturadan çıkıyor. Sorunun gerisinde, kendini henüz yıpranmamış sayan faşist MHP'nin, bayağılık kokan ve hiçbir inandırıcılığı olmayan manevralarla, son bir yılın ağır siyasal faturasından bir parça olsun sıyrılmaya kaba hesabı var.

Faşist MHP'nin hükümet ortağı olarak geleceğe dönük hesapları var ve bunlar zaman zaman ifade ediliyor. MHP; kanlı ve kirli geçmişini unutturarak kendini toplum nezdinde meşrulaştırmak, teknelci burjuvaziye ve emperyalizme, bu arada esas yönetici güç olarak orduya kendini hükümet edebilecek bir parti olarak beğendirmek ve kabul ettirmek, buna paralel olarak da yolsuzluk ve kirlilik batağına batmış öteki sağ partileri geri plana iterek, sağın büyük partisi olarak yükselmek istiyor. Hesaplar bunun üzerine yapılmış durumda. Bu, gelecek seçimlerde "tek başına iktidar" hedefi olarak dile de getiriliyor. Ordunun şeriatçı partiyi bunalma ve güçten düşürme çizgisi burada ayrıca bir olanak olarak değerlendiriliyor.

Gelgelelim bu hesapta tutmayan, işi bozan temel bir boyut var. Şovenizm dalgasına binen, fakat bununla kalmayarak "yolsuzluğa ve yoksulluğa" karşı bir söylemle yoksul halk katmanlarından, özellikle de emekçi köylülükten oy ve dolayısıyla politik destek alan faşist parti, son bir yıldır fütursuzca uygulanan emek ve halk düşmanı politikanın asli suç ortağı. Yolsuzluk ve yoksulluk üreten aynı düzenin "uyumlu" olmaktan öte en faal icracısı. Şovenist milliyetçi söylemle oy alanlar, işçi sınıfının "vatana ihanet!" olarak nitelediği tahkim yasasını çıkardılar ve son bir yıldır İMF-Dünya Bankası'nın uyumlu-uşak memurları olarak çalışmakta kusur etmiyorlar. Emperyalizmin tarımı ve köylülüğü çökerten "tarım reformu"nu uygulayan bakanlığın başında faşist MHP'nin kendisi var. Deprem bölgesinde yüzbinlerce insan kısı perişanlık içerisinde geçirdi ve bu insanlara kalıcı konutlar vaadedilen Bayındırlık Bakanlığı'nın başında yine faşist partinin kendisi var.

Hesapları bozan bu ağır suç ve ihanet dosyası daha da uzatılabilir, fakat buna gerek yok, durum yeterince açık. Sosyal demagoji ile kitle desteği kazanan faşizmin her yerde karşı karşıya kalacağı derin açmazla, MHP de daha şimdiden, aradan daha bir yıl geçmeden, yüzyüze kalmış bulunuyor. Burası Türkiye, sorunlar ağır ve çelişkiler derin, maskeler çabuk düşüyor. (Aynı şeyi üç-beş yıl önce "adil düzen" aldatmacası üzerinden şeriatçı parti de yaşamıştı. Şimdilerde İMF'nin köylüyü yıkıma uğratan politikalarını istismar etmeye çalışıyor, fakat ilk girişimleri köylüler nezdinde bir inandırıcılık taşımadığını gösteriyor.)

Faşist partinin önceki hükümet dönemlerinde boğazına kadar pislige batmış ANAP ve DYP ile ilgili soruşturma dosyaları karşısındaki manevralarının gerisinde işte bu var. Tasması her zaman sermaye ve kontr-gerilla tarafından sıkı sıkıya tutulan bu parti, yaptığı son çıkışların ölçüsünü ayarlamayı da ihmal etmedi kuşkusuz. Yaptığı çıkış hükümet krizine değil, koalisyonda "güven" krizine yolaçtı yalnızca. Sermaye çevreleri, içinden geçilmekte olan dönemin hassasiyetini ve uygulanan emek düşmanı programın hayati önemini vurgulayarak, böyle küçük hesaplara dayalı girişimleri

hoş karşılamadıklarını net bir biçimde dile getirdiler. Faşist parti de başta TÜSİAD olmak üzere açık-gizli tüm odaklara hükümetin bozulmayacağı güvencesini vermekte gecikmedi. Kendilerine bu güvencenin verildiğini bizzat TÜSİAD başkanı kamuoyuna açık sözlerle bildirdi. Uygulanmakta olan ülke ve emek düşmanı politikalar için biçilmiş kaftan sayılan mevcut hükümetin korunması emperyalistler ve işbirlikçileri için çok önemli ve tasmalı faşist parti bu önemin bilincinde olarak hareket ediyor. Bunu gözetemediği bir durumda, aynı anlama gelmek üzere kendini bu açıdan emperyalizme ve teknelci burjuvaziye beğendiremediği takdirde, güttüğü hesapların bir şansını olamayacağını çok iyi biliyor.

Bu zamansız ve beklenmedik "Yüce Divan krizi"nin zamanlamasının gerisindeki neden de bu arada açığa çıktı. Bizzat Devlet Bahçeli, FP'nin kapatılma ihtimali bulunduğunu, bunun ise erken seçim demek olduğunu açıkladı. Devletin karanlık zirveleriyle içiçe olanların FP'nin kapatılması ve dolayısıyla erken seçim ihtimali üzerinde durması, yabana atılır bir bilgi değil. Bu, ülkenin yağmalanması ve satışına suç ortaklığı yapanların yolsuzluk dosyaları üzerinden "temize çıkma" telaşlarını da açıklıyor bir bakıma. Emek ve ülke düşmanlarının bu türden bayağılıklarla seçmen kitlelerini ne kadar aldatabilecekleri ayrı bir sorun. Ama halka karşı suç ortaklığının ve vatan satıcılığının onları bir yıl içinde birbirleriyle didişme noktasına getirmiş olması önemli bir gelişme sayılmalıdır. Bundan sonra zaman bu çekişme ve didişmelerin daha da artması yönünde olacaktır.

Devlet bünyesinde yaşanan ve üzerine şu sıralar daha çok laf edilen öteki çatlağı gelince. Bunu da aynı sermaye medyası "Kopenhag kriterleri krizi" ya da "MGK krizi" olarak niteliyor. AB'ye hazırlık ve dolayısıyla "Kopenhag kriterlerine uyum" adına Dışişleri Bakanlığı'nca hazırlanan bir raporda MGK Genel Sekreterliği'nin müdahalesiyle yapılan rötuşlar, bu yeni krizin kaynağını oluşturuyor. Mesut Yılmaz'ın AB'ye girmemizi istemeyenler var gevelemeleri saklı tutulursa, devlet ve hükümet zirveleri gerçekte böyle bir görüş ayrılığı, dolayısıyla kriz yok diyorlar. Ama medyada tartışması sürüyor, dahası reformist sol çevreler bu alandaki bazı görüş ayrılıklarına farklı yönlerde de olsa derin anlamlar atfetme yarışındalar.

Emperyalizme uşaklıkta, işçi sınıfına ve emekçilere düşmanlıkta kendi aralarında yıllardır tam bir blok oluşturuyor olsalar bile, düzen cephesinin sorunsuz ve çelişkisiz olmadığı bir gerçektir. Dahası, bu, egemen sınıfın doğasına aykırıdır. Kendi arasında farklı çıkar gruplarından oluşan, kaynakları ve rantları bölüşebilmek için birbiriyle didişen, bunun için hükümetin ve devletin kilit kurumlarına hakim olmaya çalışan, bu arada kendisine üstünlük sağlamak üzere mafya çetelerinden tarikatlara kadar her alanda etkinlik gösteren bir egemen sınıftan "iç uyum" beklemek olacak şey değil.

Bununla birlikte, emperyalizme ve NATO'ya sadakatle bağlılıkta, İMF ve Dünya Bankası reçetelerinin harfiyen uygulanmasında, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin baskı ve sömürünün ağır kısıncı içerisinde tutulmasında, temel hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alınmasında, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin boğulmasında, bütün bu temel sorunlarda bu egemen sınıfın tam bir uyum içinde olduğu da bir gerçektir. Ve bu uyum, 12 Eylül'den beri ordu merkezli MGK tarafından sorunsuzca sağlanmaktadır.

Sözü edilen son kriz, bu uyumun gerçekte doğrulanmasından başka bir şey değildir. Hükümet çevrelerince yapılan ve tartışılan sorunlar konusundaki görüş ayrılıklarının abartılmaması gerektiğine işaret eden açıklamalar, bir krizin gizlenmesinden çok, görüş ayrılıklarının önemsizliğine bir işaret. Yaşanan krizi abartma, bu abartıdan egemen sınıf kliklerinin iki farklı program etrafında bölündükleri sonucunu çıkarma ve kendini bu programlardan birine angaje etme, Türk ve Kürt reformist solunun kendi hayalleri ile ilgilidir.

Bir yanda, ÖDP ve teslimiyetçi Kürt reformistleri var. Bunlar AB sürecinin, bu süreçte “Kopenhag kriterlerine uyum”un Türkiye’ye demokrasi, Kürdistan’a barış ve bu arada emekçilere de sosyal haklar getireceği hayalleri taşıyorlar ve bunları yayıyorlar. Teslimiyet çizgisinin çaresizliği içerisinde kıvranan Kürt reformistleri bu konuda ölçüyü iyice kaçıyorlar. Başta TÜSİAD olmak üzere egemen sınıfın AB’ye girmekten yana olduğunu, bunun için de özgürlüklerin sınırlarını genişletmek, bu arada Kürt halkının kimlik ve kültürel sorunlarını çözmek istediğini düşünüyorlar. Düne kadar buna yalnızca “savaş rantçıları” olarak kodladıkları kesimlerin, gelinen yerde ise gide gide ordunun ayak direlediğini ileri sürüyorlar. Oysa daha bir yıl önce aynı ordu İmralı’daki “tarihi açılımları”da demokrasi mücadelesinin öncü kuvveti olarak payelendirilmişti. Bu gerici ham hayallerin sonu tam bir hüsrana oldu. Emperyalizmden ve en büyük kanemciler örgütü TÜSİAD’dan demokrasi ve kültürel hak beklentilerinin sonu da aynı şekilde hüsrana olacaktır.

Reformist solun öte yanında, Perinçek liderliğinde Kemalist İP var. Bu iflah olmaz ordu ve düzen dalkavukları ise, tartışılan rapordaki MGK rötuşlarını, ciddi ciddi ordunun AB sürecine, dolayısıyla emperyalizme ve küreselleşmeye direnmesi sayıyorlar. Düzen bekçisi sermaye ordusunu olmayan ulusal bağımsızlığın en büyük güvencesi olarak görüyorlar. Emperyalizmin küresel politikaları emekçilere kan kusturularak yıllardır uygulanıyor ve bu uygulamanın engelsizce gerçekleşmesini de tüm dizginleri Genelkurmay’ın elinde olan devlet aygıtı sağlıyor. İçerde bunu yapan aynı ordu, Ortadoğu’da ABD güdümlü ve İsrail eksenli saldırı mihverleri kuruyor. NATO hizmetinde Balkan savaşına katılıyor, Bosna ve Kosova işgallerinde yer alıyor. Ama her nasılsa, bu ordu emperyalist küreselleşmeye diremiyor. MGK üzerinden toplumsal hayatın ayrıntılarına müdahale etmeyi başarabilen bu ordu, küreselleşme hukuku demek olan “uluslararası tahkim”e tek kelime itiraz yöneltmiyor. IMF reçetelerine, Dünya Bankası dayatmalarına, SSK’nın ve tarımın çökertilmesine vb., vb., ses çıkartmak bir yana, bunları uygulayan sınıfın baskı gücü olarak bizzat nezaret ediyor. Ama bu ordu, her nasılsa, emperyalizme ve küreselleşmeye karşı bağımsızlığın güvencesi oluyor. Buna dayalı gerici burjuva hayaller, safsatadan da ötedir. Perinçekçi parti, bu çizgisi ve propagandasıyla, düzenin ve devletin hizmetindedir. Düşünün ki bu parti, tümüyle göz boyayıcı niyetlerle de olsa Kürt halkının kültürel kimliğine ilişkin bazı hak kırıntılarının bir raporda ima edilmesine bile katlanamayan bir tutumu selamlayabilmektedir. Bunu emperyalizme ve küreselleşmeye karşı direniş tutumu olarak payelendirebilmektedir. Bu, sözde “Kemalist devrim rotasına kuvvet yaratmak” adı altında, gerçekte gericiğin ve sovenizmin batağına gömülmektir.

Reformist solun bir kesiminin demokrasiyi ve ulusal kimliği TÜSİAD bayrağı altında aramasına karşılık olarak, öteki bir kesimi bağımsızlığın güvencesini TÜSİAD düzeninin bekçisi olan orduda görüyor. Bunlar için bu toplumda çıkarları birbirine temelden karşıt sınıflar yoktur. Bunlar için düzenin dışında ve karşısında herhangi bir çözüm ve alternatif yoktur. Doğal olarak devrim ve devrimci çözüm hiç yoktur. Onların programı ve stratejisi egemen sınıflar bünyesindeki çelişki ve çekişmeler üzerine oturur. Devrimci bir stratejinin dolaylı imkanlar sayabileceği bir alan, bunlar için izledikleri stratejinin tüm eksenidir. Birilerinin demokrasi programı TÜSİAD’a endekslidir. Ötekilerin bağımsızlık programı TÜSİAD düzeninin bekçisi olan generallere endekslidir.

İkisi de düzen kampındadırlar. İkisi de devrime karşıt bir konumdadırlar. İkisi de kurulu düzene karşıt devrimci bir alternatifin oluşmasının önündeki “sol” yaftalı engellerdir. Bu engelleri aşmak, bu odakların sol adına kitleler içerisinde yaydıkları gerici hayallerle mücadele etmek, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci eylemini ve dolayısıyla çözümünü geliştirip güçlendirme mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

“Kriter” tartışmaları ve teslimiyet platformunun çöküşü

Geçtiğimiz birkaç haftaya, “Kopenhag kriterlerine uyum” doğrultusunda oluşturulan kurulun hazırladığı rapor üzerine yapılan tartışmalar hakim oldu.

Burjuva basından yansıyanlara göre, kurul tarafından hazırlıkları yapılan rapor, Dışişleri Bakanlığı ile MGK arasında yürüyen iki farklı tutumun çatışması sonrasında MGK’nin isteklerinin kabul edilmesiyle sonuçlandırıldı. Buna göre; Dışişleri Bakanlığı “kapsayıcı anayasal vatandaşlık”, “Kürtçe TV ve eğitim”in önünü açacak düzenlemelerin yapılmasını talep ederken, MGK ise Kürtler’in bir azınlık olmadığını, Türklerle eşit haklara sahip olduğunu, bu nedenle “eşit vatandaşlık ilkesi”nin geçerli olacağını, Kürtçe eğitim ve TV’nin bölücülüğü teşvik edeceğini ifade etmişti.

İlk önce şunu belirtmek gerekir. Dışişleri Bakanlığı ile MGK arasında bir fikir ayrılığı olduğu iddiası bir aldatmacadan ibarettir. Çünkü düzenin işleyişinde, Dışişleri Bakanlığı’nın rolü politika üretmek değil uygulamaktır. Düzen politikalarına yön veren ve oluşturan MGK ve

Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri hesaplarını artık daha doğrudan ifade ederlerken, pratikte de buna uygun adımlar atılıyor. Böylesi bir zeminde Kürt halkının özlem ve talepleri bir yana itilirken, teslimiyetçilerin kendilerine biçtikleri taşeronluk rolü biraz daha açığa çıkıyor.

“Şahinler-güvercinler” politikası bu kez de Genelkurmay üzerinden boşa çıktı

Teslimiyetçi politikaların bulandığı sıvalar bir bir dökülüyor. Özellikle rapor üzerinden MGK’nın aldığı tutum, teslimiyetçi çizginin yaydığı hayal ve beklentilerin temelden çöküşü anlamına geliyor. Artık PKK çizgisinin bu son gelişmeler üzerine Kürt halkının özlem ve talepleri konusunda herhangi bir siyasal duyarlılığının dahi kalmadığı görülüyor.

Emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri arasındaki çelişkilere oynamak, PKK çizgisinin öteden beri temel politika yöntemlerinden birini oluşturuyor. Emperyalist masalarda, emperyalistler arası çelişkilerde aranan çözüm, PKK’yi reformcu çözümden teslimiyete kadar getirdi. Bu süreç boyunca yaşanan değişim, belli bir pazarlık gücüyle birlikte bir parça yaratılan etkiden gelinen yerde emperyalistlerin ve onların taşeronlarının onursuz bir aleti durumuna gelmeyi ifade ediyor.

Bu yol, günü geldi ABD’ye yaslanmaya, günü geldi hareketin kaderinin AB emperyalistlerinin ellerine bırakılmasına kadar vardı. Roma süreci ABD ile AB ve Rusya arasında bölgesel planda yaşanan çelişkilere bel bağlanarak atılan adımları ifade ediyordu. Ancak emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler, güçler dengesi ve karşılıklı verilen tavizlerle uzlaştığı yerde, Öcalan trajik bir biçimde TC’ye teslim edilmişti. ABD’nin bu süreçteki etkinliği, PKK çizgisini artık, teslimiyet batağında atılan adımlarla beraber, ABD ve bölgesel politikaları karşısında tam bir boyun eğiş ve gönüllü taşeronlukla sonuçlandırdı. Artık ne komplo kalmıştı, ne de zerre kadar onur.

PKK çizgisinin “çelişkilere oynama” politikası, emperyalist merkezler dışında kendisini Türkiye’de de somut ifadelerine ulaştırdı. Bu, yeri geldi gerici düzen partileri, yeri geldi çeşitli düzen politikacıları oldu. “Şahinlere karşı güvercinlere yaslanma” değişmeyen bir çizgi olageldi. Ancak bu tarz her defasında gerçeklerle karşılaştığında tuzla buz oldu. Mücadeleye olan inanç tükendikçe, bu politika daha bir laçkalaştı ve onursuzlaştı. Dünün şahinleri anında yeni dönemin güvercinleri haline geldiler. Ancak PKK’nin hayal dünyası ve Kürt halkına dönük yarattığı beklentiler, değişen her durumda kolayından kabuk değiştirdi.

Teslimiyetçi dönemle beraber, PKK’nin teslimiyetçi politikalarına düzen içerisinde bulduğu dayanak Genelkurmay oldu. Genelkurmay bir takım adımlar atma yanlısıydı, ancak hükümetler ve bazı düzen partileri Genelkurmay’ın bu yönelişinin önüne engel çıkarıyorlardı. MHP bu açıdan PKK’ye yaptığı kurgulamada bir dayanak oluşturdu. Engel MHP olarak lanse edildi. Ancak bu politikada dahi bir tutarlılık bulunmuyordu.

özelde generallerdir. Fikir çatışması olarak lanse edilen, olsa olsa, AB’nin belirlediği kriterlerin tartışmaya açılması ya da Kürt halkı üzerinde yaratılmaya çalışılan toz pembe hayalleri sürdürmeye dönüktür.

Rapor vesilesiyle gerçekte her sınıf ve siyasal çizgi bir kez daha Kürt sorunu üzerindeki tutumunu koydu. Sorunun geldiği noktada yapılan hesaplar ve çelişkiler bir kez daha su yüzüne çıktı.

Son birkaç ay, sermaye devletinin yanısıra, emperyalistlerin de bölgeye ilişkin politikaları doğrultusunda hamlelerini yoğunlaştırdığı, bu yönde çelişki ve müdahalelerin arttığı bir dönem oldu. Öyle ki, emperyalistlerin bölgeye gönderdiği heyetlerden biri gidiyor biri geliyor. Çelişki ve çatışmaların artması, hesapların gerçeğe dönüşmesinin koşullarının olgunlaşması, beraberinde, sorun üzerinde edilen onca lafın arkasındaki gerçeklerin daha çıplak bir biçimde görülebilmesinin de yolunu açıyor.

MHP'nin göstermelik bir takım açıklamaları anında sahiplenilerek, MHP'nin demokratikleşme çabası güttüğü balonları uçuruldu.

Koşulsuz şartsız teslimiyet!

Rapor tartışmalarıyla Genelkurmay'ın açıktan aldığı tutum, PKK'nin teslimiyet çizgisine düzen içerisinde yaratmaya çalıştığı temel dayanağın boş bir hayal olduğunu göstermiştir. Teslimiyetçi çizgi, Kürt sorununu bir kimlik ve kültür sorununa indirgemiş, bireysel haklar planında gerçekleştirilecek bir takım düzenlemelerle beraber sorunun ortadan kalkacağını savunmuştu. "Yeni dünya düzeni" ile beraber oluşan "demokratik ortam", bu sorunları çözecek koşulları yaratıyordu. Bu çizgiye göre, sermaye devleti zaten bir takım adımlar atmıştı, artık yeni adımların atılması da planlanıyordu. Ancak silahlı mücadele ve ayrılıkçı çizgi bu adımların atılmasının önünde engeldi. Bu nedenle artık tüm bu engeller kaldırılmıyordu. Kaldırılırken, devletten hemen bir adım atması da beklenmemeliydi. PKK devrimci, özgürlüğe ve mücadeleye ilişkin ne varsa soyunacak, karşılığında devlet de yapmayı planladığı düzenlemeleri gerçekleştirecek koşulları bulduğu için adımlarını atacaktı.

Genelkurmay'ın rapor üzerinden açıkladığı tutum, bugün tam da teslimiyetçi sürecin birinci yılına rastlıyor. Bu bir yıl, PKK'nin karşı taraftan hiçbir somut adım atılmaksızın üzerinde fazlalık olarak gördüğü tüm değerlerin teslimi anlamına geldi. Teslimiyetçi çizginin resmi çizgi haline getirilmesi, silahlı güçlerin dağıtılması, belli güçlerin barışa katkı adı altında devlete teslimi, geçmişin tüm argümanlarının bir yana bırakılarak devletin resmi dilinin günlük politik söylemlere hakim hale getirilmesi, sürecin önünde engel olarak görülen devrimci tutumlara dönük çok yönlü saldırılara kadar yürünülen çizgide önemli mesafeler alındı. Ancak teslimiyet cephesinden atılan bu adımlar karşısında düzen cephesi, yaratılan beklentiler yönünde tek bir adım dahi atmaktan kaçındı.

Rapor tartışmaları vesilesiyle ortaya çıkan manzara teslimiyetçiler için bir hiçtir. Dahası, 15 yıllık bir mücadele ile beraber yaratılan tüm değerler ve kazanımlarda artık kaybedilmiş, Kürt halkı yolun başına geri döndürülmüştür.

Teslimiyetçiler kılıf arayışında

Yaşanan son gelişmeler teslimiyetçi çizginin yaratmaya çalıştığı beklentilere büyük bir darbedir. Ancak PKK temsilcileri ortaya çıkan bu durumu artık klasikleşen yöntemlerle gözlerden kaçırma çabası içerisinde. Yapılmak istenen ise, Kürt halkının gözlerine kalınca bir bağ çekmekten öteye gitmiyor.

Bu durum *Özgür Politika* sayfalarına Mehmet Şahin'in kaleminden şöyle yansıyor: "Kürtler '99 sonunda Helsinki'de Avrupa Birliği kapısının aralanması için büyük bir özveri ve katkıda bulundular. AB yolunda en büyük katkı Kürtlerindir. Böyle olduğu halde 'Kürde hak yok' demek zevahiri kurtarmaya yetmez. AB yolunda, ABD'nin Türkiye'ye

biçtiği yeni rolde Kürtlere, adım adım da olsa hak var, hem de çok."

Bu satırlarda çaresizlik ile hezimet içiçe. Ama amaçlanan, Kürtlere karşı alınan tutumları eleştirmek değil, Kürt halkını içine sokulduğu uykudan uyandırmamak. Bu niyet hemen alttaki satırlara yansıyor:

"Kürt hareketi, PKK bu oyunu boşa çıkarmalı, yeni yolda, barış, demokrasi, eşitlik ve özgürlük mücadelesinde ısrarlı olmalı, kitle hareketini geçen yıl 7 Mart'ta Diyarbakır'da ve seçimlerde, bu yıl Newroz ve en son Düsseldorf'ta olduğu gibi devrede tutmalıdır: (...) Kısacası Kürtlere düşen yeni yöntem ve metodlarda mücadeleyi derinleştirmek ve oyuna gelmektir. Güneşin doğuşuna fazla kalmadı. Biraz daha sabır!"

O. Öcalan ise, aynı konuyla ilgili yaptığı açıklamada, devrimci ve komünistlerin ortaya çıkan hezimet üzerinden Kürt halkı üzerinde yaratacakları etkiyi bloke etmeye çalışıyor. *Özgür Politika* gazetesinden yansıyanlar şöyle: "Çözümü ve atılacak adımları devletten beklemenin gerçekçi olmadığını belirten Öcalan, PKK'nin sürece derinlikli yaklaştığını ve çalışmalarını bu esas üzerinde yürüttüğünü kaydetti. Türkiye'de sol güçlere marjinal konumlarından çıkma çağrısı yapan Osman Öcalan, sözkonusu güçlerin değişim ve dönüşümü en başta kendilerinde başlatmaları gerektiğinin altını çizdi."

Teslimiyetin mimarı A. Öcalan ise tam bir kör ve sağırı oynuyor. *Ö. Politika*'nın "Ufuktan" köşesinde bu durum şöyle dile getiriliyor: "Öcalan, hükümetin, MGK'nin ve Genelkurmay'ın demeç ve açıklama bombardımanı karşısında, şaşkınlık yaşayan kesimleri (acaba kim bunlar!!!) uyardı. Aynı zamanda, Türkiye'deki durumu papatya falına dönüştürerek, 'değişiyor', 'değişmiyor' sığıltıyla ele alan çevrelerin kolaycılığı da eleştiriliyor."

Bizzat şaşkınlığı yaşayanlar, yine Kürt halkının gözünü boyamak için tozu dumana katarak "değişiyor" nakaratlarını tekrarlayanlar kendileri değil midir? Gerçekte sözkonusu olan kayıtsız şartsız bir teslimiyet olunca, bu gerçeği saklamak için hiçbir dalavereden kaçınılmıyor.

Teslimiyet platformu aşılmalıdır!

Teslimiyet platformu bir burjuva platformudur. Dolayısıyla bu platformla, Kürt emekçi halkının iktisadi-sosyal talepleri bir yana, en küçük bir ulusal hak elde etmesi dahi mümkün değildir. Çünkü Kürt burjuva ve orta sınıfları için "yeni dünya düzeni" koşullarında ulusal bir pazardan söz etmek dahi anlamsızdır. Kürt burjuva ve orta sınıfları bir sınıf olarak gelişip varolmanın yolunu emperyalizmin etkilerine tutunarak gerçekleştirilebileceğini görüyorlar. Teslimiyet süreci de bu sınıfsal kimlik ve ihtiyaçlar tarafından şekillendiriliyor. Bu nedenle en küçük bir reform talebinden dahi özenle kaçınılıyor. Ancak bu çizgi, Kürt emekçi halkının boynuna atılan yeni çemberler getirecek, köleliğini derinleştirecektir.

Kürt emekçi halkının devrimci enerjisinin ezilmesiyle yürüyen bu süreç, ancak Kürt emekçi halkının Türk işçi ve emekçileriyle kuracağı sınıfsal bir birliklilik ile, emperyalizme, kapitalizme ve onların dayanağı işbirlikçi burjuva-feodal sınıflara karşı açılacak sınıf kavgasıyla değiştirilecektir. Ulusal zincirleri kırmanın yolu da buradan geçmektedir.

"Kopenhag kriterleri" tekerlemesi ve kaba gerçekler

Ayşe Aydın

Avrupalı emperyalistlerin "Kopenhag kriterleri"ni gerçek kriterlerini perdelemek amacıyla ortaya atması ne kadar anlaşılır bir durumsa, Türkiyeli Kürtler'in "denize düşen yılanı sarılır" misali bunlara can-ı gönülden sarılması o kadar abesle işigal... Ancak, devrimin yolunu yitirenlerin düzenin labirentinde kaybolmaları kaçınılmaz oluyor.

Kopenhag'da çözüm arayan teslimiyetçiler, AB şefleri İngiltere ve Fransa'da uygulanan kriterlerin Kopenhag'da değil AGİT'te belirlendiğini bilirler bilmesine, ama bilinçsiz kitleleri peşlerinden sürükleyebilmek için bilmezden gelirler.

Geçtiğimiz yıl İstanbul zirvesinde alınan kararlarla, Avrupa'nın emperyalist burjuvazisi, kendi geçmişinin inkarını belki de ilk kez böylesine açıktan ilan ediyordu. Ulusal pazar derindeki atalarının yüz yıl evvel dalgalandırdığı self-determinasyon bayrağını sessiz sedasız gönderden indirdiler ve demokrasi defterindeki "ulusal haklar" maddesini çizip yerine "birey hakları"ny yazdılar.

Sözkonusu zirvenin kararları, düzen cephesinde en küçük bir tartışma dahi yaratmamıştı. Ne asker, ne sivil bürokratlar ve ne de kapitalistlerden itiraz geldi kararlara. Tersine, büyük bir heyecanla sahiplendiler. Teslimiyet batağında hergün daha dibe çökmelerine rağmen "yol alır" görüntüsü yaratmaya çalışan Kürt siyaset ve demagoji uzmanları, acaba bu gelişmelerden, bu kararlardan gerçekten bihaber midirler? Habersiz olmaları mümkün müdür? Tabii ki bildikleri halde bilmezden geliyorlar. "Kopenhag kriterleri" tekerlemesini sürdürmeyi tercih ediyorlar. Çünkü ısrarla peşine düştükleri Avrupalı çözümün, işin özünde ulusal varlığın inkarı demek olduğunu Kürt halkına söyleyemezler. Emperyalist Avrupa, bir yandan NATO'da birleştirdiği askeri güçleriyle ulusların cellatlığını yaparken, diğer yandan "insan hakları" havariliğine soyunuyor. AGİT şartlarındaki ulusal varlığın inkarı (konumuz ulusal sorun olduğu için ulusal diyoruz, yoksa, ulusal, sınıfsal tüm grup varlıklarının inkarıdır), örgütlenmenin reddi ile, "Kopenhag kriterleri"nin çeliştiği iddia edilemez. Her iki belgenin de özü "birey hakları"nın öne çıkarılmasıdır.

TC de bu öze dayanarak bugün diyor ki, Türkiye Cumhuriyeti'nin Kürt yurttaşları diğerleriyle tümüyle eşit haklara sahiptir. Birey olarak Kürt'e karşı ayrımcı değiliz. Biz "bölücü" ulusal harekete karşıyız. Ezmekte de kararlıyız... "Ezmekte kararlılık" artık PKK'yi anlatmıyor. Ya da çünkü gibi silahla ezmeyi. Şimdi daha ziyade ideolojide ve Kürt halkının belleğinde mücadelenin onurundan ne kaldıysa onu ezmek-yoketmek anlamına geliyor.

TC bununla, sadece Avrupa şartlarının özüne uygun davranmış olmuyor, şeklen de İngiltere'nin, Fransa'nın uyguladığı modellerden yararlanma yolunu tutuyor. Özetle, ne fikirde ne görüntüde Avrupa emperyalistlerinden farklı, ona aykırı bir tutum göstermiyor.

Düzen ve devlet içindeki kimi anlaşmazlıkları Kürt sorununa yakıştırmak bu nedenle doğru değildir. MGK'nın varlığı, rolü ve işlevi eksenli bir tartışmadan, devletin en uyumlu olduğu Kürt sorununa (onun Avrupalı çözümüne) paye çıkarmak, teslimiyetçilerin oyalama politikaları dışında kimseye yarar sağlamayacaktır.

Sistem kontr-gerillasız yapabilir mi?

Ayşe Aydın

Ağca'nın iadesiyle birlikte kontr-gerilla operasyonları bir kez daha gündeme çıkarıldı. Ama bu kez, "umut operasyonu" çerçevesinde kontr-gerillayı unutturma/derin devleti aklama operasyonuna destek babında sürdü tartışmalar.

Katil diyor ki; "ben suçlu değilim, sadece bir aktörüm." Bunu ne amaçla söylerse söylesin, bir yanı bir gerçeği ifade ediyor. O, bir aktör değilse bile bir figürandır. En adisinden bir maşa. Hangisi olursa olsun, sonuçta onu bir kullanan vardır. Ancak medyada çeşitli senaryolar ortaya atıldığı gibi, bu "kullanan" bir şahıs ya da özel grup değil, temel bir kurumdur. Bu kurum tam da devletin kontr-gerilla örgütlenmesidir. Kontr-gerilla hangi suçlar için hangi maşaları kullanmıştır? Kimi kadrolu çalıştırmış, hangisine tetikçilik yaptırmıştır? Bunlar bir yerde çok önemli değil. Önemli ve aslolan bu temel kurumun varlığıdır, sistemin bu gizli örgütlenmeye olan ihtiyacıdır.

Ağca'nın da diğer Ülkücü katiller gibi kısa zamanda serbest bırakılacağı kaygıları dile getiriliyor. Sözde konuşulması ve cezalandırılması isteniyor. Böyle bir gelişme olsa, "demokratikleşme"nin yolunun açılacağı varsayılıyor. Bunlar yığın, artık düzene esastan hiçbir itirazı da olmayan sol aydın ve yazar-çizer takımının umut ve temennileri. Peki ama umut operasyonu ile devletin yapmaya çalıştığı tam da bu türden aldatıcı manevralar değil miydi? Varsayalım ki Ağca sabit suçlarından cezalandırıldı... Bir daha İpekçi cinayetleri olmayacak mı? Böylece İpekçi'yi, Mumcu'yu, Üçok'u, Kışlalı'yı katledenlerin (katletirenlerin) bu ihtiyacı ortadan kalkmış mı olacak?

Böyle olmayacağını herkes biliyor aslında. Basının kontracı kalemlerini bir yana bırakalım. Onlar Ağca gibilerinin arkasındaki devlet örgütünü perdelemeye çalışırken sadece görevlerini yapıyorlar. Ya dışındakilere ne demeli?.. Kendileri de bir İpekçi, bir Mumcu olmaya aday kimi "ilerici" kalemler de, kontracılarla aynı kör kuyudan su taşımaya çalışıyor.

Çoğu Sansaryan Han'dan, DAL'dan geçmiş, kontr-gerilla ile bizzat yüzleşmiş (üstelik sıkıyönetim dönemlerinde ve asker kadrolarıyla) bu kesim, her vesileyle kontr-gerillanın merkez üssü orduya da arka çıkmayı, gericiliğe karşı mücadelenin gereği addediyor. Siyasi cinayetlerin arkasındaki kontr-gerilla gölgesini, CIA parmağını göre göre, şeriatçı izi bulma umuduyla çırpınıyorlar. Asıl katillerin attığı her "İran" yemine hevesle saldırıyorlar.

Gerçi Hizbul-kontra vakasının da gösterdiği gibi, pek çok cinayetin tetikçiliğini "İslami terör" görüntüsüne bürünenlere de yaptırabilmektedirler. Ya da bu yeşil örtüyü bizzat kontra uzmanları hazırlamaktadır. Ama sonuçta hepsi aynı ihtiyacı karşılamakta, aynı merkezden emir almaktadırlar. Bu merkez, Ağcaların cezalandırılması istenen devlettir. Devletin kontra örgütlenmesidir.

Ve kapitalist Türk devletinin bu suç örgütlenmelerine ihtiyacı azalmamakta, gün geçtikçe daha artmaktadır. İMF programlarını aksatmadan uygulamaya çalışan tüm geri ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de bu yıkım programlarının sosyal patlamalara yol açacağı burjuva uzmanlarca yıllardır öngörülüyor. Hazırlıklar buna göre yapılıyor. Bu yolu, 10-15 yıl gibi bir arayla, Türkiye'den önce katetmiş ülkelerde ne yaşandıysa, Türkiye 10 kat fazlasını yaşamaya hazır olmalıdır. Bu çerçevede kontr-gerilla suçlarındaki artışa da...

Köleleştirme planlarını hayata geçirmek için oynanan oyunları boşa çıkaralım!

Tasarruf fonunda biriken paranın ve nemalarının geri ödenmesi için sendikalar tarafından bir süredir baskı oluşturulmaya çalışılıyor. 12 yıldır biriken 3.7 katrilyon lirayı devlet hemen ödemekten yana değil. Bakan, "devlet bu parayı öderse ekonomi zor durumda kalır, hedefleri tutturamayız" diyor.

Hedef bellidir: İşçi ve emekçi haklarını son damlasına kadar gaspetmek! Çetelere örtülü ödenekten daha fazla para, sanayicilere verilen kredilerin kesilmemesi, çalışanların ödedikleri vergilerin %60'ının faiz ödemelerine gitmeye devam etmesi, batık bankaların kurtarılması, polisin, askerin daha öldürücü silahlara kavuşturulması, F tipi cezaevlerinin yapımı için trilyonların harcanması, sermaye devletinin plan ve uygulamaları arasındadır. Kısacası, IMF-TÜSİAD'ın emekçileri köleleştirme programının pürüzsüz olarak uygulanmasıdır istedikleri.

Sermaye medyası da bu doğrultuda kamuoyu yaratmak için gece gündüz çalışıyor. Devletin yaptığı hırsızlığı gündeme getirmek bile istemiyor. Gündeme getirmek zorunda kaldığında ise, işçi ve emekçileri yanlış yönlendirmek, bilinçlerini çarpıtmak için her türlü hileye başvuruyor.

Bir haber programında, halk ile yapılan röportajlarda önce "devletin tasarruf paralarını bir kerede ödeyeceğine inanıyor musunuz?" gibi yönlendirici sorular ile istedikleri yanıtları almak istiyorlar. Alınan yanıtlar, "hayır, inanmıyorum" oluyor. İkinci olarak, "peki, tahvil ya da bono olarak verilirse kabul eder misiniz?" sorusuna, "biz paramızı nakit olarak istiyoruz" yanıtı veriliyor. Üçüncü olarak, "taksitle verilsin mi?" sorusuna, "verilsin, ona da razıyız" yanıtları alınıyor. Aynı soruları devlete yüksek faizle borç veren rantiyelere sorsalardı, alacakları yanıtlar ne olurdu acaba? Onlar, herhalde "devlet hemen paralarımızı ödesin, yoksa bu hükümeti yerle bir ederiz" derlerdi. Ve sermaye medyası da onları alkışlar, göklere çıkarır ve hakkını arayan örnek vatandaşlar olarak ilan ederdi. Ama sözkonusu işçi ve emekçilerin hakları olunca, sermaye medyası bu hakların mümkün olduğunca gaspedilmesini destekliyor.

Aynı haber programında, ardından başka bir konuya geçiliyor. "Galatasaray şampiyon oldu, ödül verilmesine taraftar mısınız?" sorusuna, günlerdir futbol afyonu ile zehirlenen insanlar, "bizi uluslararası planda temsil etti, Türk'ün adını duyurdu, verilsin" diyorlar. 31 kişinin yaralandığı, 4 kişinin öldüğü futbol histerisinin ardından gurur vesilesi yapılan takıma verilecek ödülün miktarı 22 trilyon civarında. B. Ecevit "ödül miktarını fazla abartmamalı" diyebiliyor. Sermaye partileri de, bu histeriyi seçimlerde oy haline getirebilmek için, en yüksek ödül miktarını savunmakta birbirleriyle yarışıyorlar.

Devlet tasarruf paralarını ödemek yerine, futbolculara milyarlar verebilmektedir. Depremzedelere verilen sözlerin ise hiçbirisi tutulmamıştır. Sermaye devleti işçi ve emekçilerin elinde ne var ne yoksa hepsini almak istiyor. Emeği

ile geçinenlere yoksulluk ve sefalet reva görülürken, sermaye sınıfı muazzam bir servet birikimi yapıyor. Bunun sağlanabilmesi için örgütsüz kitleler içinde her türlü oyun oynanıyor.

"Zorunlu tasarruf" birikimi tefecilere ve faizcilere dağıtılırken, acaba geriye hazinede para kaldı mı? diye sormak gerekiyor. Aynen devletin depremzedelere yapılan yardımlar konusunda söylediği yalanlar gibi, gerçekler ortadadır. Bolu ve Kocaeli halkı seslerini duyurmak için zaman zaman düzenledikleri mitinglerde polisle karşı karşıya geliyorlar. Halk 1 Mayıs'ta, Gölcük'teki işçi mitinglerinde seslerini duyuruyor. Depremzedelere dağıtılan miktarın gelen yardımlar yanında devde kulak kaldığı gerçeğini tüm Türkiye biliyor. Her alanda kitlelerin devlete güveni yıpranıyor, tükeniyor. Bunun içindir ki çete devleti, imajını düzeltmek için, aylarca Hizbullah operasyonları gerçekleştiriyor. Yıllar sonra katiller sözde ortaya çıkarılıyor; bunlar gerçekleştirilirken, ortaklık sirk panayırına döndürülüyor.

B. Ecevit, "Devlete güvenin yitirildiği bir

zamanda cinayetleri işleyenlerin yakalanması tekrar güven kazandırmıştır", diyor. İşçi ve emekçilere saldırıların yoğunlaştığı, grevlerin yasaklandığı, sosyal güvenliğin gaspedilmeye çalışıldığı bir dönemden geçilirken, devlet birden bire katilleri bir bir ortaya çıkarıyor!.. Bu katillerden en çok cinayet işleyen olarak gösterilen Ferhan Özmen kontr-gerillaya hizmet eden bir aileden geliyor. Aile fertlerinden, ablası emniyette hemşire, eniştesi köşkte şöför, bir yakını GATA'da tabip albay, bir başka yakını ise emniyet istihbaratında komiser. Ferhan Özmen işlediği cinayetlerden elde ettiği paralarla servet yapmış.

Sınıf hareketinin geliştiği şu dönemde, sınıftan yana görünüp de ihanet edenlerden işçi ve emekçiler hesap sormalıdır. İşçi sınıfı, sendikacıların sermaye ile uzlaşma oyunlarına artık izin vermemelidir.

Yasaklanan Lastik işçilerinin grevinde sendikacılar her zamanki rollerini oynadılar. Ülke ekonomisinin zor duruma düşmemesi için fedakarlık yaptık, diyorlar. Ülke ekonomisi denilen, Sabancılar'ın, Koçlar'ın kasalarında biriken paralardır. Bunu sendikalar da çok iyi bilmektedirler. İşçileri kandırmayı, gerçekleri işçilerden saklamayı nereye kadar sürdürecekler? Bu oyuna artık bir son vermelidir!

İşçi sınıfı savaştıkça, sosyalizm kazanacak!

Sermaye patronları açık köle pazarına dönmüş bir ülke istiyorlar

M. Dağlı

Sermaye düzeninin kapsamlı saldırıları aylardır komünist basında işlenmektedir. Bu saldırıların hedefi, kapsamı ve niteliği teşhir edilmekte, bu saldırıları püskürtmenin yol ve yöntemleri üzerinde durulmaktadır. Açık ve somut öneriler bir yandan parti militanlarına perspektif sunarken, öte yandan işçi ve emekçilerin izlemesi gereken hattı çizmektedir. Artık saldırıların boyutu asgari düzeyde de olsa, işçi sınıfı ve emekçiler tarafından kavranmış bulunmaktadır. Bu aşamadan sonra önemli olan bu saldırının nasıl püskürtüleceğidir.

Saldırıların kapsamı mezarda emeklilikten tahkime, özelleştirmeden tensikatlara, sosyal güvenliğin tasfiyesinden sendikasılaştırmaya, F (hücre) tipinden faşist baskı ve teröre, sağlık ve eğitimin özelleştirilmesinden küçük üreticilerin yıkımına kadar geniş bir alana yayılmaktadır. Böylesine kapsamlı saldırılar zincirini hayata geçirebilmek için düzenin tüm kurumları seferber olmuş durumdadırlar. IMF-TÜSIAD'ın emirleri doğrultusunda, MGK'nın kumanda ve denetiminde sermayenin kokuşmuş meclisi, kirli medyası, hain sendika ağaları, bunların yetmediği yerde ise devletin militarist kurumları bu kervana katılmaktadır. Her kurum kendine biçilmiş rolü oynamaktadır. Bütün bu seferberlik, uluslararası tekeller ve Türkiye'deki işbirlikçilerinin işçi ve emekçilerin ürettiği değerleri engelsiz bir şekilde yağmalayarak, kârlarını azami düzeye çıkarmaları içindir.

'99'un Haziran ayında başlayan sürece dönüp bakıldığında, dikkat çeken bir olgu vardır. Bu da, saldırıları ilk dillendirenlerin genellikle sermaye kurumları (TÜSIAD, TİSK, TOBB) ya da bu kurumların yöneticileri olmasıdır. Sermaye hükümeti eğer gücü yeterse, bu istekleri efendisinden emir almış uşak sadakatıyla uygulamak için hemen kolları sıvamaktadır. Bunun son örneği lastik işçileri grevinin fiilen yasaklanmasıdır. Kapitalistlerin isteklerinin ardı arkasının kesilmeyecek olması, sözkonusu kurum yöneticilerinin sık sık medyada arzı endam etmelerine neden olmaktadır. Saldırıları sahiplenip desteklemek ve yeni saldırı emirleri

vermek için bol bol demeçler vermektedirler.

Bu azılı sömürücülerin en öne çıkanlarından biri TİSK Genel Başkanı Refik Baydur'dur. Bu zatın her açıklaması ne kadar azılı bir işçi düşmanı olduğunu ortaya sermektedir. Kuşkusuz bu açıklamalar sadece bu zatın değil, aynı zamanda temsil ettiği sınıfın da düşünce ve isteklerini içermektedir. Önce lastik işçileri grevinin ertelenmesini istedi. Bu isteği hemen yerine getirildi. Hemen ertesinde ise grev ertelemelerinin çözüm olmadığını, bütün patronların TİS konusunda blok halinde hareket edip %25'ten fazla zam yapmalarını gerektiğini, eğer sendikalar grev kararı alıp hayata geçirirlerse, lokavtın etkin bir şekilde kullanılması gerektiğini söyledi.

Sıra "esnek üretim" saldırısında...

Bu aynı zatın sermaye sınıfı adına yaptığı son açıklama ise, esnek üretime geçme zamanının geldiğine dairdir. Sermaye artık iş saatlerinde, ücretlerde ve istihdamda esneklik istiyor. Hazır saldırıları yaşama geçirirlerse, IMF-Dünya Bankası'nın bir dediğini iki etmeyen gerici işçi düşmanı bir hükümet varken, bu saldırıyı yaygınlaştırmak istiyor.

"Esnek üretim", zaten kısıntı düzeyinde haklara sahip olan işçi sınıfını, emeğini açık köle pazarında satmaya mahkum etmektedir. Köle pazarında emeğini satan işçi için, sendika, toplu sözleşme, grev, genel grev sözkonusu olmaz. Sosyal hak, işgüvencesi olmaz. 7 saatlik işgünü, 35 saatlik işhaftası, kesintisiz iki gün hafta tatili olmaz. Yıllık 6 haftalık ücretli izin olmaz. Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi olmaz. Eşit işe eşit ücret, insanca yaşamaya yetecek asgari ücret vb. olmaz.

Ancak şu olur: Kapitalistler ihtiyaçlarına göre, kendi belirledikleri sayıda işçiyi, kendi belirledikleri süre kadar çalıştırıp, kendi belirledikleri ücreti ödemek ve istediği zaman istediği kadar işçiyi kapının önüne atma hakkına sınırsızca sahip olurlar. Bu hakların çoğunun şu aşamada yaygın olarak işçi sınıfı tarafından kullanıldığı elbette iddia edilemez. Ancak "esnek üretim"le

sermaye, varolan kısıntı düzeyindeki hakları da ortadan kaldırmak amacındadır.

Tekelci sermaye bize köle pazarını dayatarak savaş ilan ediyor! Buna yanıtımız işçi sınıfının devrimci programıdır!

Patronların hayalleri, emeği açık köle pazarından satın almaktır. Sömürüyü ne şekilde olursa olsun artırmak, bunun için sürekli yollar aramak, bu amaca ulaşabilmek için her türlü iğrenç yol ve yöntemleri kullanmak, kapitalizmin doğası gereğidir. Hatta varoluş gerekçesidir. Çünkü ücretli emeğin sömürsünün olmadığı yerde kapitalizm de olmaz. Emeğin sömürsünden kurtulması ise, tersine kapitalizmin yok edilmesiyle mümkündür. Egemenlerin bu amaçlarına ulaşıp ulaşmamları, işçi sınıfının göstereceği kararlılığa ve örgütlü direnişe bağlı olacaktır.

Patronların hayalleri olduğu gibi, işçi sınıfı ve emekçiler olarak bizim de hayallerimiz vardır. Bizim hayallerimizde sınıfsız, sömürsüz, patronlardan arınmış, eşitçe bölüşümün olduğu, kardeşçe ve özgürce yaşayabileceğimiz bir dünya özlemi vardır. Özlediğimiz bu dünyaya ulaşmak için vereceğimiz mücadeleye önderlik edecek işçi sınıfının öncü müfrezesi partimiz vardır. Bilimsel temellere dayalı, işçi sınıfı ve müttefiklerinin güncel ve temel çıkarlarını savunan devrimci programımız vardır.

Tekelci sermaye bize köle pazarını dayatarak savaş ilan etmektedir. Bu savaş ilanına yanıtımız işçi sınıfının devrimci programının sonunda mevcuttur:

"Bu program, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yükseltilecek devrimci bir savaş bayrağıdır. Türkiye'nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü ve zulüm düzenine, onun gerisindeki uluslararası emperyalizme karşı militan bir savaş ilanidir."

Ücretli kölelik zincirlerini parçala! Özgürlük ve eşitlik dünyası için kavgaya katıl!

Günlük basında bir haber...

En zengin 227 kişinin serveti dünya nüfusunun yüzde 47'sinin gelirin eşit!..

CENEVRE - İnsanlığın sınırlanmayan sorunlarından yoksulluk masaya yatırılıyor. BM'nin dün İsviçre'nin Cenevre kentinde başlayan 'Sosyal Kalkınma Zirvesi'ne katılan liderler beş yıl önceki zirveden beri yoksulluğu ortadan kaldırmak için kat ettikleri yolu tartışacak. Ancak ortada kat edilen pek bir yol da yok.

1995'te Danimarka'daki zirvede yoksulluğu ortadan kaldırmak, toplumsal entegrasyon ve tam istihdam için 10 madde kabul edilmişti. Ancak yapılanlar fiyaskodan ibaret. Beş yıl içinde günde bir dolardan az parayla yaşayanların sayısı bir milyardan, 1.2 milyara çıktı. Dünya nüfusunun yarısı olan 3 milyar insansa günde iki dolardan az parayla hayatını devam ettiriyor. Ayrıca 150 milyon kişi işsiz dolaşmakta. Dünyadaki çocuklardan dördte biri kötü besleniyor.

1997'de en zengin 227 kişinin serveti dünya nüfusunun yüzde 47'sinin gelirin eşitti. (*Radikal/27 Haz. '00*)

MGK her işi yapar

Bu sütunda dün "MGK ne iş yapar" diye sormuştum. İşte cevabı: Her işi yapar. MGK Genel Sekreterliği, kanunundan aldığı yetkilerle icrai fonksiyonlar görür. Zaten kanuna bir bakacak olursanız, Türkiye'de MGK'dan habersiz herhangi bir devlet hizmeti yapmak neredeyse imkânsızdır.

(...) MGK Genel Sekreterliği, MGK'ya sekreteryaya hizmeti veren basit bir kurum değil, pek çok icrai yetkiyle donanmış, gerekli görülen konularda 'başbakan adına denetleme' yapan bir yer.

Gerekli mi gereksiz mi diye sormayın, Türkiye'de bir İçişleri Bakanlığı, bir Ulaştırma Bakanlığı olduğu halde havaalanı ve limanların güvenliğinin yeterince iyi sağlanıp sağlanmadığını MGK yine 'başbakan adına' denetler.

Bu 'başbakan adına' yapılan işler öyle çoktur ki, bazı konularda MGK Genel Sekreterliği adeta ikinci bir başbakanlık gibidir.

O yüzden de MGK her işi yapar.

(*İsmet Berkan/Radikal, 23 Haziran 2000*)

24 Haziran İstanbul mitingi:

Eyleme 7 bin işçi-emekçi katıldı

24 Haziran'da Emek Platformu'nun düzenlemiş olduğu zorunlu tasarrufların gaspı, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı, işgüvencesi gibi talepleri içeren bir miting gerçekleştirildi. Yaklaşık 7 bin kişinin katıldığı eylemde işçi ve emekçiler özelleştirmelere, taşeronlaştırmaya, örgütsüzleştirmeye, paralı sağlık ve eğitime karşı tepkilerini de dile getirdiler.

Alana Şişli hattından Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen, Memur-Sen giriş yaptı. Her zaman olduğu gibi Kamu-Sen ile Memur-Sen eyleme sadece pankartlarıyla katıldılar. Öz Çelik-İş kortejinde "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" pankartı ve "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarıyla Parsat Piston işçilerinin canlılığı dikkat çekiyordu.

Eyleme fabrika pankartlarıyla Petrol-İş pankartı arkasında grevdeki iki işletme Kimya Teknik ve Türker İlaç, Deri-İş pankartı arkasında Çorlu direnişçileri, Dok Gemi-İş pankartı arkasında Tersane işçileri katıldılar. Deri-İş Beykoz şubesi pankartı ardında da fabrika pankartı taşımamalarına rağmen Beykoz deri işçilerinin yürüdüğü anlaşılıyordu.

Direnışteki Çorlu işçileri eyleme kitlesel ve coşkulu katılmışlardı. Yürüyüş sırasında kararlı tavırları ve canlılıkları ile eyleme coşku katarken, işçi ve emekçiler tarafından alkışlanarak, "Çorlu işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın Çorlu direnişimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla desteklendiler.

Türk-İş'ten ise Yol-İş 2 No'lu şube "Ulusal bağımsızlık için uluslararası tahkime hayır!" ve "Kahrolsun İMF, yaşasın tam bağımsız demokratik Türkiye" yazılı iki ayrı pankart ile eyleme katıldılar. Belediye-İş, "TİS masasına taşeron değil İMF otursun" yazılı pankart ve dövizleriyle kitlesel katılım sağlayan sendikalar arasındaydı. Harb-İş, Tümtis eyleme katılan diğer sendikalar arasında yer alıyordu. Türk-İş kortejinde

işçilerin coşkusu genelde iyi olmakla birlikte, TİS sürecinde olan Belediye-İş ile Tümtis kortejlerinin canlılığı dikkat çekiyordu.

Alana Perpa hattından giriş yapan DİSK sendikalarından "Gücümüz birliğimizdir!", "Direne direne kazanacağız!" pankartlarıyla Birleşik Metal-İş, Genel-İş'ten "İşgüvencesi istiyoruz!" pankartıyla 3 No'lu şube, "İşçi-memur elele genel greve" pankartıyla 6 No'lu şube ve 1-4-5-7-9 No'lu şubeler katıldılar. Bank-Sen, DİSK Tekstil "İşçiler değil patronlar kemer sıksın; Yeterli ücret istiyoruz; Patronların defterleri açılın, kâr edip işçi çıkartan şirketlere el konulsun; Ekonomik ve siyasi hakları birlik ve örgütlü mücadele ile kazanabiliriz" yazılı dövizleri ve canlılığıyla dikkat çekiyordu. Nakliyat-İş, Basın-İş ve Emekli-Sen ise, "İMF defol, bu vatan bizim!" pankartıyla katıldılar. Pancar Motor işçileri, Erka Balata, Cengiz Tekstil işçileri pankartlarıyla eyleme katılan işletmeler arasındaydı.

DİSK'e bağlı sendikaların eyleme katılımdaki azlığı dikkat çeken olumsuz bir tabloydu.

Aynı tablo eyleme oldukça sınırlı katılım sağlayan KESK'te de görülüyordu. Sahte sendika yasasına dünden razı olan ve bunun için "kitleselleşme" adı altında kitlesini pasifize eden KESK bürokratlarının ve devam eden kongrelerin de etkisiyle, KESK'in eyleme katılımı zayıf ve cansız gerçekleşti. Eğitim-Sen 1-2-4-5-8 No'lu şubeler, Bem-Sen 1 No'lu Şube, Tarım Gıda-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Haber-Sen İstanbul ve Anadolu Yakası, Tüm Bel-Sen, SES Şişli Şubesi eyleme katılan sendikalar arasındaydı. Önde "Gücümüz birliğimizdir!" ve "Ekonomik kayıplarımız için zam istiyoruz!/KESK" imzalı pankartlarıyla katılan sendika kortejlerinde sloganlara katılım düşüktü. "Sahte sendika yasasına hayır!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Direne direne kazanacağız!" en fazla atılan sloganlar arasındaydı.

Her eylem ve etkinliğe katılarak hücre tipi cezaevlerine geçit vermeyeceklerini kararlılıkla dile getiren tutuklu yakınları örgütlülüklerinden TUYAB ve TAYAD da eyleme katılanlar arasındaydı. Alanda kürsünün önüne gelerek "Hücreler ölümdür, geçit vermeyeceğiz!", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" gibi sloganların yanısıra, işçi ve emekçilerin taleplerini dile getiren sloganlarda da ortaklaştılar. Alanda, sürekli ve coşkulu bir tarzda attıkları sloganlarıyla, eylemin en diri ve kararlı kitlesini oluşturanlar tutuklu yakınları oldular. Bu coşku, eyleme katılan işçi ve emekçileri etkileyerek, taleplerin ve tepkilerin

ortaklaştırılmasını sağladı. Söylemde hücre tiplerine hayır diyen sendika bürokratlarının, alanda tutuklu yakınlarının varlığından, tepki ve taleplerinin kitle tarafından sahiplenilmesinden duyduğu rahatsızlık oldukça açık görülebiliyordu. Sendika bürokratlarının kürsüdeki tavırları, tutuklu yakınlarına ve çevresindeki devrimci-demokrat kitleye huzursuz bir yüz ifadesiyle bakışları, rahatsızlıklarını gösteriyordu. Eyleme katılan kitle sendika bürokratlarının bu samimiyetsizliğine ve duyarsızlığına "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganıyla yanıt verdiler. Tutuklu yakınlarının alanda yarattığı etkiden rahatsız olan sendika bürokratları konuşma dahi yapmadan mitingi bitirdiler. Eylem bittikten sonra sloganlarını atmaya devam eden ve halaylar çeken kitleye, kürsüden eylemin bittiği, herkesin pankartlarını toplayarak geldikleri yönde dağılmaları yönünde uyarılar yapıldı.

Reformist partilerden İP, SİP, ÖDP, EMEP ve HADEP eyleme katılanlar arasındaydı. "Demokratik cumhuriyet" pankartıyla eyleme katılan HADEP diğer eylemlere göre daha sınırlı bir katılım gerçekleştirdi. Diğer reformist partilerin durumu da farklı değildi.

"Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" pankartlarıyla sınırlı sayıda katılan birkaç dergi çevresi dışında, devrimcilerin eyleme katılımı ve ilgisi oldukça zayıf gerçekleşti.

Biz yürüyüş sırasında "Özelleştirmeye, sendikasızlaştırmaya, taşeronlaştırmaya, uluslararası tahkime hayır!" yazılı pankartla işçilerin arasında yürüdük. Alanda ise kürsünün önünde ve tutsak yakınlarının arasında yer alarak sloganlarımızı ortaklaştırdık. Eylemde *Kızıl Bayrak* imzalı kuşlarımızı kullandık. Kamu çalışanı yoldaşlarımız ise KESK kortejlerinde, kongre süreciyle ilgili seçim broşürü ve Kamu Emekçileri Bülteni dağıttılar.

Miting zorunlu tasarrufların gaspına karşı düzenlenmesine rağmen, genelde İMF karşıtı şiarlar pankart, döviz ve sloganlara yansdı. Saldırıları püskürtebilmenin yolunun direnişten geçtiğini bilen, fakat sendika bürokratları tarafından kısıpaca alınan işçi ve emekçiler, sınıf dayanışması ve direniş üzerine attıkları sloganlarla bir kez daha mücadele, dayanışma ve direniş isteklerini öne çıkardılar.

24 Haziran mitinginde değişik işkollarından işçilerle konuştuk...

“Bugünkü eylem işçi sınıfına yapılan saldırılara karşı bir protestodur”

- Sermaye saldırıyor, haklarımızı gaspediyor, bugün buna karşı buradasınız. Neler söyleyeceksiniz?

Seyfi (Erka Balata işyeri temsilcisi): Bu durumda işçilerin ve emekçilerin sessiz kalmaması gerekir. Sermaye pervasızca saldırıyor, işçilerin de sınıf tavrını bilerek, sınıfını bilerek buna cepheden karşı gelmeleri gerekir, diye düşünüyoruz. Bunun için bugün buradayız. Gasp ettikleri nemalarımızın hemen ödenmesini istiyoruz. Onlardan borç istemiyoruz, sadaka da istemiyoruz, biz verilmiş paralarımızın zamanı geldiğinde ödenmesini istiyoruz. Batık bankalara para bulanlar, sermayeye verenler bize de vermeleri gerektiğini bilmeliler.

- Bundan sonra eylemler devam etmeli mi?

Seyfi: Emek Platformu bu şekilde devam ederse, edeceğine inanıyorum, çalışmalar devam ederse, kararlı olurlarsa, biz işçiler kararlıyız zaten.

Mehmet (Çayırova İşçisi/Gebze): Sermayeye karşı mücadele etmek gerekiyor, güç birliği etmek gerekiyor. Önemli olan saldırılara karşı dünyada ve ülkemizde

güçbirliği oluşturarak mücadele etmektir.

Pancar Motor işçisi: Mücadale edeceğiz, tek yolumuz mücadele. Gerekirse işi bırakmaya kadar

gideceğiz. Bizden kesilenleri peşinen geri ödemelerini istiyoruz.

Hasan Arpaş (metal işçisi): Biz birliğimize güveniyoruz. Tüm fabrikalarda işçi arkadaşlarla birlik olursak, sermayenin saldırılarına karşı gelebiliriz. İstemlerimiz sendikalaşmak. Çünkü bugün sendikalaşmak çok zor, sendikalara sermaye tarafından büyük bir saldırı var. Sendikalar yasasının değişmesini istiyoruz. Onlar vermeyecekler, ama biz alacağız.

Adem Demir (Reisler Deri/Çorlu): İş istiyoruz, çalışmak istiyoruz, sendika istiyoruz. Patronlar ise buna karşı, 8 gündür 25 arkadaş olarak direnişteyiz. Patronlar önce 3

işçiyi işten attılar, biz de işi yavaşlatmaya başladık, bizi de işten çıkardılar. Biz de direnişe başladık. Patron taleplerimizi kabul etmedi, polisleri gönderdi. Şu an Reisler Deri, Ak Deri, Trakya Deri’de direniş sürüyor.

Gülizar (Baykallar Deri/Çorlu): Ne söyleyeyim, hiçbir hakkımız yok, bizi köle gibi çalıştırıyorlar. İkramiye istiyorsun ikramiye yok, senede bir kez zam istiyorsun onu vermiyorlar. Hiçbir şeyden memnun değiliz, mücadele etmekte kararlıyız.

Mustafa (Baykallar Deri/Çorlu): Benim söyleyeceğim, sonuna kadar mücadeleye devam edeceğiz. Tuzla nasıl direne direne kazandıysa Çorlu’da da organize olarak sendikalaşmaya hakkımız var. Köle pazarına son vermeye çalışıyoruz. Polis de, jandarma da karşımıza çıksa, kim çıkarsa çıksın, sonunda biz kazanacağız. Buradaki işçilerin hepsi ezilmiş, gırtlığa kadar gelmiş artık zulüm. Tuzla’dan kaçanlar burayı köle pazarına çevirdiler. Biz de buna bir son vermeye çalışıyoruz. Baykallar Deri olarak buna öncülük yapıyoruz, mutluyuz. Şu an buraya geldik,

sonuna kadar da mücadeleye devam edeceğiz.

Ercan Çelik (Trakya Deri/Çorlu): Biz sendikalı olduk, işveren bunu duyunca bizi işten attı. Polisler bize çok baskı yapıyor, sürekli dayak yiyoruz. Bize, Tuzla’daki

yaşananları burada yaşatmayız, diyorlar. Bir de, işveren sizin kaşınızı gözünüzü beğenmediği için kapıya attı, diyorlar.

Burhan (İtimat ilaç fab.): Biz yaklaşık 5-6 aydan beri direnişimizi devam ettiriyoruz. İşveren kendi hakkını kullandı. Sıra bize geldi, emeğimizin hakkını istiyoruz. Biz kimseden sadaka istemiyoruz. Yaklaşık 23 gündür Sirkeci, Mahmutpaşa ve Şişli’deki fabrikalarda direniyoruz.

Mehmet Genç (Türker Kaşe fab.): İşverenler devletin enflasyon politikasını uygulamaya çalışıyorlar. Biz de zor şartlara rağmen direnmeye çalışıyoruz. Mitinge gelenler genelde

gördüğüm kadarıyla özel sektöre bağlı işçiler. Kamu işçileri de bu eylemlere tüm güçleriyle gelmelidirler.

Medine Mengüç (Sümerbank işçi): Niçin geldik buraya? Hükümeti yuhlamaya geldik. Elimizden hakkımızı alamazlar, yani aldirtmayacağız. Verecekler, onun için geldik. Batan bankalara veriyorlar. kendi keselerinden versinler. Depremzedelere dünyanın parası geldi, nereye gitti bu paralar? Ya kendileri çaldılar, çırpıldılar, yediler ya da yurtdışına kaçırdılar. Şimdi de bizim tasarruf paralarımıza göz dikiyorlar. Yağma yok, verecekler.

Necla (Sümerbank işçisi): İşte görüyorsun kardeş, hakkımızı istiyoruz, bizden kesilenleri istiyoruz. Bizi sömürenlerden hesap sormaya geldik. Hergün meydanlardayız, görüyorsunuz. Tasarruf fonumuzu, emekliliğimizi, herşeyimizi istiyoruz. Yani hakkımızı istiyoruz, başka bir şey istemiyoruz, alnımızın teriyle kazandığımız hakkımızı istiyoruz.

Osman Menteşe (Sümerbank işçisi): Tasarruf fonlarımızın hemen ödenmesini engelleyemezler. Fabrikamızın kapanmasını istemiyoruz. 13 yıldır çalışıyorum, maaşlarımız çok düşük, haklarımızı istiyoruz.

Ercan Gürünlü (Bakırköy Belediyesi işyeri temsilcisi): Bugünkü eylem işçi sınıfına yapılan saldırılara karşı bir protestodur. Siyasal iktidar işsizlik sigortası çıkararak bizimle alay ediyor. Yani bugünkü eylem tüm saldırılara karşı bir tepki ve sesimizi yükseltme eylemidir. Geçen hafta İEP’den düzenlediği 15-16 Haziran eylemi sendika bürokratları tarafından çeşitli yollarla engellenmek istendi. Amaç İEP’i etkisizleştirmekti. Bugün de konfederasyonların çağrısıyla binlerce işçi alanlara çıktı. İEP’in eyleminde ise 3 bin kişi vardı. Eğer bugünkü eylemle kıyaslarsak, ben İEP’in eyleminin daha başarılı geçtiğini düşünüyorum.

Salih (Parsan Piston işçisi): Biz buraya varlığımızı göstermeye geldik. Bir an önce tasarrufu teşvik fonlarımızın ödenmesini istiyoruz. Özellikle isteğimiz bu. Verilmediği taktirde toplu olarak greve, genel greve gideceğiz.

Aziz (Parsat Piston işçisi): Beraber mücadele edeceğiz, emeğimizin hakkını almak için toplu halde mücadele edeceğiz, vermezlerse greve gideceğiz, üretimden gelen gücümüzü kullanarak genel greve gideceğiz.

EXSA grevinin 11. gününde Adana DİSK Tekstil Teksa Şube Başkanı Nazmi İncesoy’un açıklaması:

Bütün grev kırıncılığına rağmen, tüm tehditlere, telefonlara karşı işçiler işverene cevabını grevin 11. gününde veriyor. 14 kişi çalışıyor. Grev kırıncısını fabrika müdürü eli öpülecek adam ilan etmiş. İşçiler olarak biz de onları yüzyılın şerefsizleri ilan ediyoruz.

Başları sıkışınca yasalardan bahsedimler, yasaları en çok çiğneyenlerdir. İçeriden makina söküp fason çalışan atölyelere götürüyorlar. Bunun tesbiti yapıldı. Gerekli yasal davayı açacağız. İşveren böyle oyunları hep yapar. Tüm bu oyunlara karşı uyanık olmak gerekiyor. Exsa işçisinin kaybedecek hiçbir şeyi yok. Sadece 80 milyon asgari ücret! Oysa bunlar kalifiye eleman. Bu ücrete istedikleri yerde çalışabilirler.

Diğer grevlere de destek verdik. Büyükşehir ve Seyhan belediyeleri grev kararını asarlarken dayanışmak için oradaydık. Bizlere de sendika şubeleri destek verdiler. Destek önemli, fakat işçilerin maddi durumu, koşulları gittikçe kötüleşiyor. Manevi desteğin yanısıra maddi desteğin de gösterilmesi gerekiyor. Grev ilk günkü gibi coşkuyla devam ediyor. Sonuna kadar da öyle olacak!

Mamak Belediyesi işçileri grev kararı aldılar

Ankara’da Mamak ve Çankaya belediyelerinde TİS sürecinde grev aşamasına gelindi. Yenimahalle ve Altındağ belediyelerinde ise toplu sözleşme görüşmeleri tam bir hezimetle sonuçlandı. Yenimahalle’de sözleşme %20 üzerinden imzalanırken Altındağ Belediyesi’nde %10’un altına imza atıldı. ASKİ’nin sözleşmesi ise YHK’dan gelecek kararın bekleme sürecinde.

Mamak Belediyesi’nde Ocak ayında başlayan TİS görüşmelerinin tıkanması üzerine 31 Mayıs’ta grev kararı alındı. 827 işçinin çalıştığı Mamak Belediyesi’nde, 701 kişinin katıldığı grev oylamasında, %85’lik bir çoğunlukla sandıktan grev kararı çıktı. İşveren grev oylaması öncesi ve sonrasında çeşitli baskılar uyguladı. İşçilerin odalara çağrılarak tehdit edilmesi, sefer sayıların artırılması, sürgünlerden psikolojik baskılara kadar varan uygulamalara rağmen, işçiler kararlı-mücadeleci bir duruş sergilediler.

FP’nin elinde bulunan Mamak Belediyesi’ndeki işçilerin maaşları 180 ile 205 milyon arasında değişiyor. İnsanca yaşamaya yeten bir ücret, sosyal haklarının korunması ve geliştirilmesi, ailelerine onurlu bir yaşam sağlayabilmek için Mamak işçileri greve “evet” dediler. Sandıktan çıkan sonuç, işverenin işçileri sağcı-solcu olarak bölme çabasının büyük ölçüde boşa çıkarıldığını da gösterdi. 4 kişilik bir ailenin asgari geçimini sağlayacak ücretin 500 milyonu bulduğu bu günlerde, işveren işçileri %15’lik ücret artışı ile sefaletle mahkum etmeye çalışıyor.

Saldırıların yoğunlaştığı, sefaletin derinleştiği bugünlerde, TİS görüşmeleri işçi-emekçiler için daha fazla önem taşımaktadır. Güçlü bir karşı koyuşun önlenememesi halinde, Mamak Belediyesi’nde özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikalaştırma ve işçi kıyımlarının önüne geçilemeyecektir. Mamaklı öncü işçiler bu bilinçle hareket etmelidirler.

- İşyerlerinde işçilerin seçtikleri, sınıf bilinçli işçilerden oluşan işyeri komiteleri oluşturulmalıdır. Grev sürecinde kararlar tabanın inisiyatifleriyle alınmalıdır.

- Mamaklı işçi-emekçilerin desteğini alacak bir çaba içine girilebilmelidir. Bunun için;

- * Grev çadırları kurulmalı,
- * Etkinlikler (şenlik, gece vb.) planlanmalı,
- * Kitle örgütleri, sendikalar, DKÖ’ler, köy demekleri gezilmeli,
- * Bildiri, broşür ve afişler hazırlanarak geniş dağıtımını örgütlenebilmeli,
- * Taşeron işçileriyle sınıf dayanışması örülmeye çalışılmalı, onlara sendikal örgütlülüğün önemi anlatılmalı ve destek olmaya çağrılmalıdır. Ancak sonuç alınmazsa, grev kırıcı her türlü davranış (mahalledeki çöplerin toplanması gibi) fiili müdahaleyle engellenmelidir.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Çorlu deri işçileri baskı ve teröre rağmen kararlılıkla direniyorlar

Çorlu'da Deri-İş Sendikası'nda örgütlendiklerinden dolayı işten atılan Baykallar, Reisler ve Trakya Deri işyerlerindeki 100'ün üzerinde işçinin direnişi, baskı ve gözaltılara rağmen, kararlılıkla devam ediyor.

Yaklaşık 6 binin üzerinde işçinin çalıştığı organize sanayide, sigortasız, her türlü sosyal haktan yoksun olarak sefalet ücreti karşılığında sömürülen işçiler, bu duruma son vermek için Deri-İş Sendikası'nda örgütlenme

yoluna gittiler. Tam bir köle pazarını andıran organizedeki işçilerin örgütlenme girişimi, işverenler tarafından işçilerin işten atılması ve yoğun polis saldırısıyla karşılandı. İşten atılan işçiler fabrika önlerinde toplanarak, atılan işçilerin geri alınması ve sendikal örgütlülüğün tanınması talebiyle direnişe devam ediyorlar. İkinci bir Tuzla geleneğinin yaratılacağından korkan sermaye güçleri, direnişi ezme için bütün baskı yollarını deniyorlar. Direnişle birlikte yüzlerce polisin coplu saldırısı sonucu defalarca gözaltına alınan işçilere polis şeflerinin burayı "Tuzla yapamayacaksınız" demeleri, duyulan korkuyu gösteriyor.

Çorlu işçilerinin eylemine henüz yeterli ve anlamlı bir sınıf dayanışma sağlanmış değil. Kendi güçlerine güvenen işçiler, baskılara rağmen direnmekte kararlı olduklarını, çünkü zulmün ve sömürünün artık katlanılmaz noktaya geldiğini belirterek, haklı direnişleriyle dayanışma içerisinde olunmasını bekliyorlar.

24 Haziran mitinginde direnişteki deri işçileriyle konuştuk...

Ufuk Karabağ (Reisler Deri/Çorlu): Haksız yere polislerden baskı görüyoruz. Sürekli bize dayak atıyorlar. Patronlar polisleri para vererek bize karşı saldırtıyor. İş istiyoruz. Fabrikanın kapısına gittiğimizde sürekli bizi sopalarla, coplarla döverek dağıtıyorlar. Suçumuz ne? Sendikalı olmak. Bize diyorlar ki, işverene karşı olmayacaksınız, sendikalı olmayacaksınız. Biz de bunlara karşı diyoruz ki, hakkımızı alıncaya kadar mücadele edeceğiz ve kazanacağız.

Semra Çimrit (Reisler Deri/Çorlu): Biz hakkımızı istiyoruz; sendikalı ve sigortalı olmak istiyoruz. İşten atılmak ve mevsimlik çalışmak istemiyoruz. Sürekli çalışmak istiyoruz ve herkesten yardım istiyoruz. Hakkımızı alamadığımız sürece de direnmeye devam edeceğiz.

Özlem Güven (Reisler Deri/Çorlu): Biz haklarımızı istiyoruz. Tuzla işçileri gibi sigortamız yok, haklarımızı alana kadar da direneceğiz. Şu an toplam 4 fabrikada 100'e yakın işçi olarak direniyoruz.

Eyüp Çınar (Baykallar Deri/Çorlu): Üzerimizde baskılar var, ama kazanacağız. Hepimiz birlik içerisindeyiz. Bizi daha çok çalıştırmak için doping hapları veriyorlar. Cumartesi günleri dahi 5'e kadar çalıştırıyorlar.

Asil-Deri işçisiyle röportaj:

"Topluma bırakacağımız en büyük miras örgütlülüktür"

Saldırılara örgütlenerek yanıt verme gerekliliğinin bilincinde olan Asil-Deri işçileri sendikalaşmaya doğru gidiyorlar. Yoğun bir sömürüye maruz kalan işçiler buna karşı örgütlenme yolunu seçtiler. Bunun farkına varan patron işçileri parça parça işten atmaya başladı. Asil-Deri işçisi işten atılmaya karşı birleşerek hak arama mücadelesini sürdürüyor.

- Son durumunuzu anlatır mısınız?
- İşvereni kanunsuz lokavt yaptığı için mahkemeye verdik. Sulh ceza mahkemesi iş mahkemesine sevk etti. Şimdi Çalışma Bakanlığı'nın vereceği sendikaya üye olmak için yetki belgesini bekliyoruz. En son görüşmemizde, belge göndereli sekiz gün olduğunu öğrendik. Bölge Çalışma Müdürlüğü bu belgenin ellerine ulaşmadığını söylüyor. Daha önce de gelen müfettiş raporları bilinçli olarak elimize geç ulaştırılmıştı. Burada işveren nüfuzunu kullanıyor. İşveren işyerinde çalışan işçi sayısını 174 olarak göstermiş, itiraz ettik. Müfettiş çağırıp gerçek sayıyı tespit ettirdik. Şu an belgenin elimize geçmesini bekliyoruz. Yetki belgesi elimize geçtikten sonra, işveren altı gün içerisinde sendikalaşmaya itiraz edebilir. Ama bu itiraz bir şeyi değiştiremeyecek. Türkiye'de deri işkolunda Deri-İş'ten başka sendika yok.

- Geçiminizi ne ile sağlıyorsunuz?
- Birçok arkadaşımız geçici bir işte çalışıyor. Çalışmayan arkadaşlarımıza da sendikamızın bize gönderdiği yardımdan ihtiyaçlarına göre veriyoruz.

- Başka sendikalardan yardım geldi mi?
- Kayseri ve diğer illerdeki hiçbir sendikadan yardım gelmedi. Şu an Tuzla'da

direnişte olan deri işçisi kardeşlerimiz kendi aralarında topladıkları yardımı gönderdiler.

- Fabrikanın durumu nedir?
- Şu anda altmış işçi çalışıyor. Fabrikanın, çalışmasına rağmen, eylemde bulunduğumuz iki aylık zamanda dört trilyondan fazla zararı var. Bu dediğimiz zaman, deri sektöründe ölü zamandır. İleriki dönemde işverenin zararı daha büyük olacaktır, bizler bunun bilincindeyiz.

- İşçilerle irtibatı nasıl sağlıyorsunuz?
- On kişilik bir komitemiz var. Bu komite ile sağlıyoruz. Komite içinde basınla, resmi dairelerle, siyasi partilerle, esnaflarla ilgili görevlendirdiğimiz arkadaşlar var.
- Son olarak söylemek istediğiniz...
- Bugün Türkiye'de bizim gibi sorunlar yaşayan kardeşlerimiz var. Mesela sendikamızın Çorlu'da bir örgütlenme çalışması var. Orada da 104 işçi kardeşimizi işten attılar. Polis ve jandarma baskısıyla karşı karşıyalar. En son çok kötü dayak yediklerini, oradaki genel başkan ve yardımcısını tutukladıklarını duyduk. Ama bunlar hiçbir zaman çözüm değil. Bunlar hep hükümetlerin yanlış politikaları. İşverene bütün haklarını vermiş, işçiye gelince hiçbir hakkını vermemiş. Hak arayınca, ya terörist ya da bozguncu diyorlar. Türkiye'nin büyüyen en büyük yarası örgütsüzlüktür. Örgütsüzlüğümüzden dolayı işverenler bizlere her türlü oyunu oynayabiliyorlar. Son olarak şunu söyleyeceğim. Sendikasız çalışmak hamallıkmış. Bütün işçiler sendikalaşsınlar. Biz işçilerin hiçbir varlığı yoktur. Topluma bırakacağımız en büyük miras örgütlülüktür.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Savranoglu Deri: Sendikalaşma çabasına patron saldırısı

Menemen'de kurulu Savranoglu Deri fabrikasında personel dahil 86 kişi çalışıyor. Fabrikada sendikal çalışma 2000 yılının Mart ayında başlamıştı. İşçiler sendikal haklarını alabilmek, daha iyi şartlarda çalışabilmek için biraraya gelmişler ve Türk-İş'e bağlı Deri-İş Sendikası'na üye olmuşlardı. İşçilerin sendikaya üye olduklarını öğrenen işveren, sendikalaşma faaliyetini engelleyebilmek için önce öncül işçilerden 3 işçiyi işten atmıştı. Daha sonra işten atılmaya 3'er-5'er kişilik gruplar halinde devam etmiş ve toplam 16 işçi işten atılmıştı.

İşten atılan işçiler biraraya gelerek 22 Mayıs'tan itibaren fabrika önünde beklemeye başladılar. Üretime devam eden diğer sendikal işçiler dışarıda bekleyen işçi arkadaşlarına destek veriyorlar. İşveren üye çoğunluğunun sağlanamadığını öne sürerek işçiler aleyhinde dava açmış bulunuyor. Atılan işçiler, üretime devam eden arkadaşlarının kendilerine tam destek verdiklerini, ancak işler şu an yoğun olmadığı için işverenin topluca iş bırakılmasından zarar görmeyeceğini; 5 Temmuz'daki mahkemeden sonra atılan işçilerin geri alınmaması durumunda, işlerin yoğun olduğu aylarda, yeni eylem tarzlarıyla kendilerine destek vereceklerini ifade ediyorlar. Ayrıca, İstanbul'da aynı işverene ait iki deri fabrikasında çalışan işçilerle de iletişim halindedir, onlardan da destek alıyorlar.

Patron, işçiler arasındaki birlikteliği bozmak için türlü oyunlar oynuyor. Yalnız bulduğu işçilerin yanına adamlarını göndererek, bu sendikal çalışmadan hiçbir şey elde edemeyeceklerini, boşuna çabaladıklarını, ellerinde sendikal işçilerin isim listelerinin bulunduğunu söyleyerek yıldırımaya çalışıyor. İşten atılan işçiler, Menemen'de ilk kez sendikal çalışmayı bu dereceye kadar ilerlettiklerini, bundan ne pahasına olursa olsun vazgeçmeyeceklerini, amaçlarının sadece sendikayı Savranoglu Deri'ye sokmak olmadığını, Menemen'de bulunan diğer fabrikalardaki işçilere de taşınmak istediklerini söylüyorlar.

Hiçbir sendikal örgütlülüğün olmadığı Menemen bölgesinde deri işkolunda bu aşamaya gelebilmiş bir sendikal çalışmanın diğer fabrikalara da örnek teşkil edeceği düşünüldüğünde, örgütsüz bir sektör ve bölge için işçilerin bu eyleminin önemi daha da artıyor.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Kızıl Bayrak okurları/İzmir

Asgari ücret mi, sefalet ücreti mi?

Türkiye'deki asgari ücret işçi sınıfının asgari yaşam standartlarını karşılamaktan oldukça uzak. Temmuz ayı için belirlenen asgari ücretle, 4 kişilik bir ailenin yapması gereken harcama arasındaki fark 4 katına ulaştı. Toplusözleşmelerle bağitlanan yerlerde bile işçilerin ücretleri asgari yaşam standartlarının henüz çok gerisinde.

Peki asgari ücreti belirleyen kimlerdir? Sermaye, devlet ve sendika başkanlarından oluşan bir bileşim. Sermaye ve onun sözcüsü devleti, böyle bir ücretin belirlenmesinde doğrudan çıkara sahip oldukları için bir yana bırakalım. Geriye işçilerin çıkarlarını feda edebilecek bir tek sendika yöneticileri kalıyor. Bu sendika ağaları asgari ücret belirlenmeden, "işçiyi ezdirmeyeceğiz, asgari ücretliden asla vergi verilmeyeceğiz" nutukları atıyorlar. Ancak sermayeyle aynı masaya oturduklarında, tüm bu sözlerini unutup veriyorlar. Perde arkasında belirlenen ücretler masabaşında onaylanıyor. Sendikacılar bu satışları karşılığında elbette sermaye tarafından beslenmektedirler.

Bugün sendika genel merkezlerinin binaları holding binalarından farksız. Altlarında son model lüks arabalarla seyahat edebiliyorlar. Bu kadar lüks yaşama gerekçe olarak, "işçiler en güzel yerlere layıktır" demagojisini yapıyorlar. Milyonları sefalet ücretine mahkum eden bu ağalar, pek tabii ki işçi aidatlarının üzerine yatarak tüm bunları gerçekleştiriyor. Elbette sermaye tarafından el altından verilen

büyük meblağlar da cabası. Asgari ücretli bir işçinin eline her ay geçen 80 milyon ay sonuna kadar bile yetmezken, Bayram Meral çantasından çalınan 10 bin dolar için "büyütülecek bir şey yok" diyor. Bu hain, işçinin cüzdani tam takırken, çantasında 10 bin dolar bulunabilmesinin hesabını veremiyor doğal olarak.

Türkiye'de asgari ücret salt işçiler arasında belirlenmiyor. Kır proleterleri ve mevsimlik işçiler için de ayrı ayrı belirleniyor. Tarımda ürün çeşidine göre günlük belirleniyor. Dahası tarım işçilerinin hiçbir sosyal güvenceleri de yoktur. Mevsimlik işçiler de, bütün aile çoluk çocuk, yaşadığı topraklardan her yıl göç edip bütün bir yaz kendisine reva görülen koşullarda ve çok düşük ücretlerle çalışmak zorunda kalıyorlar. Birçok yerde yeme-içme, yatacak yerlerini kendilerinin temin etmesi gerekiyor.

Türkiye'de hiçbir sosyal güvencesi olmadan çalışan asgari ücretli sayısı 5 milyon. SSK'lı asgari ücretliler ise 4 milyon 879 bin. 22 milyon 49 bin çalışanın yarısı asgari ücretle çalışıyor. Bu sayıyı aileleriyle düşünürsek, Türkiye'nin yarısından fazlası, asgari ücretle yaşamaya mahkum ediliyor.

Zengin-yoksul arasındaki uçurum gün geçtikçe artıyor. Bu uçurum sermayenin kendisini tedirgin etmiyor değil. Sermaye bir sosyal patlama korkusunu

sürekli duyuyor. Terör, şiddet, anti-demokratik yasalar, baskılar, hücreler sermayenin dayanakları. Bu dayanakların dışında sermayenin bel bağladığı en önemli dayanak sendika ağaları. Son aylarda sonuçlanan TİS'lerle beraber aslında sendikal-sosyal haklar sermayeye altın tepside sunulmuştur.

Türkiye'de asgari ücretliler gelir vergisinde en önemli payı oluşturuyor. Bir işçi 1997'ye göre bir yıllık gelir vergisi için 565 saat çalışıyor. Oysa Güney Kore'de yalnızca 33 saat, Japonya'da 85 saat çalışılıyor. Türkiye'de devlet, bütçe gelirlerini asgari ücretlinin sırtına yüklemiştir.

Türkiye'de asgari ücret: Sefalet ücreti

**İnsanca yaşamaya yeten
vergiden muaf asgari ücret!**

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Güvenpark'ta emeklilerin oturma eylemi

DİSK'e bağlı Tüm Emekliler Sendikası (Emekli-Sen), 24 Haziran Cumartesi günü saat 13:00'te Güvenpark'ta bir saatlik oturma eylemi yaptı.

Ellerinde çeşitli dövizler taşıyan emekliler kendilerine uygun görülen zammı ve kötü yaşam koşullarını protesto ettiler. Basın açıklaması metnini okuyan Emekli-Sen Genel Başkanı İbrahim Şahin, IMF reçetelerine inanmadıklarını ve hükümetin sermayeye hizmet ettiğini belirtti. Emeklilerin kötü yaşam koşullarının hergün medyada çıkıyor olmasına karşılık hiçbir düzelmelenin olmadığını açıkladı. Eylemde şu talepler dile getirildi:

- Maaşlarımız belirlenirken taraf olmak istiyoruz.
- Sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılmasını ve toplusözleşme hakkının verilmesini istiyoruz.
- Emekli maaşları arasındaki dengesizliğin kaldırılmasını istiyoruz.

- Toplu taşıma ve ulaşım araçlarında emeklilere %50 indirimli seyahat etme hakkının verilmesini istiyoruz.
- Emeklilerin sağlık sorunlarını sorunsuz giderebilecekleri kurumların yapılmasını istiyoruz.
- Bakıma muhtaç yaşlı ve emekliler için "yaşlılar evi" yapılmasını istiyoruz.

Eylemde, "Hırsızlar affoldu, emekçiler mahvoldu!", "MAİ, MİGA, tahkim, kahrolsun emperyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" vb. sloganlar atıldı. "Özgürlük, demokrasi ve onurlu bir yaşam için! Tüm Emekliler Sendikası" yazılı pankartın açıldığı eyleme tutuklu ve hükümlü yakınları da katıldılar. Bir tutsak yakınının söylediği "Özgürlük mahkumları" parçası emeklileri coşturdu.

Tarım Gıda-Sen'li emekçiler eyleme katılarak destek verdiler.

Kızıl Bayrak/Ankara

Tarım Gıda-Sen Adana Temsilciliği'nden basın açıklaması

Tarım Gıda-Sen Adana Temsilciliği, 29 Haziran'da Adana Tarım İl Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklaması metninde; Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nın son yayınladığı genelgeyle, kamu emekçilerini tasfiye ettiği, kamu emekçilerinin ünvanlarıyla keyfi bir şekilde oynandığı, önceden verilmiş olan özlük haklarının ortadan kaldırıldığı dile getirildi.

Açıklama; "Örgütümüz Tarım Gıda-Sen 11 yıldır verdiği 'grevli-toplusözleşmeli sendika mücadelesi' içerisinde bu tür haksız, anayasaya aykırı, partizanca tutumlara izin vermeyecektir. Bakanlık bu keyfi uygulamadan 15 gün içerisinde vazgeçip genelgeyi iptal etmezse, 15 Temmuz'u takip eden ilk hafta içerisinde Ankara'da bakanlığa bir yürüyüş eylemimiz gerçekleştirilecektir. Haklarımızı alıncaya kadar demokratik direnme hakkımızı kullanacağımızı kamuoyuna duyuruyoruz" sözleriyle sona erdi.

KESK'e bağlı BES, Haber-Sen, Tüm Bel-Sen ve üyeleri eyleme destek verdiler. Eylem sırasında sıkça "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganı atıldı.

Buca Belediyesi'nde grev kararı alındı

Belediyelerde tıkanan TİS görüşmelerinde ilk grev startı Buca Belediyesi'nde verildi. DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu (510 üye) Buca Belediyesi'nde, 26 Haziran günü, Genel-İş Sendikası'nın almış olduğu grev kararı belediye binasına asıldı.

Saat 12:30'da yaklaşık 200 işçinin katılımıyla duyurulan grev ilanı hukuki süreyi tamamlandıktan sonra, grev fiili olarak başlayacak. İzmir'de birçok belediyede TİS görüşmeleri tıkanmışken alınan bu grev kararı, önümüzdeki süreçte, bu işkolunda yaşanabilecek gelişmelerin de bir ön habercisi oldu. Sendika görevlilerinin yaptığı konuşmalar daha çok kararlılık ve hakların alınabilmesi için gerektiğinde grevde ısrarlı olmak üzerinedir.

Aynı saatlerde Buca Belediye Başkanı Cemil Şeboy yaptığı basın toplantısında; '98'de gerçekleşen birkaç haftalık grevden dersler çıkardıklarını, grevin belediye işleyişini aksatamayacağını, çünkü temizlik işletmesinin zaten özelleştirilmiş olduğunu söyledi. Bu şartlar altında greve çıkan işçilerin işten atılmayı göze almaları gerektiğini söyleyerek açıkça tehditler savurdu.

Grev kararını belediye binasına toplu olarak asan işçiler, "Grev hakkımız, söke söke alalım!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarını attılar.

Seyhan Belediyesi'nde de grev kararı

Adana'da belediye işkolunda yaşanan TİS sürecinin tıkanması üzerine alınan grev kararı Büyükşehir Belediyesi'ne asıldı. Genel-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Seyhan Belediyesi'ndeki TİS görüşmeleri, işverenin %45 sefalet zammına karşılık, sendikaların talebi olan enflasyona endekli bir artış oranı isteminden dolayı uyuşmazlıkla sonuçlandı.

26 Haziran günü Seyhan Belediyesi'ne de grev kararı asıldı. Seyhan Belediyesi önünde toplanan Seyhan temizlik işçilerine KESK'e bağlı sendika yönetimleri, Türk-İş Bölge Başkanı Hüseyin Erbek, DKÖ'ler ve grevdeki EXSA işçileri destek verdi.

Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Kemal Aslan süreci anlatan kısa bir konuşma yaptı. Konuşmada; grev yapmak istemediklerini ancak başka bir çıkar yollarının kalmadığını, fiili grevi en kısa zamanda gerçekleştireceklerini, işverenin iyi bir teklifi olduğu koşulda görüşmeye hazır olduklarını ifade etti.

Eylemde sık sık "Yaşasın işçilerin birliği!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İşçi-memur elele, genel greve!" sloganları atıldı.

DİSK Bölge Başkanı Yusuf Yürekli'nin (Seyhan Belediye Meclis Üyesi) grev kararının asılmasına gelmemesini protesto eden işçiler, "İşçiler burada, Yürekli nerede!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganlarını atarak tepkilerini dile getirdiler.

EXSA işçileri büyük bir coşkuyla grevlerini başlatmışlardı. Aynı coşkuyu koruduklarını Seyhan belediye işçilerine destek verirken gösterdiler.

Kızıl Bayrak/Adana

Enerji Yapı Yol-Sen üyesi emekçilerden ülke çapında iki günlük iş bırakma eylemi

İstanbul'daki eylem esnasında sendika üyesi emekçilerle konuştuk:

Kızıl Bayrak: Daha önce de ülke genelinde işbirakarak alanlara çıktınız. Şimdi yine iki günlük iş bırakma eylemi gerçekleştiriyorsunuz. Bize genel olarak talepleriniz ile eyleme ilişkin düşüncelerinizi anlatır mısınız?

Çetin Dinçer (Boğaziçi işyeri temsilcisi): 6 Mart '98 ve 23 Şubat '99 eylemlilikleri dolayısıyla yaklaşık 40 arkadaşımız hakkında 30 milyarı aşkın bir tazminat davası var. Tabii bu bizim için kabul edilemez ve haksız bir dava. Bu sonuca biz nasıl geldik? Sahte sendika yasasına karşı ve gişelerdeki arkadaşlarımızın durumunun düzeltilmesi için gişeleri boşaltmıştık. Şimdi bizim için önemli olan para cezaları, sürgün telaşı veya korkusu değil. Bugüne kadar kamu çalışanları katledildi, sürgünler yaşadı. Ama ilk kez, para cezalarıyla bizi yıldırma çalışıyorlar. Bu tür davaları işyerlerinde yaygınlaştırmaya çalışıyorlar. Ama biz buna izin vermeyeceğiz. Gerekirse hergün köprüleri boşaltacağız

Kızıl Bayrak: İş bırakma eylemleriniz devam edecek mi?

Çetin Dinçer: Şimdi iş bırakma kararımız şöyle; bizim genel temsilciler kurulumuz var, biliyorsunuz. Bizdeki sendikal örgütlülük biraz farklı, bir yatay örgütlenme. 22 Haziran'da böyle bir karar alındı. Yalnız 24-25 Haziran'da bizim Genel Merkez kongremiz vardı. Yani örgüt daha çok Genel Merkez Kongresi üzerine yoğunlaştı. Arkasından bu geldi. Bunun altı doldurulacak. 27-28 Haziran'da iş bırakma kararımız somut bir anlamda oturdu diyemeyiz. Bundan sonra kararlı olduğumuz halde sürekli eylem, sürekli köprüleri boşaltma eylemi olacak. Bundan başka hiçbir eylem biçimi düşünmüyoruz.

Kamu emekçisi: Haklı olan taleplerimizi almak istiyoruz. Fazla bir şey istemiyoruz, hakettiklerimizi istiyoruz. Sendikanın alacağı karara göre, gerekirse yine iş bırakma eylemlerine gideceğiz.

Ayhan (Taşeron işçi): Biz taşeron çalışanlarıyız, şu an hiçbir sosyal hakkımız olmadığı için eylemi destekliyoruz. Bundan sonra hakkımızı sonuna kadar savunacağız. Gerekirse işyerlerimizi sonuna kadar terketmemeye yoluna gideceğiz. Yani mücadelemiz nereye varırsa oraya kadar sürdüreceğiz.

Bülent Uygun (Enerji Yapı Yol-Sen üyesi): Bundan sonra eylem sürecinin nasıl olacağına sendika genel merkezi karar verecek. Ama kitle olarak bölge bazında katılım yeterli değil. Genelde dışardan arkadaşlarımızın destekleriyle bu iş yürüyor. Tabii buradaki idarenin tavırlarına göre değişiyor. Herde kitlenin daha çok katılımıyla hareketin daha iyi bir noktaya geleceğini düşünüyoruz. Buradaki amacımız gişedeki arkadaşlarımıza verilen cezaları protesto etmektir. Kitlenin genel tavrı sonuç alınca kadar eyleme devam etmektir. Ama sendika nasıl bir eylem çizgisi izler bilemiyorum.

İbrahim Doğan (Enerji Yapı Yol-Sen üyesi): Ben de arkadaşımın dediklerine katılıyorum. Süreç devam ediyor. Mücadeleye devam! Sendikamız ne karar alırsa ona göre, iş bırakmadan iş yavaşlatmaya kadar, tüm eylem biçimlerini sürdürmek istiyoruz.

İstanbul: Sonuna kadar direnmekte kararlıyız!

Enerji Yapı Yol-Sen üyesi emekçiler 27-28 Haziran'da ülke çapında iki günlük iş bırakma eylemi düzenlediler. İstanbul'da Karayolları 17.

Bölge Müdürlüğü önünde toplanan sendika üyeleri yaptıkları basın açıklamasıyla talepleri kabul edilinceye kadar iş bırakma dahil bir dizi eylem biçimini sürekli olarak ortaya koyacaklarını belirttiler. "Eşit işe eşit

ücret", "Özelleştirmeler ile vatan satılıyor izin vermeyeceğiz" vb. dövizler taşıdı. Yapılan konuşmalarda, siyasi iktidarın baskılarına, sahte sendika yasasına, grev hakkının yok sayılmasına karşı çalışanlar olarak mücadeleyle cevap verileceği dile getirildi. Ayrıca 3-7 Temmuz tarihleri arasında ülke genelinde ek zam talepli eylemler düzenleneceği, eylemlerin yükselerek devam edeceği vurgulandı.

Konuşmalar sık sık, "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!", "Cezalar bizi yıldırılmaz!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!" vb. sloganlarla desteklendi. Kararlı ve coşkulu geçen eylem okunan basın açıklamasının ardından sona erdi.

Enerji emekçilerinin kararlı ve coşkulu Ankara eylemi

Enerji Yapı Yol-Sen'in 7 Mart'tan itibaren grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için ve yüzde 20'lik ücret artışına, baskılara, sürgünlere karşı başlattığı eylemlilik sürecini, 19 Haziran'da iş yavaşlatma, 27-28 Haziran'da ise iş bırakma olarak devam ettirdi.

Ankara'da 27 Haziran'da Karayolları Genel Müdürlüğü önünde toplanan 300 civarında kamu emekçisi bir basın açıklaması yaptılar. Üç MYK üyesinin bakanla görüşmeleri bitene kadar beklediler. Ancak kamu emekçileri bakanlık tarafından muhatap alınmadılar.

28 Haziran'da kamu emekçileri muhatap alınmalarını sağlamak için Karayolları Genel Müdürlüğü'nden başbakanlığa doğru yürüyüşe geçtiler. Necatibey'den Kumrular'a geçen 1000 civarında kamu emekçisi burada uzunca bir süre oturdular. Eylem boyunca "Ne istiyoruz? Toplu sözleşme! Vermeyecekler alacağız!", "Direne

direne kazanacağız!", "Hükümet zammını al başına çal!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Söz bitti sıra eylemde!", "Baskılar, sürgünler bizi yıldırılmaz", "Biz çocuklarımıza aydınlık bir gelecek vereceğiz ya siz!" sloganları atıldı.

Eylemci emekçiler taleplerine somut bir cevap gelinceye kadar oturma kararlılığıyla davrandılar. Arkasından tekrar başbakanlığa yürümeye başladılar. Güven Park otobüs dolmuş duraklarının bulunduğu caddeyi kapatarak trafiği felç ettiler. Bu arada göze çarpan olaylardan birisi de bu sırada eylemi izleyen insanların emekçileri desteklemesi oldu. Buna tahammül edemeyen polisler insanları ite kalka uzaklaştırmaya çalıştılar. Kürsüden yapılan konuşmalar da kitlenin coşkusunu arttırıyordu.

Saat 11.00'dan 15.00'e kadar süren

eylemde, kamu emekçileri, bir türlü görüşmeyi kabul etmeyen devlet yetkililerini, kararlı tutumları sonucu kendileriyle görüşmek zorunda bıraktılar. Başbakan Yardımcısı ve Bayındırlık ve Köy İşleri Bakanı'yla görüşüme sonucu; emekçiler 29'unda işyerlerine geri dönecekler, ancak hiçbir hak edışı imzalamayacaklar, bakım, onarım, tamir yapmayacaklar, gelen yazılara 15 günden önce işlem yapmayacaklar. İş bırakma eylemlerine, alanlara çıkmaya devam edecekler. Ta ki talepleri kabul edilene kadar.

Enerji Yapı Yol-Sen'li kamu emekçileri kararlı tutumları ve coşkuları ile "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Toplu sözleşme hakkı istiyorum!" yazan şapkalarıyla, önümüzdeki süreçte hazır olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Kızıl Bayrak/Ankara

Enerji Yapı Yol-Sen'in İzmir eylemi

Eşit işe eşit ücret, ek zam, örgütlü olunan genel müdürlüklerde çalışanlara ödenmek üzere tazminat ve özlük haklarının düzeltilmesi için Enerji Yapı Yol-Sen tarafından bir süredir çeşitli eylemlilikler düzenleniyor.

7 Mart tarihinde kitlesel basın açıklaması yapılarak başlanan eylemlilik zinciri sırasıyla şöyle devam etti: 31 Mayıs'ta işbirakma eylemi yapılarak alanlara çıkıldı. 7 Haziran'da yine işbirakma eylemi ve basın açıklamaları ve devamında geliştirilecek eylemler için referandum yapıldı. Referandumun sonuçları 21 Haziran'da kamuoyuna duyuruldu. Alınan kararlar

doğrultusunda 19 Haziran'dan itibaren talepler gerçekleştirilinceye kadar;

- Gelen yazılara yasal süresinden önce (15 gün) işlem yapmama,
- Bakım ve onarım, arazi hizmetlerini yavaşlatma,
- İstihkakları imzalamama kararı aldı.
- Ve 27-28 Haziran tarihinde ülke çapında gerçekleşecek 2 günlük

işbirakma eylemi başlattı.

27 Haziran'da enerji emekçileri, saat 10:00'da Konak Sümerbank önünde biraraya gelerek kitlesel bir basın açıklaması yaptılar. Yaklaşık 400 emekçinin katıldığı eylemde "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sendikal mücadelemiz!",

"Yaşasın sendikal mücadelemiz!", "Sadaka değil toplusözleşme!", "Yılgınlık yok direniş var!", vb. sloganlar atıldı. Yaklaşık bir saat süren eylem, yapılan konuşmalar ve çekilen halaylarla sona erdi. Eylemden sonra bazı enerji emekçileri iş yavaşlatma eylemi yapan otoyolları işçilerine destek vermeye gittiler.

Kızıl Bayrak/İzmir

Eğitim-Sen**Kocaeli Şubesi'nin****4. Olağan Genel Kurulu yapıldı**

Eğitim-Sen Kocaeli Şubesi'nin 4. Olağan Genel Kurulu 24 Haziran'da yapıldı. KESK'in ve onun motor gücü olarak tanımlanan Eğitim-Sen'in içine girdiği yeni sürecin bir aynası olan Genel Kurul'da, DSD, Yurtseverler, Sendikal Birlik ittifakı, tam liste olarak yönetime geldi. Genel kurulun ön süreci ve kurulun kendisi, hem uzlaşmacı-pasifist çizgide derinleşme, bürokratik yozlaşmada ilerleme, hem de bunlara karşı oluşan muhalefetin toparlanmaya başlamasına tanıklık etti.

Genel Kurul'un bir ay öncesinden sendikadaki gruplar arasında ittifak görüşmeleri başladı. Ancak bu görüşmeler sendikal politikalar, programlar temelinde değil, delege hesabı, üç senden, beş benden tartışmaları ekseninde yapıldı. Bu görüşmelerden bir süre sonra Emek Grubu ve Devrimci Öğretmen (Yön) grubu çekildi.

Emek Grubu bu süreçte en geniş emekçi kitlelerini kapsayacak, gruplara da açık bir çalışma önerisinde bulundu. Genellikle öncü eğitim emekçilerinden yanıt bulan bu çağrı, bürokrasiye karşı tabanın söz-karar hakkı, delegelik hesaplarına karşı genel oy ve nispi temsil temeline dayanıyordu. Sosyalist kamu emekçileri olarak çalışmaya katıldık. Ancak çalışma içinde Emek Grubu'nun Körfez ilçe seçimlerinde aynı tavrı göstermemiş olması (kapalı kapılar ardında delege hesabı yapması, aynı süreçte orada önce kamu emekçilerinin bir platform oluşturma çabası içinde olması), diğer illerde reformist ittifaklar yapması (ÖDP ve Yurtseverlerle) vb. nedenlerle, Çalışma Grubu'ndan Emek Grubu'na yönelik samimiyetsizlik eleştirileri geldi.

Samimiyetsizlik eleştirilerine karşı sosyalist kamu emekçilerinin tutumu şu olmuştur:

Samimiyeti belirleyecek olan gelecek süreçteki tutumdur. Ayrıca samimiyetsizlik yapıyorlarsa bile, yapılan iş doğrudur. Bunu Genel Kurul sonrasına taşıyıp daha nitelikli hale getirebiliriz. Çalışma Grubu beş toplantı yaptı ve toplam olarak, tabanın söz-karar hakkı, delegelik sistemi, işyeri örgütünün güçlendirilmesi, aidatlardan alınan paylar üzerine yoğunlaştı. Hak alıcı eylemlere yönelmemiz gerektiğine ilişkin vurgu yapıldı. Ancak genel demokratik-siyasal haklar mücadelesi ve talepler boyutu eksik kaldı. Çalışma Grubu'nun faaliyetini uzun süreli olarak gördüğümüz için, bunun çözülebilir bir sorun olduğunu biliyoruz. Çalışma boyunca görüştüğümüz öncü kamu emekçilerinin önemli bir bölümünde de bu rahatsızlığın olması ayrıca önemlidir.

Çalışma Grubu Genel Kurul'a aidat gelirlerinin dağılımı, şubeye internet kurulması ile ilgili öneriler verdi. Bunlardan sonuncusu hariç hepsi kabul edildi. Çalışma Grubu'nun adayları yönetime, delegeliğe seçilemedi. Ancak aldığı oy oranıyla gelecek için olumlu sinyaller verdi. 15-30 oy farkla listeyi delemeyi. Çalışma sendikada belli bir canlılık sağladı. Bu çalışmayı Genel Kurul sonrasına taşımak ve niteliğini geliştirmek, öncü ve sosyalist kamu emekçilerinin omuzlarındadır.

Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!

İzmit'ten Sosyalist Kamu Emekçileri

Ankara:**Tüm Sosyal-Sen ve SES'in ortak eylemi**

29 Haziran'da Tüm Sosyal-Sen ve SES, SSK Genel Müdürlüğü önünde, 4447 No'lu yasaya, Uyum Yasası'na ve 57. hükümetin kurulmasıyla birlikte ırkçı-faşist kadrolaşma çalışmalarına karşı bir basın açıklaması düzenlediler. Basın açıklamasına destek için TÜMTİS üyesi işçiler, Enerji Yapı Yol-Sen'den yöneticiler, Çankaya ve Mamak'ta grev kararı almak üzere olan belediye işçileri de eyleme katıldı. Daha sonra basın açıklaması okundu ve sık sık sloganlar atıldı.

Daha sonra Sağlık Bakanı'nın katıldığı SSK Genel Kurulu'na

temsilciler gönderildi ve beklenmeye başlandı. Bu sırada kafatasçı Sağlık Bakanı Osman Durmuş SSK Genel Kurulu'ndan çıktı ve eylemcilerin arasından geçti. Emekçiler bakanı yuhladılar ve "İMF uşağı hükümet istifa!" diye sloganlar attılar. Daha önce toplanan imzalar SSK Genel Kurulu'na verildi ve temsilciler gelene kadar oturma eylemi yapıldı. Eyleme katılım 150 kişi civarındaydı. SES ve Tüm Sosyal-Sen tabanının katılımının gereğince örgütlenememesi eyleme zayıf bir görüntü verdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

İsviçre'nin Cenevre kentinde enternasyonal eylem**Küreselleşme karşıtı eyleme 10 bin kişi katıldı**

İsviçre'nin Cenevre kentinde küreselleşmeye karşı düzenlenen uluslararası miting 25 Haziran'da yapıldı. Eylem bu kentte toplanmakta olan 'Dünya Sosyal Kalkınma Zirvesi'ne (DMS) karşı yapıldı. Yürüyüşe yaklaşık 10 bin kişi katıldı. Bu bölgeden 200 sosyal kuruluş ve dünyanın her tarafından farklı organizasyonların katılımıyla gerçekleşen eylem coşkulu geçti. Emekçiler sınır tanımayan küreselleşme saldırısını protesto etmek için yürüdüler.

Büyük bir meydanda buluşan kitle, pankartlarını açıp sloganlarını atarak coşkuyu arttırdı. İşçiler,

emekçiler, köylüler eylemde buluşmuşlardı. Gençler sayıca mitingde büyük bir ağırlığa sahipti. Bu, yaşadığımız sistemin çürümüşlüğüne karşı gençlikten yükselen tepkinin ifadesiydi.

Eylemde Fransızca, İngilizce, İspanyolca, Portekizce ve Arapça konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda, 'Dünya Sosyal Kalkınma Zirvesi' protesto edildi, borçlu ülkelerin borçlarının hemen silinmesi istendi. Yeni Dünya Düzeni'ne karşı birlik çağrısı yapıldı.

Konuşmalardan sonra toplanan kitle yürümeye başladı. Yürüyüşte yüzlerce pankart taşınıyordu. Kitle

sesini daha da yükselterek sloganlar atmaya başlamıştı. Bu arada mitingde katılmayan binlerce kişi yürüyüşü ilgiyle izliyordu. Yavaş yavaş katılım da artıyordu.

Bu sene güvenlik önlemleri geçen yıllara göre daha çok artırılmıştı.

BM binasının önüne kadar yüründü. Burada bazı yerlerde polis engelleriyle karşılaştık. Gaz bombalarıyla donatılmış robocop polisler ve arkada saklanan askerler kitle tarafından protesto edildi. Yürüyüşün sonunda bir konuşma daha yapıldı ve eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Cenevre

Artık Kızılderili Zapata'dır, Zapatisttir!

Beyaz adam yeni dünyaya ayak bastı. Bir de "uygarlık" götürdü yanında. Tıpkı Iraklı çocuklara götürdüğü ölümcül "insan hakları" gibi. Ya da Vietnam'a, Kosova'ya, Ruanda'ya, Uganda'ya...

Kızılderili, komşu kabilelerden beyaz adamın en çok altını istediğini duydu. Ve istediğini elde etmek için nasıl zalimleştiğini de... Buna bir anlam veremedi. Çünkü altın onun için yalnızca küçük heykelcikler ve süs eşyasıydı. Nereden bilsindi eski dünyanın meta ekonomisini ve altının metalar karşısındaki yerini. Altının bütün metalara sahip olmanın aracı olduğunu. Ve tabii anlayamazdı bütün metalara neden sahip olunması gerektiğini. O, o güne kadar tüm ihtiyaçlarını doğadan, toplayıcılık ve avcılıkla elde etmişti. Ancak ihtiyacı olduğu kadarını almış ve doğayla uyumlu bir şekilde yaşamıştı. Henüz insanın insanı sömürdüğü, herkesin ortak malı olan toprağın çitlerle çevrilip bölündüğü, kişilerce mülk edinildiği toplumsal sistemlerden de habersizdi.

Kızılderili elindeki altının hepsini beyaz adama sunmaya karar verdi. Dileği beyaz adamın geldiği yere çekip gitmesi, onu doğayla başbaşa doğal gelişimine bırakmasıydı.

Sunulan altın, beyaz adamın hırsını daha da kamçılıyordu. Kızılderili, beyaz adamın kana ve altına

doymayacağını, ancak onun kılıcı altında can verirken, kılıcı altında köleleşirken kavradı.

Beyaz adam Kızılderili'yi topraklarından sürdü. En verimli yerlere kendisi yerleşti. Zamanla küçük kasabalardan, küçük ve büyük çiftliklerden büyük kentler oluştu. Hüküm süren küçük meta ekonomisi değil, kapitalist ekonomiydi artık. Yine de altının önemi azalmadı.

Beyaz adam Kızılderili'yi sürdüğü topraklarda da rahat bırakmadı. Yeraltı, yerüstü tüm zenginliklerini talan etti. En verimli topraklara kendisi yerleşti. Yetinmedi, kentlerde biriktirdiği tonlarca çöp ve zehirli atığı getirip onun yaşadığı toprağa attı. Yetinmedi, nükleer denemelerini onun yaşadığı yerlerde yaptı. Yetinmedi, onun emeğini sömürdü. Beyaz adam yıkıcıydı, kirleticiydi, sömürücüydü.

Kızılderili şimdi içecek suyunu bile yüzlerce mil uzaktan getirmek zorundadır.

Beyaz adam "uygarlığı" şimdi de Afrika halklarına ve ölümcül insan haklarını Balkanlar'a, Ortadoğu'ya, Kafkasya'ya götürmeye devam ediyor.

Ama artık Kızılderili Oturan Boğa değil, savaşandır. Artık Kızılderili Zapata'dır, Zapatisttir.

Fatime Akalın

Tekirdağ'da 20 bin kişilik üretici köylü gösterisi

İMF-TÜSİAD hükümetinin sosyal yıkım programı, işçi ve emekçilerle birlikte köylülüğü de yıkıma uğrattı. Hükümetin hububat taban fiyatını 60-65 bin lira olarak belirlemesi üzerine, Tekirdağ'da Ziraat Odaları'nın düzenlediği bir miting gerçekleştirildi. Yaklaşık 20 bin köylü Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelerek tepkilerini dile getirdiler.

Mitinge, Tekirdağ Önder Çiftçi Danışmanlık Dernekleri, "İMF-Dünya Bankası vesaire, çözüm bilgili ve örgütlü çiftçide!", "50 dönümlük ile küreselleşme olmaz, Hüsmen ağa coniyile yarışamaz!", "Desteksiz tarım dünyada yok, üretici sefil rantıye tok!", Keşan Ziraat Odası, "Sizi IMF'nin oyları mı iktidar yaptı?", "Çiftçinin dostuyuz dediniz, Cotarelli'ye köle ettiniz!", Mudanya Ziraat Odası "Çalışıyoruz, üretiyoruz, hakkımızı istiyoruz!"; Salihli Ziraat Odası, "Milletin efendisi öldü, başınız sağolsun!"; Orhangazi Ziraat Odası "Holdinglere yedirdiniz, çiftçiyi öldürdünüz!" pankartlarıyla katıldılar. Ayrıca eylemde "Hak verilmez alınır!", "Türk çiftçisi omuz omuza!", "Uyuyan dev uyandı!", "Sadaka değil hakkımızı istiyoruz", "Gücümüz birliğimizdir!", "Çiftçi idam sehpasında, ip Cotarelli'de!", "Çeteler meydanda, paralar nerede!" gibi şiarların yazılı olduğu çok sayıda döviz taşındı.

Pankart ve dövizlerde, köylülüğün İMF'ye, hükümete yoğun bir öfke ve tepki içinde olduğu görülüyordu. Eylem boyunca sık sık "Hükümet istifa!" sloganı atıldı. Kürsüden yapılan konuşmaları dikkatle dinleyen kitleden, sorunlarını dile getiren konuşmacılara "daha çok anlat, duysunlar" şeklinde karşılık verenler oldu.

Köylülüğün bu tepkisi, eyleme desteğe gelen direnişteki Çorlu işçilerinin "İşçi-köylü elele, mücadeleye!" sloganıyla ortaklaşamadı. Bu eyleme katılan kesimlerin siyasal eğilimleri konusunda da bir fikir veriyordu. "Türk çiftçisi omuz omuza!", "Köylünün köylüden başka dostu yok!" gibi şiarların yazılı olduğu dövizler de bunun somut bir yansıması olmuştur. Aynı durum "Hükümet istifa!" sloganıyla da kendini göstermektedir. İMF'nin yıkım programını tavizsiz ve kararlı bir şekilde uygulayan ANAP-MHP-DSP hükümetinin istifası istenerek, öfke ve tepki sermayeye değil hükümete yöneltilmektedir.

Tekirdağ mitingine katılan üretici köylülerle konuştuk:

"İMF'nin sıradan bir memuru olan Cottarelli, ülkeme geliyor, hükümete emir veriyor..."

- Bugün neden alana çıktınız, talepleriniz neler?

1. çiftçi: Hükümet taban fiyatlarını açıkladı. Bu bizim için tam bir felaket.

2. çiftçi: Bu bir gösteriş değil, bu bir hak aramadır. Bu emeğinin karşılığını beklemektir. Bu kadar vatandaşın buraya gelmesinin bir mana ifade ettiğini görüyorsunuz. Bu sadece Trakya için değil Türkiye'nin, Anadolu'nun, Doğu'nun her yerinden gelen vatandaşın, işçinin, "Arkadaş ben ürettiğim malımı çöpe atmak istemiyorum. Bu bir nimettir. Bu bizim başımızın tacıdır, bu bizim karnımızı doyuruyor, bunun sayesinde varız, bunun sayesinde yaşıyoruz"u ifade etmek içindir.

3. çiftçi: Çiftçiyi düşürdüler gene tüccarlara. 70 milyona buğday... Başka söylenecek bir şey yok.

4. çiftçi: Biz bu devletin üvey evlatları değiliz, bu devletin temel taşlarıyız.

5. çiftçi: Alana hakkımızı aramaya, verilmeyen taban fiyatını almaya çıktık. Tepedekiler 1 milyar alıyor. Biz 70 bin liraya buğday satıyoruz şu anda. Hakkımızı aramak için çıktık. Hakkımızı tek tek alacağız.

6. çiftçi: Memurlar masada oturur, aylığı yetmezse zam ister. Bize neden zam yok? Bugün ben biçer-döveri tarlada bırakıp buraya geldim. İneği satacağım. Borç 1 milyon, inek tutacak 500 kağıt. Bunun için buraya geldim.

7. çiftçi: 1 kilo buğdaya 4 tane çay içiyorduk. Şimdi 1 kilo buğdaya 1 çay içebiliyoruz.

- Neden taban fiyatları bu kadar düşük tutuldu?

1. çiftçi: İMF istiyor da ondan.

5. çiftçi: Hükümetin yüzünden. Sorumsuz hükümet. 5 tane bankayı 5 kişiye verdiler. Köylüye ne verdiler? 150 bin lira köyde süt, 20 bin lira yumurta. Gelsinler hesabını yapsınlar, ona göre taban fiyatı versinler.

8. çiftçi: Dünya piyasasındaki buğday taban fiyatına göre ayarlanıyor. Ama dünyada mazot acaba bu fiyatta mı? Gübre bu fiyatta mı? %300 herşeye zam, ama buğdayımıza %20 zam.

- Taban fiyatlarının bu kadar düşük tutulması sizi nasıl etkiliyor?

9. çiftçi: 3 sene oldu, aynı dava. İki sene önce 55, bu sene nasıl 75'e çıktı? İcradayız. 70 yaşındayım, icradayım.

10. çiftçi: Bizler "köylü milletin efendisi" diyen rahmetli Atatürk'ün izinden giden, hala Atatürkçü olan üretken insanlarız. Bizi idare eden 550 tane milletvekili acaba ekmeğin nerden çıktığını biliyor mu? Ben bunlardan bir şey istemiyorum. Çoluğumun çocuğumun rızkını, kendi alınterimi istiyorum. Ben onlardan sadaka istemiyorum. Ben bunları hükümetten istiyorum.

5. çiftçi: Ben 20 tane dana besledim, 2 milyar zararım var. Şu anda iflas durumundayım. Tarım kredisi çıkacak, öyle ödeyeceğim. Tarım kredisi Rusya'dan mı gelecek yoksa Afganistan'dan mı? Bu kadar adi bir yönetim olmaz.

- Başka bir hükümet gelse haklarınızı alabileceğinizi düşünüyor musunuz?

10. çiftçi: Üç-beş sene önceki hükümetler böyle değildi. Örneğin, üç sene önce 1 kilo buğdaya 1 kilo mazot alıyorduk. Bir-iki senedir 2 kilo buğdaya 1 kilo mazot alıyorduk. Şimdi 5 kilo buğdaya 1 kilo mazot alıyoruz. Traktörümü tarlaya götürmüyorum. Tarladan ürünü toplayamıyorum. Bugün harman günü, bu millet bugün harmanı bırakıp buraya geliyorsa, demek ki bir sorun var. Bu sorunu çözmesi lazım bu hükümetin. Hükümet bu sorunu çözmezse, yavaş yavaş gidecek. Neden? Uyuyan dev, çiftçi, artık uyanmıştır.

8. çiftçi: Hiç düşünmüyorum. Bu politikayla, bu zihniyetle hiçbir zaman için Türkiye düzelmez.

- Sizce nasıl bir zihniyet olmalı ki, düzelsin?

TÜGSAŞ'ın ve İGSAŞ'ın özelleştirilmesi tarımda yıkım politikasının bir gereğidir

IMF direktifleri doğrultusunda tarımda başlatılan yıkım programını anlayabilmek için, TÜGSAŞ'ın ve İGSAŞ'ın özelleştirilmesi çabasına göz atmak gerekiyor. (Veriler Petrol-İş '97-99 Yıllığı'ndan alınmıştır.)

- Türkiye'de mevcut gübre fabrikalarının kurulu kapasiteleri 5.5 milyon tondur. Buna karşı üretim 4 milyon tonun altında ve mevcut talep ise 5 milyon tondur. Üretilmeyen 1 milyon tonluk talep ithal edilir. Gübre gereksinimi 20 milyon tondur.

- Kimyasal gübre üretimi doğrudan tarımda verimliliği etkilerken, Türkiye'deki nüfusun yarısına yakını üretim ve tamamını da tüketim açısından ilgilendirmektedir. Araştırmalara göre, doğru ve yeterli gübreleme ile tarımda verimlilik %50 oranında artabilir. Örneğin gübrelemeye de bağlı olarak Türkiye'de buğdayda dekarda verim ortalaması 200 kg olurken, batıda 900 kg'dır.

- Petkim ve Demir-Çelik fabrikalarının yan ürünü olarak yapılan gübre üretiminin %47'si kamu işletmelerinin tekelindedir.

- TÜGSAŞ ve İGSAŞ Türkiye gübre pazarında %40'la, önemli bir paya sahiptir. Kamu gübre işletmelerinin özelleştirme amaçlı yönetilmelerine rağmen, bu böyledir.

- Türkiye'de çiftçilerin en çok tercih ettiği kimyasal gübre türü, %46 oranında azot bulunduran üre olup, yalnızca İGSAŞ tarafından üretilmektedir. Ayrıca sanayide hammadde olarak da kullanılan üre, Türkiye'de yılda 700 bin tonu tarımda, 200 bin tonu ise sanayide kullanılmaktadır. İGSAŞ ise yılda 561 bin ton üretmektedir.

- TÜGSAŞ'ın amonyak gereksinimini karşılamak üzere, Gemlik Gübre Sanayi A.Ş. bünyesinde günde 1000 ton kapasiteli bir amonyak tesisi kurulmuştur. Bu tesisin atık gazı karbon dioksit, atmosfere verilmeden üre üretiminde kullanılmak üzere, ek üre üretim tesisinin kurulması planlanmıştır. Böylesi altyapı ve yardımcı ünitelerin bulunduğu bir başka tesis Türkiye'de yoktur.

- Savunma sanayi için derişik nitrik asit (DNA) ve teknik amonyum nitrat (TAN) Türkiye'de yalnızca TÜGSAŞ'ta üretilmektedir.

- İGSAŞ, Bakanlar Kurulu kararı ile "iş yerlerinin olağanüstü hal ve savaşta kapanmaları genel hayatı tazyik edecek fabrika ve kurumlar arasına" alınmıştır. Buna rağmen sermaye devleti, İzmir'de lastik işçilerinin grevini "ulusal güvenliği tehdit ediyor" diyerek yasaklarken, TÜGSAŞ ve İGSAŞ'ın özelleştirilip sermayeye peşkeş çekilmesi için çırpınmaktadır. Zira talimat IMF'den gelmektedir!

Sübvansiyonların kaldırılması, özelleştirmeler vb., kırdan kente göçüşü ivmelendirecek, sosyal yıkımı derinleştirecektir. Tarım proletaryası, yarı-proleter köylüler ve küçük köylüler kaderlerini işçi sınıfıyla ortaklaştırmalı, birleşik-militan bir mücadele hattı örmeye çalışmalıdır. Sorunun kaynağı ve çözümü birdir: "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm" mücadelesinin bayrağı olan işçi sınıfının devrimci programı altında birleşip savaşmak!

B. Musa

8. çiftçi: Nasıl bir zihniyet olmalı? Herşey dünya standartlarına uygun değilken, herşeye zam, herşeye zam! Herşey zengine çalışıyor. Herşey zenginin elinde.

- Üretenler yönetse durum değişir mi?

8. çiftçi: Bu toplumun hakkını aramasına bağlı. Biz hayat şartlarına yetişemiyoruz. Haklı olarak herşeyden faydalanmak istiyorsun, ama faydalanamıyorsun. Hem çağa ayak uyduracağız, hem de bu şartlarla yaşayacağız. Bu şartlarla nasıl ayak uyduralım?

- IMF'nin emirleri doğrultusunda tüm çalışanların ücretleri %25 olarak belirlendi. Şimdi sıra çiftçilere geldi. Bu konuda neler düşünüyorsunuz?

1. çiftçi: Onlar gene bir şey arıyor. Biz hiçbir şey arayamıyoruz.

5. çiftçi: IMF dedi, ama köylü, çiftçi ve işçi elele tutuşursa, alamayacağı yoktur. Bu hak beraber söke söke alınacak.

8. çiftçi: Biz %25'e itiraz etmiyoruz. Ama yeter ki mazotu da, gübreyi de ona göre ayarlasınlar.

- %25 zam işçiye de, memura da yetmiyor. Bugün asgari ücret 85 milyon. Bu oran size de yetmiyor. Ne diyorsunuz?

8. çiftçi: Bize de yetmiyor. Ama neden yetmiyor? Herşeye zam var.

Yetişemiyorsun. Herşey pahalı. Bugün sütün litresi 500 lira olursa, bu hak mıdır? Buğday 70-80 bin lira. Hak bunun neresinde? Onlar da haklı. Herkes haklı.

- Bu emekçi köylülüğe, çiftçiye yapılan bir saldırı. Bu nasıl püskürtülebilir sizce?

8. çiftçi: Bu şekilde. Herhangi kötü bir eylem yok. Bu şekilde toplanarak derdimizi dile getireceğiz. Dinleyen bizi anlar.

- İşçiler, memurlar hergün sokağa çıkıyor...

8. çiftçi: Kendilerine göre onlar da haklı. Ben onlara haksız demiyorum. Bunun sorumlusu devlettir. Devletin politikacıları bütün gün mecliste kavga ediyorlar. Yok onu yok bunu akıyorlar. Ben hiçbir şey yaptıklarını zannetmiyorum. Ama Türkiye bu şekilde iyiye gitmez.

- Sizce bu sorunun çözümü nasıl olacak?

1. çiftçi: Hükümetin derhal istifa etmesi gerekiyor.

- Mitingi Ziraat Odaları düzenliyor. Bugüne kadar Ziraat Odalarından bir fayda gördünüz mü?

1. çiftçi: Bizim birlik ve beraberliğimizi sağlamış durumdadır. Bundan daha ötesini yapan varsa, buyursun yapsın.

- Ziraat Odaları kimlerin kuruluşu?

5. çiftçi: Köylülüğün. Ama köylü hakkını aramadığı için güçlü de olamıyor.

8. çiftçi: Çiftçinin örgütlülüğü. Sorunlar hükümete bağlı, hükümetlerden kaynaklanıyor. Mazota %300, gübreye %300 zam, ilaca %300 zam, buğdaya gelince %20 zam... Hak bunun neresinde? Bütün bu kararlar güzel. Ama çiftçinin derdini dinleyen, buna yönelik program yapan bir tane televizyon yok.

- Bundan sonra ne gibi eylemler yapmayı düşünüyorsunuz?

3. çiftçi: Valla ne yapacak çiftçi, kendi yağıyla kavrulacak artık. Çiftçi ölmüştür. Bundan başka söylenecek bir şey yok. Bu fiyata bu buğday... Çiftçi ölmüştür!..

- IMF emrediyor

hükümet uyguluyor.

Gelen hükümet de aynı olmayacak mı?

11. çiftçi: Kaynaklar bankalara peşkeş çekilirken neredeler acaba? Bu Devlet Bahçeli milletin istikrarı için geldi güya, ama kaynakları bankalara peşkeş çekiyor. Oysa biz onu hizmet için getirmiştik.

1. çiftçi: Bu düzen değişmeli. Bu hükümet

değil başka hükümet de gelse kurtuluş yok. Bu düzen tümünden değişmeli. Bu düzen değişmedikçe işçi de, memur da, köylü de ağlamak zorundadır. Köylüler, memurlar, işçiler birlikte olmak zorundadır. Olmadığı müddetçe hangi hükümet gelirse gelsin, hiçbir faydası yok.

12. çiftçi: Bu iş devlet adamlarıyla değil, burda başlar burda biter. Bunun sonu da başlangıcı da burası.

13. çiftçi: Zihniyetler değişmedikten sonra, işçinin-emekçinin hakkını vermedikten sonra ağa da olsa, paşa da olsa, hükümet de olsa hiçbir şey yazmaz. Önce hakkını verecen, sonra isteyecece.

10. çiftçi: IMF'nin sıradan bir memuru olan Cottarelli, benim ülkeme geliyor, hükümetime emir veriyor. Biz daha Cottarelli'nin emirlerini ne kadar dinleyeceğiz?

14. çiftçi: Cottarelli'yi getirenler götürsün. Biz Cottarelli'yi yana değiliz. Biz hükümetimizi seviyoruz, ama hükümet de bizi sevsin artık.

15. çiftçi: Türkiye'nin vurguncuları hepisi çiftçinin başına geliyor...

- Sadece çiftçinin mi?

15. çiftçi: Fakir tabakanın hepsinin...

7. yılında katliamın gerçek soru

Sivas katliamının çete devletinin

Sivas katliamı davası katliamın 7. yılında verilen 33 idam kararı ile sonuçlandı. Bugün cezalandırılanlar, katliamın sadece tetikçisi konumunda olanların bir bölümüdür.

Böylece Sivas katliamının asıl gerçekleri örtbas edilmek isteniyor. Katliamın perde arkasındaki güçler, katliamın asıl sorumluları gizlenmek ve korunmak isteniyor.

Sivas katliamının perde önünde faşist-şeriatçı kırması gerici yığınlar vardı. Peki asıl perde arkasında bu katliamı örgütleyenler kimlerdi? Bu katliamın asıl tertipçileri kimlerdi?

Daha önce Çorum'da, Maraş'ta ve daha sonra Gazi'de, Ümraniye'de, en son Ulucanlar'da olduğu gibi, Sivas katliamını örgütleyenler kimlerdi?

Katliam kararını alanlar, katliamı planlayanlar kimlerdi?

Katilleri örgütleyenler, kışkırtanlar, adım adım hedefe yönlendirenler kimlerdi?

Katliama seyirci kalanlar kimlerdi?

Katliama alkış tutanlar kimlerdi? Katledilenleri suçlayanlar ve haklarında dava açanlar kimlerdi?

Kıscacı katliamın asıl sorumluları ve suç ortakları kimlerdi?

Tüm bunlar Sivas davasında soruşturma konusu bile yapılmadı. Aynı, Kanlı Pazar, 1 Mayıs 1977, Bahçelievler, Maraş, Çorum vb. katliamlarda olduğu gibi... Gazi ve Ümraniye katliamlarında olduğu gibi... "1000 gizli operasyon"da olduğu gibi... Kürdistan'daki binlerce "faili meçhul" cinayetlerde, Kürt halkına karşı işlenmiş kirli savaş suçlarında olduğu gibi... Susurluk soruşturmasında olduğu gibi... "Umut" operasyonunda olduğu gibi... Yargısız infaz soruşturmasında olduğu gibi... Ulucanlar katliamı davasında olduğu gibi...

Faşist-şeriatçı kırmaları yobazların, devlet ve düzen partileri eliyle insanlıktan çıkartılmış bu gözü dönmüşlerin Sivas katliamında oynadıkları rol bellidir. Bu kadarını herkes zaten bilmektedir.

Katliamın asıl yok sayılan, gizlenen, unutturulmak istenen yönü ise, burada

devletin gizli ve açık tertipçi elidir.

Şimdi Sivas davasının itirafçılara Hizbullah örgütü ile Sivas katliamı arasındaki bağlantılar "itiraf" ettiriliyor. Aynen düzmece "Umut" operasyonunda olduğu gibi, Sivas katliamının arkasında da İran'ın parmağı olduğu söyleniyor.

Sivas katliamının arkasında eğer İran devletinin parmağı varsa, Türk devletinin eli, kolu, gövdesi, kafası vardı. Sivas katliamının arkasında eğer Hizbullah varsa, Hizbul-kontranın arkasında devlet vardı.

Katliama seyirci kalan, katilleri her aşamada cesaretlendiren, dahası katliam öncesi dağıtılan "Müslümanlar" imzalı ölüm fermanının kendi fakslarından çıktığı daha sonra tespit edilen Sivas Emniyet Müdürlüğü, Türk devletine değil de İran devletine bağlı olarak mı çalışıyordu?

Katliam göz göre göre gelirken takviye kuvvet göndermeyen Sivas askeri tugayı ve komutanı, İran ordusuna bağlı olarak mı çalışıyordu?

Katliam sonrasında "Halkla güvenlik güçleri karşı karşıya getirilmedi" diye açıklama yapan Mehmet Gazioğlu, İran İçişleri Bakanı mıydı?

"Halktan kimseye bir şey olmadı, meseleyi büyütmeyin" diyen Süleyman Demirel, İran Başbakanı mıydı?

Katliamın hemen öncesinde yardım çağrılarında "devlete güvenin" demekten başka bir şey yapmayan SHP, İran hükümetinin ortağı mıydı?

Madımak Oteli yakılmadan hemen önce "içerde asker var mı?", "içerde polis var mı?" diye oteli kontrole gelenler, İran devletinin asker ve polis şefleri miydi?

Katliam öncesinde katillere "gazanız mübarek olsun" diyerek hedef gösteren Karamollaoğlu, İran'da mı belediye başkanıydı? Şimdi İran meclisinde mi milletvekili?

Katliam sonrasında "Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz!", "Tahrikçi Nesin!" manşetleri atanlar, İran basını mıydı?

Günler öncesinden başlayarak adım adım tertip edilen ve 8 saati bulan kuşatma sonrasında 37 aydın insanın göz göre göre yakılmasına seyirci kalan devletin bizzat kendisi değil miydi?

Sadece bu bile devletin katliamdaki sorumluluğunu göstermiyor mu? Sadece bu bile katliamın perde arkasında kontragerillanın varlığını işaret etmiyor mu?

Sivas davasının seyri

Sivas davasının seyri, adaletin, gerçek suçluların ve sorumluların açığa çıkartılmasının değil, devletin aklanması ve düzenin siyaset ihtiyaçları doğrultusunda yürütüldü.

İlk başta dava küçük cezalarla sonuçlandırıldı. Katliamın planlı ve organize olduğu kabul edilmedi. Çünkü bunun kabul edilmesi, katliamın arkasındaki güçlerin soruşturulmasını da beraberinde getirecekti. Dahası, "Aziz Nesin'in tahriki" gerekçe gösterilerek, verilen cezalarda ayrıca indirimlere gidildi. DGM Aziz Nesin hakkında "dine hakaret ve devletin manevi şahsiyetini küçük düşürme" gerekçesiyle suç duyurusunda bulundu. Mahkemeler katillerin saldırı ve gösteri salonlarına dönüştürüldü. Katledilenlerin davayı izlemeye gelen aileleri, dostları ise polisin coplu saldırılarına maruz kaldılar.

28 Şubat süreciyle birlikte davanın

seyri de değişti. Devlet, Sivas davasını 28 Şubat manevrasının dolgu malzemesi ve aynı zamanda Alevi kitleleri yedeklemenin bir aracı olarak kullanmaya karar verdi.

Tabii ki bu değişimde, katliamda devletin gizli ve açık güçlerinin fiili ve siyasal sorumluluğunu açığa çıkarmak yönünde değişen hiçbir şey olmadı. Tersine, Sivas katliamı "laik devleti yıkmayı amaçlayan bir eylem" olarak gösterildi. Katliamın başlıca sorumlularından olan devlet, kendisini katliamın hedefi ve mağduru olarak gösterme yolunu tuttu.

Öncesinde "Sivasın katili sermaye devleti, katil devletten hesap soracağız" diyen kitleler, böylece "şeriata karşı laik devletin koruyucusu", "MGK'nın, ordunun destekçisi", "Cumhuriyetin bekçisi" konumuna doğru çekilmek istendi. Kitlelerin katliama, dolayısıyla devlete karşı birikmiş öfkesi, böylece yeniden devletin potasına akıtılarak düzen içinde eritilmek istendi.

Verilen idam cezaları ile devlet, dünün bizzat katlettirdiği ve katledilmesine seyirci kaldığı kitlelerin bu sefer hamisi pozlarına büründü.

Bu katliamların önüne barikat örmenin yolu sermaye iktidarına karşı birleşmekten geçiyor

Sivas katliamında asıl hedef, ne kendi başına Alevilik ne de laiklikti. Katliamın perde arkasındaki güçlerin amacı ise, ne islam ne de şeriattı.

Devlet onyıllardır bu tür kanlı katliam ve provokasyonları tertipleyerek işçi sınıfı ve emekçileri kendi içinde bölmeye, mezhep temelinde birbirine karşı çatıştırmaya çalışıyor. Amaçları, Alevi-Sünni ayrımı yapmadan tüm işçi ve emekçileri ezen ve sömüren sınıf saltanatlarını ayakta tutmaktır. İşçi sınıfı ve emekçilerin bu sınıf saltanatına karşı kendi sınıf çıkarları doğrultusunda birleşmesini ve mücadele etmesini engellemektir.

Türk-Kürt, Alevi-Sünni, tüm işçi ve emekçiler, tüm ezilen ve sömürülenler devrimci sınıf mücadelesinde birleşelim. Hak ve özgürlükler için birleşik mücadeleyi yükseltelim. Katliamların önüne barikat örmenin de, kurtuluşumuzu kazanmanın da yolu buradan geçiyor.

mluları aklanmak isteniyor

perde arkasında kanlı eli vardır

Davanın bugünkü sonucu, perde arkasındaki gerçek suçluları korumanın ve gizlemenin bir aracı haline getirildi. Devlet bu idam kararları ile Sivas katliamını örtbas etmeye, kendisini aklamaya çalışıyor.

Katliamı örgütleyen asıl güç devletin gizli elidir, CIA-MİT-Kontr-gerilladır.

Sivas davası işçi sınıfı ve emekçiler

nezdinde sona ermedi. Katil devletten tüm katliamlarının hesabı soruluncaya kadar da sona ermeyecek.

**Sivas ilk değildi son da olmadı!
Bu katliamlar birer devlet ve sınıf politikasıdır**

Sivas ilk değildi. 1980 öncesinde

Ordu laikliğin değil sermaye iktidarının eli kanlı bekçisidir!

Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan, Alevilerin sorunlarının çözümü için meclisten ve meclisteki partilerden umudu kestiklerini ve bu konuda ordudan olumlu beklenti içinde olduklarını açıkladı.

Ordu laikliğin değil, sermaye iktidarının bekçisidir.

Sermaye iktidarını ayakta tutabilmek için, sosyalizme, devrime, işçi sınıfına, ezilen halka, ezilen mezhebe karşı dinsel gericiliği kirli ve kanlı bir silah olarak örgütleyenler, kullananlar bunlardır.

Emekçi halkı kendi içinde Alevi-Sünni diye bölmek, mezhep çatışmasını körüklemek için çalışanlar, taraf tutanlar, Maraş, Çorum, Sivas katliamlarını organize edenler bunlardır.

1980 faşist darbesi ile dinsel gericiliğin hem önünü açan, hem yolunu düzleyen, hem de yarattıkları ekonomik-sosyal kültürel yıkım sayesinde besleneceği toprağı sulayanlar da bunlardır.

Kürt halkının ulusal mücadelesine karşı dinsel gericiliği bir kirli savaş aracı olarak kullananlar, Hizbul-kontrayı örgütleyenler de bunlardır.

28 Şubat ile bu kanlı ve kirli defter kapanmamıştır.

Devlet dinsel gericiliğin kökünü hiçbir zaman kurutmayacaktır. İhtiyacı olduğu zaman tepe tepe kullanmıştır. Dinsel gericilik sadece devletin bir aleti olma aşamasından çıkıp kendisi için iktidardan pay isteyince, ekonomik ve siyasi tavizler kopartmaya başlayınca, 28 Şubat süreci devreye sokulmuştur. Bu dinsel gericiliğin kökünün kurutulması değil, sadece nadasa bırakılma operasyonudur. Yarın ihtiyaç duyunca yeniden önleri açılacaktır. Dinsel gericiliğin sopası dün de devletin elindeydi, bugün de devletin elindedir. Devletten, ordudan, düzenden sorunlarımızın çözümü için medet ummak, yeni kanlı tuzakların yolunda ilerlemek demektir.

Peki, ya 28 Şubat süreci Alevi inanca sahip işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarında ne sonuçlar doğurdu? Bu açıdan sermaye işçi sınıfı ve emekçileri azgınca sömürürken, İMF-TÜSİAD ekonomik-sosyal yıkım saldırılarını dayatırken, haklarını arayanları zorbalıkla bastırırken, Alevi-Sünni ayrımı yaptı mı bir kez olsun? Alevi-Sünni tüm işçi ve emekçiler aynı sömürüyü, aynı baskıyı, aynı yıkımı yaşamıyorlar mı? 28 Şubat ile ordunun, MGK'nın yedeğine düşenler, sözde "laik cephe" birleşmek adına, tam da sermayenin bu saldırılarının hayata geçirilmesinin destekçisi haline getirilmediler mi? 28 Şubat ile amaçlananlardan biri tam da bu değil miydi?

Çorum, Maraş katliamları da, yükselen ve Alevi-Sünni, Türk-Kürt emekçi halkı birleştiren devrim mücadelesini, mezhep kutuplaşmasını ve çatışmasını kışkırtarak engellemenin, ilerici, devrimci kesimlere gözdağı vermenin ve faşizmin 12 Eylül darbesine zemin hazırlamanın birer aracı olarak CIA-MİT-Kontr-gerilla tarafından devreye sokulmuştu. Her birinde devletin gizli güçleri katliamların tertipleycisi, açık güçleri (hükümet, ordu, emniyet) ise katliamların seyircisi konumundaydı.

"Alevi-Sünni çatışması" olarak gösterilmek istenen bu kitle katliamlarında MHP üzerinden devletin eli, CIA-MİT ve kontr-gerillanın örgütleyici rolü, daha sonra çeşitli itiraflarla, belgelerle, tanıklarla, bağlantılarla su yüzüne çıktı. Ama hiçbiri soruşturma konusu edilmedi. Açığa çıkan gerçekler örtbas edildi. Davaların hiçbiri tetikçilere verilen göstermelik cezaların ötesine gitmedi. Bugün bu katliamların baş tetikçileri bile mecliste milletvekili konumuna sahipler. Çünkü dün olduğu gibi bugün de hükmünü sürdüren, çürümüş sermaye düzeninin Susurluk devleti ve onun adaletidir.

Sermaye sınıfı, sömürdüğü ve baskı altında tuttuğu emekçilerin, bir gün gelip uyanmasından, insanlık dışı düzenlerini yıkmasından korkuyor. Bu uyanışı engellemek ve geciktirmek için her türlü kirli ve kanlı oyunu tezgahlamaktan çekinmiyor. En öldürücü silahları üretmek için trilyonlar harcıyor. Canlı ölüm makinelerini örgütlemek ve eğitmek için hiçbir masraftan kaçınmıyor. İşçi ve emekçi kitlelerin mücadele isteğini bunlarla boğmaya, yok etmeye çalışıyor. Aydın, devrimci, komünist, insanlığı korumaya, bu barbar düzene muhalefet etmeye çalışan her kesime karşı katliam ve baskı uyguluyor. Sömürü düzeninin devamı için insanca olan herşeyi yoketmek, etkisiz hale getirmek istiyor.

Üçok, Aksoy, Mumcu, Sivas ve Gazi katliamları da aynı güçler tarafından ve aynı çıkarlar doğrultusunda devreye sokuldu.

Devletin katliamlar zincirinin son halkası ise Ulucanlar'da 10 devrimci tutsağın kurşunlanarak ve işkence

edilerek alçakça katledilmesidir.

Devletin katliam politikasında dünden bugüne değişen bir şey olmamıştır.

Sermayenin sınıf iktidarı, işçi sınıfı ve emekçilerin sadece sefaleti değil aynı zamanda, dökülen kanı üzerinde yükselmektedir. Kararlılıkla uygulanan ekonomik sosyal yıkım saldırılarına karşı gelecek direnişi ezmek için sermaye devleti kitlesel katliamlara girişmekten yarı da geri durmayacaktır. 1000 gizli operasyonun örnekleri olan Çorum, Maraş, Sivas, Gazi katliamlarındaki gerçek suçluların ve sorumluların gizlenmesinin, kollanmasının nedeni de budur. Devlet yarın yeniden ihtiyaç duyacağı kanlı icraatlar için kont-gerilla örgütünün elini soğutmak istemiyor.

Sermayenin Susurluk devleti hala işbaşındadır. Operasyonlarına gizli ve açık olarak devam etmektedir. Susurluk devletini unutmak, Sivas katliamını unutmak demektir. Susurluk devletinden hesap sormamak, Sivas katliamından hesap sormamak demektir. Susurluk devletine karşı mücadele etmemek, yeni katliamlar için fırsat tanımak demektir.

Sermayenin kanlı iktidarı yıkılmadıkça bu katliamların da sonunun gelmeyeceğini biliyoruz. Ama bu katliamların hesabı devletten bugün sorulmadıkça, devlet yarın benzeri katliamları örgütlemek konusunda çok daha rahat ve pervasız hareket edecektir.

Tutulması gereken yol Gazi direnişinin yoludur. Gazi direnişi ile devlet ilk kez baltayı taşla vurdu. Gazi şehitleri ve Gazi'de ölümüne direnen emekçiler gelecek katliamların önüne dikilen gerçek birer barikat taşı oldular. Ama Gazi sonrası süreçte devlet bu birleşik devrimci emekçi barikatını bu kez reformistler ve Alevi tacirleri eliyle sulandırarak etkisizleştirme yolunu tuttu.

Devletin, sermayenin bugünkü saldırı ve katliam politikalarına karşı durulmadan dünün hesabı da sorulamaz. Ulucanlar katliamının hesabının sorulması ve hücre saldırısına karşı direnişin yükseltilmesi bugünün en yakıcı görevidir. Bu, aynı zamanda Maraş'ın, Sivas'ın, Gazi'nin hesabının da sorulması demektir.

2 Temmuz, katil sermaye

devletinden hesap sorma günüdür!

2 Temmuz son yıllarda "laikliği ve cumhuriyeti koruma ve savunma günü" olarak kutlanmak isteniyor.

Hangi "laiklik" korunacak 2 Temmuz'da?

Dinsel gericiliği bizzat kendi eliyle örgütleyen ve halkın dini duygularını sömüren devletin laikliği mi?

Sünniliği tek ve resmi din olarak örgütleyen devletin laikliği mi?

Okullarda, gene bir mezhebe bağlı din derslerini zorunlu olarak dayatan devletin laikliği mi?

Dinsel gericiliği bütçeden, halkın vergileriyle devletten laikliği mi?

Hangi "laiklik" savunulacak 2 Temmuz'da?

Devletin resmi dini var, resmi fiili mezhebi var, resmi Diyanet İşleri kurumu var. Halkın eğitimine, sağlığına vb. ayrılan bütçe payları sürekli azalırken, Diyanet İşleri'ne ayrılan fonun sürekli artması var. Devletin resmi maaşlı imamları, resmi Kur'an kursları, resmi ibadet yerleri var.

Bu mudur laiklik?

Alevi tacirleri Alevi emekçilerini sözde laik devletin baş destekçisi haline getirmeye çalışıyorlar. Ordudan medet umar konuma düşürmeye çalışıyorlar. 28 Şubat siyasetinin ve MGK'nın savunucusu yapmaya çalışıyorlar.

28 Şubat süreci yukarıdaki hangi gerçekleri değiştirdi?

Devlet 28 Şubat'tan sonra laik mi oldu? Devlet 28 Şubat'tan sonra dinin bir gericilik aleti olarak kullanılmasına son mu verdi? Dinsel gericiliğin kökü mü kurutuldu? Dinsel gericiliği besleyip büyüten, bunu işçi sınıfı ve emekçilere karşı kirli ve kanlı bir silah olarak kullanan bizzat devletin kendisidir.

Alevi tacirleri bu gerçekleri bilmiyorlar mı?

Biliyorlar, ama onların gerçek çıkarları inanç sosuna batırılmış sermayeye endekslidir.

Tarıklardan boşalan yere kendileri talip oluyorlar. Alevi tacirlerinin asıl isteği devlet bize de bütçeden para versin, bize de Diyanet İşleri Başkanlığı'nda temsilcilik versin. Peki bunun karşılığında onlar

devlete ne verecekler? Bunun karşılığında Aleviliği, aynen bugün Sünniliğin kullanıldığı gibi, emekçi kitleleri afyonlamanın ve bölmenin daha etkin bir aracı olarak kullanacaklar ve sömürü düzeninin hizmetini daha aktif olarak görecekler. Talep ettikleri ve karşılığında vaadettikleri budur. Bunlar Sivas'ta katledilen canlarımızı bile kendileri için bir rant kapısına, çıkar aracına dönüştürmeye çalışmışlardır. Alevi-Sünni kutuplaşmasının artması ve bu temelde kitlelerin denetim altına alınması devletin olduğu kadar Alevi burjuvazisinin de işine gelmektedir. Bunu seçimlerde oya, ihalelerde paraya tahvil etmektedir onların gerçek çıkarları.

Sermaye iktidarı hüküm sürdüğü, sermaye devleti dini bir gericilik aracı olarak örgütlemeye ve

emekçi halkın dinsel duygularını sömürmeye devam edecektir. Alevi tacirleri işte bu sömürde "eşitlik" talep ediyorlar. Sünniliğin olduğu gibi Aleviliğin de dinsel gericiliğin daha etkin bir aracı olarak "eşitlik" istiyorlar.

Bu Alevi burjuvazisinin siyasetidir. Aleviliğin dinsel gericiliğin bir aracı haline getirilerek devlet tarafından tepe tepe kullanılması ve sömürü düzeninin çıkarlarının hizmetine sokulmasındaki

eşitlikte Alevi işçi ve emekçilerinin hiçbir çıkarı yoktur. Bu din tacirliğinin bir başka türüdür, laiklik değildir.

Laiklik, işçi sınıfının özgürlük mücadelesinin bir parçası olarak, ancak sermayenin gericici sınıf iktidarının yıkılmasıyla gerçekleştirilebilecektir. Laiklik, işçi sınıfı ve emekçilerin Alevi-Sünni kutuplaşması ve çatışması ile değil, devrimci sınıf mücadelesinde Alevi-Sünni ayrımı yapmadan sermayeye karşı birleşilmesi ile kazanılacaktır.

7. yılında katliamın gerçek sorumluları aklanmak isteniyor İZİN veremeyelim!

Katillerin
Sivas katliamında bu yana tam 7 yıl geçti. 7 yıl geçti ve o katillerin yasa yarası unutturulmuş. Devlet, katillerin 13 ila suçlu olarak aklanarak ve Sivas katliamının soruşturması kapatılarak katillerin yasa yarası unutturulmuş. Devlet, katillerin 13 ila suçlu olarak aklanarak ve Sivas katliamının soruşturması kapatılarak katillerin yasa yarası unutturulmuş.

Katillerin
Bununla beraber yine katil sorular ortaya. Bütün soruların yanı sıra katil sorular ortaya. Bütün soruların yanı sıra katil sorular ortaya. Bütün soruların yanı sıra katil sorular ortaya.

Katillerin
Sivas katliamında bu yana tam 7 yıl geçti. 7 yıl geçti ve o katillerin yasa yarası unutturulmuş. Devlet, katillerin 13 ila suçlu olarak aklanarak ve Sivas katliamının soruşturması kapatılarak katillerin yasa yarası unutturulmuş.

Katillerin
Sivas katliamında bu yana tam 7 yıl geçti. 7 yıl geçti ve o katillerin yasa yarası unutturulmuş. Devlet, katillerin 13 ila suçlu olarak aklanarak ve Sivas katliamının soruşturması kapatılarak katillerin yasa yarası unutturulmuş.

Kızıl Bayrak

1000 Sayı 211 - Fiyatı: 10.000 TL - Şubası: 2000 - Sayı: 5 - Yayıncı: M. Kemal - Adres: Çarşı Çiftliği - Etiler - Beşiktaş - İstanbul - Tel: 0212 231 24 42 - Banka: Kızıllık - Halkbank / İZİF

Ankara'da dağıtılan Kızıl Bayrak bildirisinden... Katliamların hesabını soralım!

İşçiler, emekçiler!
Egemenlerin tarihi, ezilenlere karşı gerçekleştirilen sayısız provokasyon, cinayet ve katliamlarla doludur. Sivas katliamının yıldönümü yaklaşırken bu gerçek kendisini bir kez daha doğrulamaktadır. Sivas ne ilk olmuştur, ne de son olacaktır. Sermaye devleti biz işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve tahakkümünü sürdürdürebilmek için eli silahla

çeteleriyle, tankıyla topuyla, şeriatçı kuklalarıyla baskı ve terör sarılmaktadır. **İstiyorlar ki, açlığa ve sefalete karşı susalım... İstiyorlar ki, yozluğun ve çürümüşlüğü önünde diz çekelim... İstiyorlar ki, bedenimizi ve beyinlerimizi teslim edelim... İstiyorlar ki, bizi birbirimize düşürüp bu sömürü düzenlerini devam ettirebilsinler...**

Sivaslar, Çorumlar, Maraşlar, Gaziler, "bin operasyonlar" bunun için yapıldı.. Biz birer birer katledilirken, onlar çürümüş düzenlerini bizlerin kanlarıyla ördüler. Devletin üst zirvelerinde hazırlanan kirli katliam ve provokasyonlar, yeri geldi ülkücü faşistler eliyle, yeri geldi kontr-gerilla ve kolluk güçleriyle, yeri geldi ordu karargahlarında yetiştirilen hizbul-kontra çeteleriyle uygulamaya sokuldu. Hangi piyon kullanılmış olursa olsun, yapılan tüm katliamlar devletin üst zirvelerinde kararlaştırıldı, sermaye düzeninin esenliği için yapıldı.

Ellerinde kanlarımızı taşıyanlar, sorumluluklarını iki-üç tane tetikçinin üzerine atarak, laikliğin bekçisi kesilip sahte temizlik operasyonları düzenleyerek aklanmaya çalışıyorlar. İstedikleri boyunlarımızı ellerine teslim etmemizdir. Katliamla boyun eğdiremediler, şimdi gözlerimizi bağlayarak amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar. Ya katliamcılara boynumuzu uzatacağız, ya da döktükleri her damla kanın hesabını soracağız.

(...)
Kızıl Bayrak

Hırsızlık, yolsuzluk, pislik ve “Yüce Meclis”!..

TÜSİAD'ın ultiyatomu

(...) Birbirlerinin yüzüne nasıl bakacakları, 'istikrar' (!) ve 'uyum'u (!) nasıl sürdürecekleri onların sorunu. Asıl düşündürücü olanı, bence, oylamaya bir-iki saat kala, iş dünyasının en büyüklerinin sesi TÜSİAD'ın, nerede ise ultiyatom niteliğinde, 'istikrar' için hükümetin, koalisyonun devam etmesini istemesi. Hükümet bunalımının, erken seçimin Türkiye için felaket ilan edilmesi. Bugüne kadar enflasyonu önlemek üzere alınmış ekonomik kararların tümünün geri tepeceğini açıklaması.

Pokeri hiç bilmem, ama galiba herkes açık kartla poker oynuyor. Siyasi partilerin, Meclis'in, hele de hükümetin işlevi, IMF, Dünya Bankası reçetelerinin uygulanmasını sağlamakla sınırlı. Gerçi bu işi de bürokratlar kotarıyor. Ne de olsa bürokratlara talimat verecek, imza atacak bakanlar, başbakanlar gerek. Üstüne üstlük, yasa çıkması gereken durumlar da oluyor. (...)(*Şükran Soner/Cumhuriyet, 24 Haziran 2000*)

Çamaşır makinesi

Meclis'te çamaşır günü.

Ne kadar kirli dosya varsa, Ecevit'in kaç zamandır kullandığı “yumuşatıcı”dan sonra tertemiz yaptılar.

Ve herkes ak-pak.

Renklisi, çarşafı, siyahı, ödenek ve ihale lekelisi.

Herkes herkesi akladığı için, herkes birbirinden temiz.

Önceki gün sabah başladılar, dün gece 01.00'de saatler “tink” ettiğinde, bir tek olsun kirli bohça kalmadı.

Ecevit ile Bahçeli, merkez sağ partilerin yıllar süren iktidarında hiç suistimal-avantaj-rüşvet-adam kayırma-kamu varlıklarını yandaşlara peşkeş çekme gibi şeylerin yapılmadığına, Tansu Çiller, Mesut Yılmaz ve bakanlarının soruşturulmasına gerek olmadığına karar verdiler.

Parmaklarını, sıra kapaklarına monte edilmiş hızlı yıkama programlı otomatik düğmelerine bastılar.

Temizlik tamam.(...)(*Bekir Coşkun/Hürriyet, 24 Haziran 2000*)

Siyaset sahnesinde sunulacak başka malzeme yoktu

MECLİS'teki aklama paklama operasyonunun bu sonucu vereceği önceden belli değil miydi? En cahil vatandaşa göre bile belliydi. O halde, gazeteler ve televizyonlar olarak, bu olay hep birlikte abartıla abartıla, sanki sonunda anlamlı bir şey çıkacakmış gibi neden halka sunuldu?

Çünkü, siyaset sahnesinde sunulacak başka bir şey yoktu: Ne bugünkü sistemi sorgulayan, ne kirli çamaşırları ortalığa sermeye niyetli olan, ne de ülkenin insanlarına akılcı planlarla geleceğe dönük inanç ve umut veren.

Sahne dolaşanlar, boşluğu doldurmak için dağarcıklarından çıkardıkları zavallı rolleri oynayarak o gülünç sonuçla perdeyi kapatmak zorundaydılar.(*Mümtaz Soysal/Hürriyet, 25 Haziran 2000*)

Ohhh, Arındık, Paklandık...

Artık rahat edin ve mutlu olun. Temiz bir topluma giden yolda tertemiz bir adım attık. Türkiye'de siyasal erkin en üst organında, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde, ülkemizin iftiralar sağanağı altında bunalmış, karalamalara uğramış tertemiz evlatları, Mesut Yılmaz'lar, Tansu Çiller'ler, Necati Çelik'ler aklandılar, paklandılar. Alınları ak, başları dik yeniden ülke siyasetinin hizmetindeler.

Hepimize mübarek olsun. (...)

Sakın kimi çatal dillilerin yükseltecekleri sesleri umursamayın. Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kirli hesaplarla, inanılmaz bir aklama-paklama kampanyasının aleti olduğunu söyleyenlere kulak asmayın. Bu kararlara bakıp Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin “manevi şahsiyetini tahkir etme” ye kalkışacaklara yüz vermeyin. (...)

İşte hepsi bitti. Önümüzdeki haftaya sarkan birkaç dosyayı dert edinmeyin, o dosyalar da aklanacak ve böylece yıllardır vicdanlarımızı karartan “kirli siyaset” efsanesi de sona ermiş olacak.

Artık temiz bir toplumuz. Türkiye Büyük Millet Meclisi tarihi bir adım attı, tarihi bir oylamayla ülkemizi akladı, pakladı, bizi temiz topluma ulaştırdı.

Susun ve sevinin. Dün sabahtan beri siyasetin tepesindeki temizlik bitti.

Hepimize mübarek olsun. (...)(*Aydın Engin/Cumhuriyet, 24 Haziran 2000*)

27 Haziran '00 tarihli Milliyet'ten iki haber!

Katliam yumuşatıldı!

Ulucanlar Cezaevi raporunda “katliam” ve “işkence” dolaylı olarak anlatılmaya çalışıldı

TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu'nda devleti suçlayan ifadeleri nedeniyle kriz yaratan ve tekrar alt komisyona gönderilen Ulucanlar Raporu'ndan “katliam”, “işkence” gibi kelimeler çıkarılarak, olaylar daha yumuşak ifadelerle anlatıldı.

Ulucanlar Cezaevi'nde 26 Eylül 1999'da 10 tutuklunun ölümüyle sonuçlanan operasyonun ardından kurulan alt komisyonda FP'li Mehmet Bekaroğlu, ANAP'lı Sebgetullah Seydaoğlu ve DYP'li Mustafa Eren, olaylardan cezaevi yönetimini ve Adalet Bakanlığı'nı sorumlu tutan ağır bir rapor kaleme alınca komisyonun iktidar partilerine mensup iki milletvekili tepki gösterdi.

DSP'li alt komisyon başkanı Hasan Macit ile MHP'li üye Mehmet Nuri Tarhan alternatif rapor hazırlayarak, TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Başkanı Sema Pişkinsüt'e sundu.

Muhalefetin raporunu geri çevirerek işleme koymayan Pişkinsüt, Bekaroğlu ve Seydaoğlu'nun TBMM Başkanlığı'na şikayeti üzerine raporu üst komisyon gündemine aldı. Ancak üst komisyonda, raporda devleti suçlayan ağır ifadeler yer verilmesine başta iktidar partilerine üye milletvekilleri olmak üzere birçok üyeden tepki geldi. İncelemelerde eksiklikler olduğu gerekçesiyle rapor alt komisyona geri gönderildi.

İşkence dolaylı anlatıldı

Alk komisyonda iktidar milletvekillerinin isteği doğrultusunda bir daha elden geçirilen raporda önemli değişiklikler yapıldı. Raporda, cezaevinde katliam yapıldığına ilişkin ifadelerin yerine, “amacını aşan müdahale”; adli tıp raporlarında belirlenen “öldürme ve işkence kastıyla yapılan saldırı” gibi ifadelerin yerine de “yaşam hakkına müdahale” ifadesi kullanılarak, tepki çeken bölümler yumuşatıldı. Alt komisyon, raporda adli tıp uzmanlarının son yaptığı inceleme sonuçlarına yer vererek, işkence iddialarını “dolaylı” olarak dile getirmeyi tercih etti.

Son 10 yılda 1 milyon kişi işkence gördü

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Başkanı Yavuz Önen, son 10 yılda bir milyon kişinin işkenceye maruz kaldığını söyledi.

Önen, dünkü basın toplantısında, TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu'nun raporlarında, işkencenin siyasi boyutunun reddedildiğini öne sürdü. Önen, “İşkencenin sadece karakollarda yapıldığına ilişkin imaj yaratmak istiyorlar. Emniyet Müdürlükleri ve jandarmada da sistematik işkence uygulanıyor. Rapordaki bu eksiği belirtmek isterim” dedi.

Önen, siyasi erk ve bürokraside ciddi bir temizliğe gitmeden işkenceyi önlemenin mümkün olmadığını da savundu. Vakıf kurulduğu günden bu yana yaklaşık 5 bin işkence mağdurunu tedavi ettiklerini kaydeden Önen, işkencenin özellikle siyasi suçlulara uygulandığını söyledi. Önen, Türkiye'de işkencenin önlenmesi için adli kolluk teşkilatı kurulması gerektiğini ifade etti.

İnsanlık onuruna sahip çıkanlara polis saldırdı

İstanbul'da oluşturulan "Hücre (F) Tipi Cezaevlerine Karşı Birlik", bir dizi eylem ve basın açıklamasıyla, hücre sistemine geçit vermeme kararlılığıyla çalışmalarını sürdürüyor.

Hücre tipi cezaevlerinin bir kısmının yapıları tamamlanmak üzere. Devlet kamuoyu oluşturmak amacıyla bu cezaevlerini basına açtı. Devrimcileri tecrit edip teslim etmek amacıyla inşa edilen hücre tipi cezaevlerine karşı aileler, devrimciler ve insan hakları savunucuları tepkilerini ortaya koyuyorlar. Her seferinde polis zoruyla susturulmaya çalışılıyor.

27 Haziran'da Bayrampaşa Cezaevi önünde "Birlik" tarafından insan zinciri oluşturma eylemi, devletin kolluk güçleri tarafından zorbalıkla engellendi. Zincir oluşturulamadı, fakat eyleme katılan kitle belirgin bir kararlılık gösterdi.

Saat 12:00'de yapılması kararlaştırılan eylemden 15 dakika önce gelen bir grup, çevre ve kahvelerden gözaltına alındı. Daha sonra olayı protesto etmek isteyen bir grup zinciri oluşturmak istedi. Polis bu gruba da saldırarak yaka-paça gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arabalara götürülürken toplanan bir grup slogan atmaya başladı. Polis içlerinde devrimci basın emekçilerinin de bulunduğu bu gruba da saldırarak gözaltına aldı. Daha sonra cezaevinin bekleme yerinde bulunan insanlar sloganlarını yükselttiler. Çoğunlukla ailelerden oluşan grup, istasyona kadar sloganlarla yürüdükten sonra dağıldı.

Ceyhan Özel Tip Cezaevi önünde "insan zinciri"

IHD Genel Merkezi'nin F (Hücre) tipi cezaevlerine yönelik aldığı karar doğrultusunda, 28 Haziran'da Ceyhan Özel Tip Cezaevi önünde "insan zinciri" oluşturuldu.

Eyleme DBP, ÖDP, Halkevi, EMEP, CHP, ADLB, Dayanışma-Der, Dev-Lis, FP ve sosyalist basın katıldı. IHD adına yapılan açıklamada "Hücre kişiyi yalnızlaştıran, kimliksizleştiren ve hiçliğe iten bir uygulamadır. Tutuklunun diri diri gömülmesiyle eşdeğerdedir. Devletin 'güvencesi' altında bulunan insanların tabutluk misali hücrelerde çürümesine izin vermeyeceğiz." denilerek F tipinin hayata geçirilmesine karşı durulacağı vurgulandı.

70 kişinin katıldığı eylemde polisin, valiliğin basın açıklamasının okunmasına izin vermediği, slogan atılmamasını, aksi takdirde dağıtacağını söylemesi üzerine, IHD Başkanı Şehmuz Kaya metnin kısa olduğunu, okunup sessizce ayrılacağı yönünde bir açıklama yaptı. Metnin okunması öncesinde ve sonrasında, "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!" sloganları atıldı. Sürecin sıcaklığına rağmen tutsak yakınlarının azlığı ve eyleme coşkuz bir atmosferin egemen olması dikkat çekiciydi.

Kızıl Bayrak/Adana

Devrimci tutsakların "sağlıklı yaşam hakkı" ortadan kaldırılıyor

Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO) evrensel tanımına göre, sağlık "sadece hasta olmamak değil, beden, ruhen ve sosyal olarak tam bir iyilik hali"dir. Tanımdan da anlaşılacağı üzere, "sağlıklı yaşam hakkı" denildiğinde, salt insanın fizyolojik işlevleriyle ilgili bir hak değil, insanın tüm yaşam alanlarını kapsayan bir iyilik hali kastedilmektedir. Buradan hareketle, emeğin sömürsüne dayalı sermaye düzeninde böyle bir tanımın ne ölçüde toplumsal geçerlilik kazanabileceği tartışması yapılabilir ve buradan kapitalist düzende "sağlığın" sürekli sakatlanacağı sonucuna varılacaktır. Bu sonuç ise, tanımının değil, olsa olsa bu tanımla mevcut düzen arasındaki uyumsuzluğun ifadesi olacaktır. Dolayısıyla, bu tanım doğru tanımdır. Her türden sağlık sorununa bu tanımdan yola çıkarak yaklaşılabilir.

Bugün sermaye devleti ceza ve hukuk kavramlarının burjuva demokratik kabuğunu tamamen soymuş, sınıfsal özünü tamamen deşifre etmiştir. Bu deşifreyonun en açık olduğu alan bugün Türkiye cezaevleridir. Tam da ölüm cezasının tartışıldığı bir dönemde, sermaye devleti tüm siyasi "tutuklu ve mahkumları" ölüme mahkum etmeye çalışmaktadır. Tüm siyasi cezaları ölüm cezası ile özdeşleştirmeye çalışmaktadır. Düzenin dışına çıkmak "sosyal ölüm" ile cezalandırılmaya çalışılmaktadır. F tipi hücrelerin anlamı budur: "Mutlak toplumsal tecrit". Zaten ölümün temel toplumsal anlamı da bu değil midir?

Üçlü protokol, bilindiği gibi, F tipi hücrelerin yasal zeminini tamamlayan ve ayrıntılandıran bir metindir. Bu protokolle birlikte cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik hak gaspları da yoğunlaşmıştır. Hak gasplarının bugün en belirgin olduğu alan sağlıktır.

Cezaevlerindeki sağlık sorunlarına, çevre sağlığı, hijyen, koruyucu ve tedavi edici sağlık hizmetleri temelinde yaklaştığımızda, tam bir faciayla karşı karşıya olduğumuzu görürüz. Bu facianın son dramatik örneği Murat Dil ve Sevgi İnce vakalarıdır. Salt bu vakalar dahi facianın boyutlarını görmeye yeterlidir. Murat, cezaevindeki çevresel sağlıksızlık ve koruyucu sağlık hizmetlerinden yoksunluk nedeniyle hepatit olmuş, yine çevresel sağlıksızlık ve tedavi edici hizmetlerin eksikliği ve yokluğu nedeniyle hepatiti ilerlemiş ve yine aynı nedenle hepatit zemininde hepatosellüler karsinoma (karaciğer kanseri) gelişmiş ve yine aynı nedenle hastalık çok kısa bir sürede terminal döneme (ölümün kaçınılmaz olduğu, hiçbir müdahaleye cevap vermeyen son evre) ulaşmıştır. Şimdi faşist devlet Murat'ın ve Sevgi'nin ceza ertelemesini demokrasi adımı diye yutturmaya çalışmaktadır. Oysa herkesin bildiği gibi, Murat ve Sevgi'nin cezaevlerinde ölmesi durumunda

çok daha fazla tepki yükseleceği düşünülerek yapılmıştır bu ertelemeler. Bir cezanın "ölüm cezası" olarak nitelenmesi için mutlaka yağlı organ, elektrikli sandalye, giyotin, vb. mi gerekmektedir? Murat fiilen idam edilmektedir.

Murat Dil örneği, cezaevlerindeki sağlık koşullarının önemini gösteren dramatik bir örnektir. Fakat sağlık koşullarının kötüleşmesinin cezaevlerinde büründüğü anlamı çarpıcı bir biçimde gözler önüne sermektedir. Sorsak söylerler: "Yaşam hakkı en temel insan hakkıdır"! Peki sağlıklı olmayan, sağlık hizmeti almayan bir insanın yaşam hakkı ne olmaktadır?

Bugün cezaevlerindeki kısmi sağlık koşullarını dahi ortadan kaldırmaya yönelik girişimlerin arkasında yatan niyet, tamamıyla devrimci tutsakların yaşam hakkının gaspına yöneliktir. Devlet teslim alamadığı tüm devrimcileri cezaevlerinde idam etmeye çalışmaktadır. Ama bir anda değil, ayları, yılları alacak sürelerde.

Bugün tüm devrimci tutsaklar cezaevlerinde felaket olarak nitelenebilecek sağlıksız koşullar içinde yaşamaya zorlanmaktadır. Tüm cezaevleri için böyle bir tespitin kestirmeden yapılamayacağı söylenebilir. Bunu söyleyenler, felaket tespitinin salt koşulların mevcut durumu ile ilgili yapıldığını sanmakta/iddia etmektedirler. Asıl felaket, bugün devrimci tutsakların kendi sağlık koşulları ile ilgili hiçbir denetim hakkına sahip olmamasındadır. Bu denetim hakkı tabip odaları, SES ve barolar eliyle de hayata geçirilebilir. Bugün hiçbir devrimci tutsağın içtiği suyun niteliğiyle ilgili bırakın düzenliyi, düzensiz bir şekilde dahi bilgilendirme hakkı yoktur. Yediği ekmeğin, kullandığı yatağın, yattığı koğuşun koşulları ve niteliği denetlenmemektedir. Bunun yanında devrimci tutsaklar tedavi edici sağlık hizmetlerinden ancak kısmen ve asgari düzeyde yararlanabilmektedir. Ciddi bir sağlık

problemi sözkonusu olduğunda, devletin "idamcı" yüzü ortaya çıkmakta ve tutsakların tedavisi keyfi değil bilinçli olarak engellenmektedir. Oysa bugün devrimci tutsaklardan yüzlercesi cezaevlerinin sağlıksız koşulları sonucu tüberküloz, hepatit, vb. bulaşıcı hastalıkların pençesindedir. Bunun yanında, pek çok kronik hastalık (kalp, akciğer, böbrek hastalıkları vb.) cezaevi koşulları ve tedavi edilmeme nedeniyle günbegün ağırlaşmaktadır. Zaman zaman basit hastalıkların (nezle, grip, kas-kemik ağrıları vb.) tedavisi dahi engellenmekte, bu hastalıkları tedavi edici temel ilaçların cezaevlerine girişi, yine keyfi olarak değil, bilinçli olarak engellenmektedir.

Cezaevlerindeki sağlıksız koşulların üzerine gitmek, başta denetim hakkı olmak üzere gaspları protesto eden değil hak talep eden bir mücadele ve eylem çizgisi ortaya koymak gerekmektedir. Bu konuda sağlık ve sosyal hizmet emekçilerine ve onların örgütlerine (SES, Tabip Odaları, Hemşireler Derneği, Eczacı Odaları, Dış Hekimleri Odaları) görev düşmektedir.

Sağlıklı yaşam hakkı aslında yaşam hakkıdır. Devrimci tutsakların sağlık haklarının gaspı, onların yaşam hakkına yönelen, tümünü idama mahkum eden bilinçli bir faşist devlet uygulamasıdır. Toplumsal tecrit, toplumsal ölüm demektir. Cezaevlerinin sağlık koşullarına yönelik yaklaşımın çerçevesi bu olmalıdır.

İstanbul Barosu'nun cezaevi etkinlikleri

“Biz de saldırıyı püskürtmek için hazırız!”

F Tipi cezaevlerine karşı bir süreden beri çalışma yürüten İstanbul Barosu Cezaevi Çalışma Grubu 21-22-23 Haziran tarihlerinde cezaevleri etkinlikleri düzenledi.

Muammer Karaca Tiyatrosu'nda, 21 Haziran günü, fotoğraf ve karikatür sergisi açıldı. Yücel Sayman'ın yaptığı açış konuşmasının eksenini F Tipi cezaevleri oluşturuyordu. Multivizyon gösterisinin ardından Müşfik Kenter'in şiir dinletisi, izleyenlerin oldukça beğenisini topladı. Programın akşamki bölümünde ise Sadık Gürbüz ve Bulutsuzluk Özlemi'nin konserleri gerçekleşti.

Bir sonraki gün programda İstanbul Sahnesi'nin “F Dönemecinde” oyunu, “Duvarların içi-dışı” isimli şiir ve müzik dinletisi ve akşam ise, Ekrem Ataer'in konseri vardı. 3 günlük programda en ilgi toplayan ise son etkinlik olan panel idi. Grup Işığın Yansıması'nın müzik dinletisinin ardından gerçekleşen paneli, İstanbul Baro Başkanı Yücel Sayman yönetti. Kısaca F Tipi cezaevleri hakkında bir giriş yapan Sayman'dan sonra sözü Av. Several Demir aldı. Kandıra Cezaevi'ni incelemek amacıyla giden heyetin içinde yer alan Demir, cezaevi koşullarından bahsetti. Ayrıca ayrıntılı bir tarzda devletin cezaevleri politikasını anlattı. Son olarak ise, tutsakların yasalara da dayanarak haklarını dile getirdi.

Ardından sözü alan gazeteci Aydın Engin ise, F Tipi'ne karşı olmak gerektiğini, bu doğrultuda öncelikle cezaevlerinden yaklaşık olarak günde 10 adet mektup aldığını, ancak Uşak Cezaevi'nden aldığı bir mektupta yazıldığı gibi “Biz de hazırız!” sözleriyle, yazın yeni '96'lara gebe olduğunu, karşı çıkmanın yetmediğini ve

tüm karşı çıkanların neye evet dedikleri konusunda ortaklaşmaları gerektiğini dile getirdi.

Engin'in ardından söz alan Dr. Yeşim İşlegen, Kandıra Cezaevi'ni kendisinin de gezdiğini, devletin bugüne kadar bu konuda sürekli yalan söylediğini ve yalanlarının hepsinin boşa çıktığını belirtti. Hücrenin fiziki ve psikolojik tahribatlarından bahseden İşlegen, Kandıra Cezaevi'nde duymusal ve algısal izolasyonun olmadığını, ancak uzun süreli sosyal izolasyonun duymusal ve algısal izolasyona da yolaçtığını belirtti. İşlegen sözlerini, içerideki tutuklu ve hükümlüler olduğu kadar kendilerinin de saldırıyı püskürtmek için hazır olduklarını belirterek bitirdi.

Yeşim İşlegen'den sonra konuşan TMMOB temsilcisi mimar Celal Beşiktepe ise, mimari olarak Kandıra Cezaevi'ni değerlendirdiklerini, insan unsurunun hiçe sayıldığını gördüklerini, ama asıl meselenin mimari değil, ideolojik karşı çıkış olması gerektiğini dile getirdi.

Son olarak sözü alan Av. Ergin Cinmen ise, sürecin 96'dan Mehmet Açar'ın Adalet Bakanı seçilmesinden itibaren devam ettiğini, bugünkü hücre tipi saldırısının aslında Ağustos Genelgesi'ne dayandığını belirtti. Kitle örgütlerinin soruna sahip çıkması üzerine de vurgu yaptı. Geç saatlere kadar süren paneli izleyen yoğunlukla tutuklu yakınları ve hukukçulardı.

Türkiye Barolar Birliği'nin “oda” tipini savunduğu bir yerde, İstanbul Barosu İnsan Hakları Merkezi Cezaevleri Çalışma Grubu'nun, F Tipi'ne karşıtlık temelinde bir etkinlik düzenlemesinin, hücrelere karşı seslerin çoğalması bakımından oldukça anlamlıydı.

Cezaevi gündemli kır gezisi

Altıncağ Yayıncılık'ın düzenlendiği 4. Geleneksel Kır Gezisi geçtiğimiz Pazar günü yapıldı. Kır gezisini güçlendirmek ve dayanışmak amacıyla bizler de gezinin hazırlıklarına yardımcı olduk. Gezinin bilet satışlarını yaptık ve katılım çağrısında bulunduk.

Geziye 400 civarında bir katılım oldu. Katılan kitlenin çoğunun kısmen politize olması, konunun cezaevleri sorunu üzerinde yoğunlaşmasına neden oldu. Program cezaevleri ile ilgili bir konuşmanın ardından devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Daha sonra Hasan Hüseyin'in Kızılırmak isimli şiiri okundu. Bir tutsak yakını F tipi ve yaşamın hücreleştirilmesi çerçevesinde bir konuşma yaptı. Grup Kızıl Şafak da türkülerini seslendirerek geziye canlılık kattı. Bu arada Tutsak Aileleri Komisyonu imzalı bildiri dağıtıldı. Grup Munzur sahneye çıktığında insanların coşkusu daha bir arttı. Hep bir ağızdan türküler söylenip, halaylar çekildi. Son olarak yapılan çekilişte Altıncağ ve Eksen Yayıncılık'ın kitapları, Grup Munzur'un son kaseti armağan edildi.

Gezide devrimci tutsaklara yönelik saldırıya karşı mücadele edilmesi ve destek verilmesi gerektiği vurgulandı. Altıncağ Yayıncılık, HADEP İl Gençlik Komisyonu, Kayseri, Kırşehir, Niğde Kızıl Bayrak temsilciliklerinin gönderdiği mesajlar okundu. Bu mesajlarda da hücre saldırısı işleniyordu.

Önemli bir kitlemizle katıldığımız bu gezide stand açıp kitaplarımızı tanıttık ve gazete satışı yaptık. Bu birliktelik ve dayanışma kır gezisine katılanlar üzerinde olumlu bir etki yarattı.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Tutsak Aileleri Komisyonu'nun dağıttığı bildiriden...

Devlet devrimci tutsakları teslim almaya çalışıyor

(...)

Cezaevlerinde devrimci tutsaklara hücre tipini dayatan devlet dışarıda da bizlerin yaşamlarını hücreleştiriyor. Bizleri günden güne yalnızlaştırmaya, sindirmeye ve hiçbir şeye ses çıkarmayan bir topluluğa haline getirmeye çalışıyor. Öyle ki, Ulucanlar katliamına bile sessiz kaldık ve sessiz kaldığımız sürece yeni katliamlar devam edecek. Emeğin sömürülmediği bir dünya ve daha güzel yarınlar için mücadele eden devrimciler hücrelere konulmak isteniyor. Hücreler sana da uzak değil. İşine, ekmeğine, öğrenim hakkına, sağlığına, özgürlüğüne, onuruna sahip çıkan herkes için hayata geçirilmek isteniyor. Bu yüzden tutsaklara sahip çıkmak geleceğine sahip çıkmaktır.

Yeni katliamlara seyirci kalmak istemiyorsak, hücre saldırısına karşı birlikte mücadele edelim.

Hücrelere Karşı Tutsak Aileleri Komisyonu

Adana'da Hücre saldırısına karşı eylem

IHD, 23 Haziran'da Adana Uğur Mumcu Meydanı'nda F tipi cezaevine karşı sanatçıların başlattığı yürüyüşe destek amaçlı bir basın açıklaması yaptı. DKÖ'lerin destek verdiği eylem, Büro Emekçileri Sendikası'nın yapacağı eylemin de aynı yer ve saate gelmesi nedeniyle ortaklaştırıldı. Böylece coşku ve kitlelilik daha da arttı.

IHD Adana Şube Başkanı Şehmuz Kaya konuşmasında; "... çıldırtan, kimliksizleştiren, insanlıktan çıkartacak olan, yok edici olan, ölüm kokan, insanlığın bütün hücrelerine aykırı hücre tipi uygulamasına" karşı kararlılıkla mücadele edeceklerini vurguladı.

Bu konuşmanın ardından BES Adana Şube Başkanı Gafar Güzağaç da bir konuşma yaptı. Konuşmasında kendi çalışanlarının sorunlarını dile getirdi.

Yapılan konuşmalar sonunda eylem sona erdi.

CHP Seyhan İlçe Başkanı'ndan basın açıklaması:

Cezaevleri yine gündemimizde. 26 Eylül 1999 Ulucanlar'dan sonra F tipi cezaevleriyle, mahkumlar ve mahkum aileleri yine tedirgin, yine endişe içerisinde.

Ulucanlar'daki katliam öncesi çetelerin bulunduğu koşullardaki denetimsizlik gerekçe ve örnek gösterilerek siyasi mahkumların bulunduğu koşullara yönelik saldırılar ve katliamlar yaşanmış, ancak asıl gerekçe gösterilen çete başlarının bulunduğu koşullara hiç dokunulmamıştı.

Bugün de yine cezaevlerinden verilen talimatlarla çete savaşlarının devam ettiğini görüyoruz. Ve yine aynı şekilde bu cezaevi ve koşullar örnek gösterilerek F tipi cezaevlerinin gerekliliği vurgulanıyor. Tutuklu ve mahkumların toplu halde bulunmaları yüzünden koğuşturma ağalarının ve örgüt başlarının önüne geçilemediği ve bu nedenle cezaevlerinin birer suç merkezi haline geldiği yazılıyor.

Her ne kadar Adalet Bakanlığı'nca hücreler konforlu birer otel odası gibi gösterilmeye çalışılsa da, hücre yaşamının ne olduğunu çok iyi bilen mahkum ve aileler haklı olarak karşı çıkıyorlar. Bu hücrelerde terörle mücadeleden hüküm giymiş mahkumlar kalacak, yani yalnızca siyasi mahkumlara özgü. Amaç siyasileri tecrit edip siyasi yıldınlık içerisine sokmak ve sindirmek.

Tek kişilik hücre infaz yasasına göre artı bir cezadır, o cezayı almamış kişiye uygulanamaz. Cezayı almış olsa dahi sürelidir, oysa şimdi tümüyle yalnızlığa ve tecrit edilmeye yönelik bir artı ceza uygulaması kalıcı hale getiriliyor.

Endişemiz odur ki, geçmişte Ulucanlar'da olduğu gibi şimdi de hücre yaşamını istemeyen siyasi mahkumların karşı çıkışları yeni bir katliama gerekçe oluşturmasını. Çetelerle, devleti soyanlara dışarıdaki yaşamalarını aratmayacak imkanlar sunanlar, siyasi mahkumları tek kişilik hücrelere mahkum etmek istiyorlar.

Bu çifte standarda, baskı ve işkenceleri artıracak olan hücrelere karşı çıkıyor ve tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Serdar Seyhan
26 Haziran 2000

Emperyalist tekeller kâr uğruna doğayı katlediyorlar!

Fatime Akalın

Altın ve siyanür; adları birlikte anıldı tarih boyunca. Biri sarayları, tahtları süsledi, savaş kıskırtıcılığı yaptı. Diğeri taht kavgalarının gizemli aracı olarak rakibi bertaraf etmekte kullanıldı. İkisi de egemenlerin kirli iş ve ilişkileri içinde yer aldı.

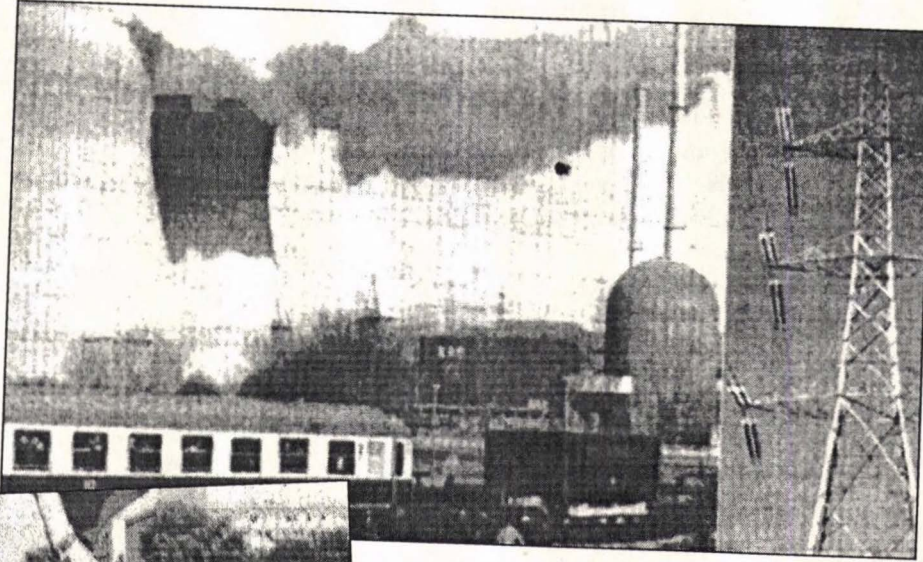
Altını değerli kılan ne rengi ne de parlıtısı. O sadece bir soymetal. Parlıtıların arkasında insan kanı ve emeği var. Ve yüzyıllardır altın ne kadar çok emekçi kanına malolduysa, o kadar değerli hale geldi.

Altına sahip olmak güce sahip olmaktı. Güce sahip olmak egemenlik sürmektir. Egemenlik, talan, yağma, çapulculuk ve sömürme özgürlüğüydü. Egemenler saltanatlarını sürdürmek için oluk oluk insan kanı akıttılar.

Bergama köylüleri kararlı direnişleriyle Eurogold'un faaliyetini şimdilik engellediler

Altın ve siyanür Eurogold şirketinin Bergama'da siyanürle altın çıkarma girişimine karşı köylülerin başlattığı direnişle ülke gündemine oturdu. Bergama köylüleri, eylem biçimindeki yaratıcılıkları, inatçı, uzun soluklu, militan ve kararlı direnişleri ile Eurogold'a dur demeyi başardılar. Haklı direnişlerinde kamuoyu desteğini de alarak Danıştay'a siyanürle altın çıkarma işlemini durdurma kararı aldılar. Eurogold bu karara rağmen faaliyetini durdurmayınca, madeni işgal edip şirketin mallarını kırarak karşılık verdiler. Bergama'da siyanürle altın çıkarma işlemi şimdilik durduruldu. Ancak süreç henüz bitmiş değil. Emperyalist tekeller uluslararası tahkim yasasına dayanarak üretime yeniden başlamayı planlıyorlar. Bilindiği gibi uluslararası tahkim yasası iş hukukunun üzerinde, Danıştay'ı devre dışı bırakıyor. Ayrıca Eurogold gibi emperyalist tekeller için, tahkim yasasında geriye doğru işletilebilecek daha özel düzenlemeler de yapıldı. Bir yetkili, Eurogold'un üretime yeniden başlayabileceğini umduğunu, ancak bunun biraz zaman alacağını belirtti. Bu durum, sermaye devletinin ülke zenginliklerini emperyalistlerin talanına sınırsızca açmaktaki kararlılığının yalnızca bir örneği.

Türkiye'de 580 yer için altın arama izni, 17 yer içinse çıkarma ruhsatı verildi. Bu yerlerde farklı şirketler faaliyet gösteriyor görünse de, aslında hepsi aynı tekele bağlı ve akrabalık ilişkileri içindeler. 17 yerden çıkarılacak altında Türkiye'ye kalacak kâr, ortalama büyüklükteki bir firmanın yıllık cirosu ya da yalnızca bir siyasi partiye hazineden yapılan ödeme miktarı kadar tutuyor. Bunun karşılığında yüzlerce kilometrekare yaşam alanı siyanüre bulanıp kullanılmaz hale getirilecek.

Altın üretimi bir ihtiyaç değil!

Dünya genelinde her yıl 1.600 ton altın üretiliyor. Şu anda toplam altın miktarı 200 bin ton civarında. Bunun 6 bin tonu Türkiye'de bulunuyor. Her yıl 200 ton elektronik teknolojisinde, bir kaç kilogram ilaç yapımında, çok az kısmı nükleer silah yapımı ve uzay teknolojisinde, geriye kalan % 75-80'i ise ziyet eşyası olarak ya da para karşılığı merkez bankalarında depolanarak kullanılıyor.

Dolayısıyla, dünyadaki toplam altın miktarı sağlık

ve teknoloji alanında bin yıl yetecek düzeyde. Buna rağmen altın üretilmesine devam edilmesi, ihtiyaçtan çok azgın kâr hırsı ve spekülasyon nedenlere dayalıdır.

Altın üretimi tam bir doğa katliamına yolaçıyor

Altın madenciliği çevreye en fazla zarar veren işletmeciliklerden biri. Doğa katliamı henüz üretime geçilmeden başlar. Örneğin Eurogold bir gecede 2500 ağaç keserek işe başlamıştı. Bergama'da altın üretimi yapılırsa, zeytincilik, fıstıkçamı ormanı, pamuk üretimi, orman alanları yokolma tehlikesi ile karşı karşıya kalacak.

1-3 gr. altın elde etmek için bir ton kaya yerinden sökülür, siyanüre bulanır, sulu faza getirilir. Altın ayrıştırıldıktan sonra geriye kalan siyanürlü çamur atık havuzlarında toplanır. Bu çamurun içinde arsenik, antimon, civa, kurşun, çinko gibi mineral ve ağır metaller de bulunur. Atık havuzlarından siyanür buharlaşarak atmosfere karışır. Atmosferde hidrojen siyanür (HCN) olarak bulunur. HCN ikinci emperyalist savaşta Naziler tarafından Yahudilerin imha edildiği

gaz odalarında kullanılmıştı. Siyanürün yarılanma ömrü 276 gün, HCN'nin ise 1-3 yıldır. Siyanürün sudaki yarılanma ömrü ise bilinmemektedir. Siyanür hergün atmosfere atılmaya devam edildiği için burada zenginleşir. Yağmurlarla birlikte yeryüzüne iner. Rüzgarın da etkisiyle geniş bir bölgeyi etkiler. Toprakta bulunan arsen mineralini (zehir) zararlı hale getirir. Hem siyanür hem de arsen yeraltı sularına karışarak kirliliğe neden olurlar. Su, hava, toprak kirlendiğinde, insanla birlikte doğada bulunan tüm canlı yaşamı tehdit eder hale gelir. Her üç yaşam kaynağı da ölüm kaynağı haline gelir. Siyanürün atmosfere karışarak yarattığı günlük/rutin zehirlenmenin yanında deprem

vb. durumlarda, atık havuzlarında meydana gelecek çatlak, yıkılma, sızıntı gibi olaylarda tam bir doğa katliamı yaşanır. Böyle durumlarda siyanürle birlikte ağır metaller de nehirlere, buralardan yeraltı sularına karışarak zehirlenmenin boyutunu artırır. Siyanür zehirlenmesine ağır metal zehirlenmesi de eşlik ettiğinde, yıkımın boyutları korkunçlaşır. Siyanür ve ağır metal kirliliği ulaştığı alandaki canlı yaşamı tümünden yokeder.

Siyanür beyindeki solunum merkezini baskılayarak solunumu engeller. Tüm hücrelerin solunum enzimlerini çalışmaz hale getirir. Kan hücrelerinin oksijen taşıyan proteinlerine bağlanarak dokulara gereken oksijenin verilmesini engeller. İlk elden

Eurogold'un ortakları

CMC: Bir ABD firması olan CMC Eurogold'un alt şirketlerinden biri. Lefke'de yaptığı bakır ve altın işletmeciliği sırasında çevre faciası yaratmıştır.

AMAX: ABD'nin en büyük madencilik kuruluşudur. British Columbia'da köylülerin şikayetine hedef olmuştur.

AMACO: ABD'li bir petrol şirketine ait olup, Papua'daki Ok Teđi madeninde çevre faciasına neden olmuştur. Nükleer teknoloji için gerekli olan uranyum araması da yapmaktadır. 1978 yılında petrol atıklarıyla Fransa'yı kirlettiği için 90 milyon dolar tazminat ödemek zorunda kalmıştır.

Eurogold'un arıtma tesisi yaptırdığı INCO şirketi Kanada kökenli. İkinci emperyalist savaş sırasında Nazilere silah yardımı yaptı. Guatemala'da nikel madenlerinin işletmeciliğini elde etme karşılığında ülkedeki askeri rejime parasal destek sağladı. Ortak firmalarından Anlo American Corporation'un patronu Openheimer ise, 1954 yılında Rodezya'daki bağımsızlık mücadelesinde ırkçı azınlığı destekleyip mali yardımda bulundu.

COGEMA adlı firma Eurogold'un ortağı BRGM (Fransız firması) ve AAC'nin yan şirketlerinden biri. 1997 yılında Fransa'da bulunan gizli varillerde COGEMA'ya ait radyoaktif atıklar çıktı. COGEMA uranyum üreticisi ve nükleer bomba yapımında uzman.

COGEMA'ya aracılık eden NUKEM firması ise, 1987 ve 1989 yılında Kuzey Denizi'ne ve nehirlere nükleer atık atarken yakalandı.

20 Temmuz '97'de *Gazete Pazar*'da yayınlanan Engin Kalkan imzalı yazıda, altın şirketleriyle Fetullahçılar arasında bağlantı olduğu açıklandı.

Veriler: Bilim ve Ütopya, 1998, sayı: 44

oksijene en hassas olan organlar, kalp ve beyin etkilenir. Sonuç, koma ve ölümdür.

Bir dipnot olarak belirtelim. Bergamalı köylülerin siyanüre karşı direnişi "bilim adamları"nın açıklamaları ile de kırılmaya çalışıldı. "Anlı-şanlı" TC üniversitelerinden birinin (ODTÜ) profesör ve doçent etiketli satılmış beyinleri, siyanürle altın çıkarmanın çevreye ve insanlara zararlı olmadığına ilişkin "bilimsel" açıklamalarla gazete ilanlarında boy göstermişlerdi.

Altın işletmeciliğinin doğa ve insan sağlığına zarar vermesi yalnızca siyanür kullanımı ile sınırlı değildir. Altın kuvars kayalarda püskürtülmüş halde bulunur. Bu kayalar kanserojendir. Kuvars kayaların parçalanması sırasında ortama dağılan kanserojen toz ve partiküller doğrudan insanları ve çevredeki canlıları etkiler. Tonlarca kayanın parçalanması sırasında çıkan gürültü ve temiz içme suyunun en azından bir kısmına el konulması gibi yan etkilerini de ekleyelim.

Altın üretimi neden hep geri ülkelerde yapılıyor?

Altın dünyanın her yerine eşit miktarda dağıldığı halde, yalnızca 33 ülkede üretimi yapılıyor. Bu ülkelerin hepsi de geri kalmış bağımlı ülkeler. Gelişmiş kapitalist ülkeler çevreye zararlı ve emek yoğun sanayi dallarını geri kalmış ve bağımlı ülkelere kaydardıkları gibi, altın üretimini de buralarda yapıyorlar. Avrupa ülkelerindeki altın madeni sayısı yalnızca 5'tir. Hepsisi de küçük çaplı üretim yapılan madenlerdir. Kapitalizmin çevre ve ekolojik dengeler üzerinde

yarattığı yıkım bu ülkelerde gelişkin bir çevre bilinci ve duyarlılığı yaratmıştır. Bu nedenle çevreye bu düzeyde zararlı bir işletmeciliğe izin verilmez. İzin verildiği durumlarda ise, çevre yükümlülükleri tekel kârlarını düşürecek kadar yüksek oranlardadır. Emperyalist tekeller, hem ucuz işgücü, hem de çevre yükümlülüklerinin cüzi düzeyde olması nedeniyle, en yüksek kâr elde edebilecekleri geri kalmış ve bağımlı ülkeleri tercih ederler. Buraları tercih etmelerinin bir nedeni de rüşvet, lobi faaliyeti, şantaj ve ekonomik-siyasi baskı ile bu ülkelerin siyasi erkini istedikleri gibi yönlendirme ve çeşitli imtiyazlar elde etme olanaklarına sahip olmalarıdır. İşlerini bitirip giderken, ülkelerinde koyacak yer bulamadıkları zehirli atıkları da buralara gömmeyi ihmal etmezler.

Bütün emperyalist tekeller gibi altın tekelleri de her yerde siyasal gericiliğin destekçisi ve dayanağı olmuş, siyasal gericiliğe dayanarak üretim ve sömürlerini sürdürmüşlerdir. Güney Afrika'da ırkçı rejim yıllarca

altın tekellerinin desteği ile ayakta kalmış, altın tekelleri de ırkçı rejime dayanarak zencileri köleleştirip altın madenlerinde çalıştırmışlardır. Bugün yeryüzünde bulunan altın miktarının %40'ı Güney Afrika'dan elde edilmiştir. Yine Amerika'daki altın üretimi de tümüyle

Kızılderililerin yaşadığı bölgelerde gerçekleştirilmiştir. Avustralya'da da durum farklı değildir.

Yazımızı siyanürle altın arama-üretmenin yol açtığı felaketlerden birkaçını sayarak noktalayalım.

- Şili'de 1965 depreminde siyanürlü su havuzlarındaki çatlama sonucu oluşan sızıntı 200'den fazla insanın ölümüne neden oldu.

- Kanada'da Nova Saatia altın madeni atıklarındaki sızıntı nedeniyle bölgedeki göl ve nehirlerde canlı yaşam kalmadı.

- Güney Afrika'da altın madeninde çalışanların 1200'ünde silikosis hastalığı saptandı.

- Nevada Battle dağı yakınındaki Mc Coy/Cove altın

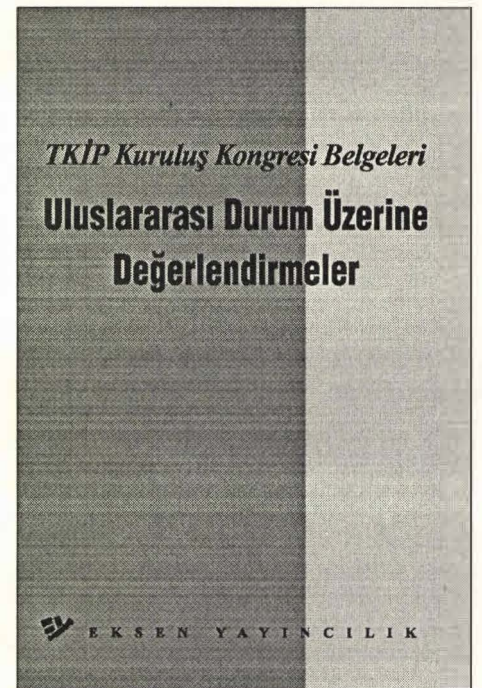
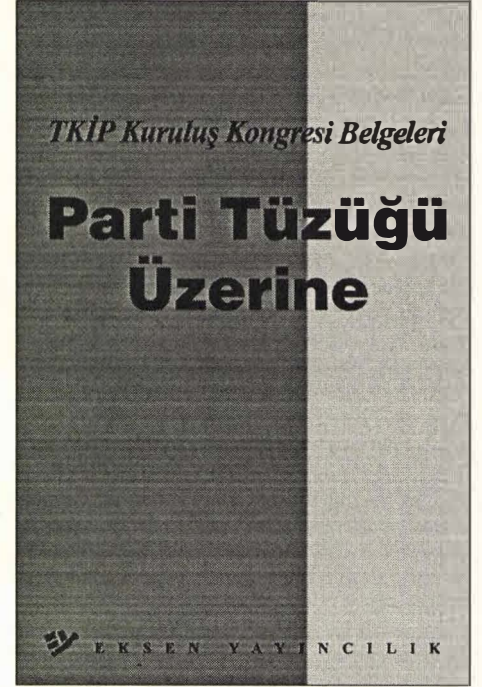
madeninde siyanür kullanılması sonucunda bir yıl içinde binden fazla kuş öldü.

- 1984 yılında 2700 fiçi siyanür Papua Körfezi'ne düştü.

- Romanya'daki altın madeninde yaşanan sızıntı sonucu Tuna ve Tisa nehrinde canlı yaşamı yokoldu.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

Deneyimlerimiz ışığında yeni dönem yaz çalışması...

Perspektifler, hedefler ve görevler

Yaz sürecine girmiş bulunuyoruz. Yaz dönemleri, okulların kapatılmasıyla beraber, öğrenci gençlik hareketi için durgun ara dönemleri ifade ediyor. Durgunluğun temel etkeni, okulların kapanmasıyla birlikte gençlik kitlesinin ortak yaşam alanlarının ortadan kaldırılmasıdır. Yoksa hareketin yaşadığı sorunlar ve yüzyüze kaldığı saldırılar sürmeye devam ediyor. Dahası sermaye devleti yaz sürecini, gençliğin biraraya gelme zeminlerinin ortadan kalkmasıyla beraber, saldırılarını yoğunlaştıracak ve yeni döneme daha hazırlıklı girecek imkanları da yakalamış olarak değerlendiriyor. Öğrenci gençlik mücadelesi yıllardır yaz döneminin getirdiği sorun ve açmazlarla yüzyüze kaldı. Hareketin tempolu bir gelişim seyri izlediği dönemlerin sonunda gelen hemen hemen her yaz dönemi, bu gelişim seyrine bozucu bir etkide bulundu. Sermaye devleti hareketi bastırarak hamleleri atmanın zeminini düzledi. Bu açıdan mücadelenin seyri üzerinde önemli bir rol oynadı.

Genel öğrenci gençlik hareketi için sözkonusu olan bu etkiler devrimci gençlik örgütlülükleri üzerinden de benzer sonuçlar yaratıyor. Gençlik güçlerinin politik bir atılığa ve rehabet içerisine girmesi, dağılma ve önemli güç kayıplarının doğmasına yol açıyor. Bu nedenle yaz dönemleri devrimci gençlik grupları için de hep bir açmazı ifade etmiştir. Yaz döneminin bu daraltıcı ve dağıtıcı etkisini kırmak ve bu dönemi mücadelenin sürdürülüp geliştirildiği bir dönem olarak kazanmak, her devrimci gençlik grubunun önüne aldığı temel bir sorun olmuşsa da, şimdiye kadar genel toplumsal mücadelenin yükseldiği dönemler hariç aşılabilen bir sorun olmaya devam etmiştir. Son dönemlerde ise aşmak için herhangi bir çaba bir yana, kanıksanmış bir süreç olarak görülmektedir. Aynı durum genç komünistler için de halen aşılabilen bir sorun olma özelliği taşımaktadır.

Genç komünistler, gençlik hareketinin önderlik iddiasını gerçeğe çevirmek, yarattıkları birikimi yaz sürecinde ileri taşımak sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Yaz dönemine bu bilinçle bakılmalı ve geçmiş deneyimleri bugüne yanıt verecek bir gözle irdeleyerek yaz sürecini kazanacak bir politik açıklığa ulaşılmalı, bu açıklığa uygun bir pratik çaba içerisine girilebilmelidir.

Yaz çalışmasının hedefleri

Yaz çalışmamızın çerçevesinin ortaya konulması, öncelikle bu sürecin hangi ihtiyaçlar temelinde şekillendirileceğinin ortaya konulmasıyla mümkün olacaktır.

Yaz çalışmasıyla ilk olarak mevcut gençlik güçlerimizin politik aktivitelerinin korunması ve politik çalışmanın ihtiyaçlarını karşılamaya dönük olarak konumlandırılması hedeflenecektir. İkincisi, öğrenci gençlik hareketinin bu dönem yaşadığı canlanma eğilimlerini korumak, güçlendirmek ve sermayenin saldırılarına karşı hareketi hazırlamak ve mücadelenin kesintisiz olarak sürdürülmesidir. Üçüncüsü, gençlik çalışmamızın zayıf yönlerine

yüklenmek, yaz sürecini bu çabanın bir imkanı olarak değerlendirmektir. Bugün bu, somutta gençlik çalışmasının temel bir zayıflığı olarak ortada duran genç işçi çalışmasının somut güçlerinin ve ayaklarının yaratılması sorunudur. Bir başkası, halihazırda yürüyen çalışmanın ortaya çıkardığı güç birikimini ileri bir düzeyde örgütleme sorunudur. Bu ise, bir yanıla içe dönük teorik-politik bir eğitim, diğer yanıla yakalanan çalışma tarzı ve düzeyinin derinleştirilmesiyle gerçekleştirilebilecektir.

Yaz çalışmasının çerçevesi bu ihtiyaçlar ışığında belirlenecektir. Halihazırda öğrenci gençlik çalışmasının çıkardığı güç birikimi önemli bir düzeyi ifade etmekle beraber, henüz ihtiyacı karşılayacak bir yeterliliğe sahip değildir. Kaldı ki, eğer bir genç işçi çalışması yönelimimiz olacaksa, varolan güçler böyle bir çalışmaya oldukça yabancı ve deneyimsizdirler. Ancak güçlerin sınırlılığı ve ihtiyacı karşılamaktan uzak oluşu, genel yönelimimizde ve hedeflerimizde bir sınırlama oluşturamaz. Esas olan, yönelimimize ve ihtiyaçlarımıza uygun politikalar ve gösterilecek pratik çabadır. Bu bilinçle hareket edersek, hem güçlerimizi yetkinleştirip örgütsel cephede mesafe almanın, hem de çalışmamıza sağlam temeller kazanmanın anahtarını yakalamış oluruz.

Yukarıda belirtilen ihtiyaçlara uygun bir çalışma, ilginin öğrenci gençlik çalışmasından genç işçi çalışmasına kaydırılmasıyla sağlanamayacaktır. Açık ki, bu ihtiyaçların karşılanabilmesi için, farklı alanlar arasında bağlar kurup bütün bir çalışmanın parçaları haline getirmek zorunludur. Yazla beraber gençlik güçlerinin bizim irademiz dışında çok farklı alanlara dağıldığı da düşünülürse, bu sorunun yakıcılığı daha net açığa çıkar. Sanayi siteleri ve atölyeleri öğrenci gençlik güçlerimizi yönlendireceğimiz temel bir alan olacaktır. Bizim iradi yönlendirmemizden bağımsız olarak zaten önemli bir öğrenci gençlik kitlesi bu alanlara akacaktır. Ancak, gerek iradi yönlendirmemiz dışında kalan çevre ilişkileri düzeyindeki güçler, gerekse öğrenci gençlik kitlesinin önemli bir bölümü de semtlerinde kalacaklardır. Semtler ve sanayi siteleri arasında doğal bir geçiş alanı mevcuttur. Dolayısıyla öğrenci gençlik ile genç işçiler, semtler ile sanayi siteleri arasındaki bu ilişki ve doğal birleşme niteliği, çalışmamızın bütünlüklü olarak yürütülmesinin asgari koşullarını sağlayacaktır.

Geçmiş deneyimlerin sınırlılıklarını aşacak olan politik bir kitle çalışmasıdır!

Genç komünistlerin geçmiş yaz çalışması deneyimleri olarak, '96 yılının semt eksenli çalışması, '98 yılının genç işçi çalışması ve semt-işçi gençlik yönelişi bulunuyor. Bu deneyimlerden ilki, genel ajitasyon-propaganda çalışmasının sınırlarını aşamamış, ikincisi ise dar fabrika deneyimleri olmaktan öteye geçememiştir. Dolayısıyla ileriye dönük herhangi bir birikim yaratamamış ve varolan güçleri ileriye taşımada

önemli bir rol oynamamıştır. '99 yaz çalışması, bu iki deneyimin ışığında, semt- genç işçi eksenli, "öğrenciye iş, genç işçiye eğitim!" istemi üzerinden örülecek bir politik kitle çalışması olarak öngörülmüş, ancak pratikte yeterli adımlar atılamamıştır.

Çalışmayı darlıktan ve yüzeysellikten kurtaracak tarzda alana dönük özgül politikalar üretebilmek, çeşitli araç, yol ve yöntemlerle bu politikaları kitleye malederek seferber edebilmekten geçmektedir. Bu açıdan '99 sürecinde öngörülen bakış, sorunun çözümünün ana hatlarını ortaya koyabilmiş, ancak sorunun pratik çözümü boşlukta kaldığı ölçüde başarı sağlanamamıştır.

2000 yaz çalışması kendisini darlığa ve yüzeyselliğe mahkum etmeyecektir. Çalışma, alandaki kitle duyarlılıkları ve sorunlarına devrimci bir temelde yanıtlar üretilerek, gençliğin semtte, sanayi sitesinde öfkelerini her türlü araç, yol ve yöntemle harekete geçirmek üzerinden şekillenecektir. Dolayısıyla 2000 yaz çalışması '99'un pratikte yaşadığı zayıflığın da aşılması anlamına gelecektir.

2-3 aylık fabrika deneyimleriyle sınırlanmış, arkasına anlamlı bir birikim bırakmaktan uzak dar pratiklerin politik bir kitle faaliyetiyle aşılması, aynı zamanda gençlik çalışmamızın temel ayaklarından biri olacak olan işçi gençlik çalışmasının oturtulması için gerekli asgari güçleri kazandırabilecektir. Öğrenci gençlik güçlerine dayanarak 2-3 ay gibi kısa bir zamanda işçi gençlik çalışmasında mesafe katedebilmek, alanın kendi güçlerini kazanmak, dar fabrika deneyimleriyle gerçekleştirilemez. Bu ancak politik bir yoğunlaşma ve yüklenme ile başarılabilir.

Ekim Gençliği

Öğrenci gençliğin çıkış arayışları
geçtiğimiz döneme damgasını vurdu...

Yeni dönemde
daha güçlü bir çıkış
için ileri!

Yine öğrenci gençlik ile işçi gençliğin sorunlarına dönük ortak eksenli bir politik çalışma, yaz çalışmasıyla dağınık bir nesnellige sahip olacak olan güçleri tek bir kanalda yürüteceği gibi, öğrenci gençlik hareketine dönük süren çalışmamızda herhangi bir zayıflamaya da yol açmayacaktır. Gençlik ilişkilerimizi, nerede olurlarsa olsunlar, yürütülecek politikalar doğrultusunda seferber etmek, tüm çabaları tek bir kanalda toplamak, ancak böylesi bir politik yöneliş ve tarzla mümkün olacaktır.

Varolan birikimimize yaslanarak süreci kazanmalıyız

Genç komünistlerin son dönemde çalışma tarzı ve düzeyi üzerinden aldıkları mesafe, deneyim ve güçler, yaz çalışmasının örgütlenmesinde yeni bir kapsama ve derinliğe ulaştırılacaktır. Son dönemde hücre tipi cezaevlerine, eğitimde özelleştirmeye karşı ortaya konulan faaliyetin düzeyi ve derslerinden bu açıdan azami olarak yararlanmalıyız. Hücre tipi ve eğitimde özelleştirmeye karşı sürdürülen faaliyet birer kampanya biçiminde yürütülmüş, bildiri, afiş, pul gibi materyallerden bültenler, broşür, imza kampanyaları, basın açıklamaları, panel, seminerlere kadar pek çok araç kullanılmış, geniş gençlik güçlerini seferber edecek platform, komite türü örgütlenmeler oluşturulmuş, eylemliliklere sevk edilebilmişlerdir. Böylesi bir çaba ve tarz hem güçlerimizi yetkinleştirip geliştirmiş ve yeni güçler kazandırmış, hem de güçlerimizi önderlik iddiasına uygun bir ruh, anlayış ve yöneliş içerisine sokmuştur.

Yaz çalışması ile bu birikimi korumak, güçlendirmek, zenginleştirmek ve aldığımız mesafeyi büyütme zorundayız. Aksi durumda, eldeki birikimimizin yetkinleşmesi bir yana, darlaşma ve kısırlaşmayla yüzyüze kalması kaçınılmazdır.

Yaz çalışmasını bir kampanya biçiminde örgütleyeceğiz!

Öğrenci gençlik çalışmasında sürdürülen faaliyeti geliştirmek, işçi gençlik çalışmasının temellerini atmak, varolan güçlerimizi ileri bir düzeye örgütlemek, ancak politik bir yüklenme ile gösterilecek azami bir çabıyla mümkündür. Çünkü saptanan ihtiyaçlar gündelik ve sıradan bir faaliyet düzeyi ve tarzı ile karşılanamaz. Son dönemde atılan adımlar bunun

kanıtıdır. Bu nedenle yaz sürecini politik yüklenme olarak yürütülecek bir kampanya biçiminde örgütleyeceğiz. Bu hem sürmekte olan kampanyaların daha geniş bir kapsama ulaştırılması, hem de kullanılan araç, yol ve yöntemler açısından bir zenginleşmesi anlamına gelecektir.

Başlatılacak kampanya, eğitimin özelleştirilmesine karşı süren kampanyanın yaz sürecine taşınması ve bu kampanyanın işçi gençlik eksenine doğru büyütülmesi demektir. Kampanyanın hedef kitlesindeki bu genişlemeyle beraber politik eksen de farklılaşacaktır.

Burada gözetilmesi gereken temel kriter, öğrenci ve işçi gençliğin sorun ve duyarlılık noktalarının esas alınması ve taleplerin ortaklaştırılacak bir eksenle somutlanmasıdır. Okulların kapılarının işçi-emekçi çocuklarına kapatılması, eğitimin paralı hale getirilmesi, işsizlik, insanlık dışı çalışma ve yaşam koşulları, temel sorunlar olarak ön plana çıkmaktadır. Bu sorunlar üzerinden kampanyada öne çıkacak talepler; "Parasız eğitim-parasız sağlık!", "Okulların kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılmaz!", "Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!" vb.'dir.

Ancak, "Öğrenciye iş, genç işçiye eğitim hakkı!" talebi kampanyada öne çıkarılması gereken temel talep olacaktır. Çünkü bu talep her iki gençlik kesiminin temel sorunlarını özlü ve birleşik bir biçimde formüle etmektedir. Yürütülecek kampanyanın temel politik eksenini bu talep oluşturacaktır. Elbette, alanların özgüllüğüne göre bu farklı biçimler alabilecektir. Diğer talep ve sorunlar kampanyada öne çıkarılıp işlenebilecektir. Çalışma yürütülen kitlenin durumu, eğilimleri, duyarlılıkları ile dönemin ortaya çıkardığı gelişmelere göre çalışmanın içeriği ve istemleri farklılaşabilir. Bu istemler üzerine gençlik harekete geçirilebilir. Örneğin bir Sivas anması üzerinden çalışma yürütülen alandaki kitlenin duyarlılığı geliştirilebilir, varolan duyarlılık üzerinden etkinlikler örgütlenebilir. Bu, yeri gelir anti-faşist bir duyarlılık olabilir, yeri gelir hücre tipi saldırısına karşıtlık olabilir. Kısaca gençliğin tüm duyarlılıklarına seslenebilmeli, gençliğin kendi sorunları temelinde artan duyarlılığı ve bilincini toplumsal-siyasal bir çerçeveye ulaştıracak her olanağı ustalıkla kullanabilmeliyiz.

Kampanyada gençlik kitlesine seslenme, temel sorunlar etrafında birleştirip harekete geçirme doğrultusunda kullanabileceğimiz her araç ve yöntemi kullanmalıyız. Merkezi ve yerel bildiri, afiş, pul, kuş gibi ajitasyon-propaganda araçlarının yaygın ve sürekli bir biçimde kullanılmasının yanısıra, anketler, panel, seminer, gezi, imza kampanyası vb. kullanacağımız diğer bazı araçlardır. Bu araçları zenginleştirmek, alanın özgüllüğüne göre inisiyatifli ve yaratıcı bir şekilde kullanmak temel önemde bir sorundur.

Temel talepler etrafında yaratılacak etki, geliştirilecek duyarlılıkların örgütlenmesi bir diğer temel sorundur. Geniş gençlik güçlerini platform, komite gibi örgütlenmelerde birleştirmek, hem çalışmanın bu geniş gençlik güçlerine maledilmesi, hem de etki ve gücünün artması anlamına gelecektir. Kampanyada izleyeceğimiz hat kitlenin duyarlılıklarının ve eğilimlerinin tespiti, bu tespit üzerinden yüklenilecek hedeflerin saptanması, sorunların teşhiri, taleplerin gençlik kitlesine taşınarak duyarlılıkların geliştirilmesi, bu süreç içerisinde gençlik güçlerinin geniş zeminli platformlarda birleştirilmesi ve bu güçlerin çalışmanın asli dayanağı haline getirilmesi biçiminde yürüyecektir.

Yaz çalışması gençlik hareketine dönük önderlik iddiamızın sımanacağı bir süreçtir. Tüm güçlerimiz bu sürece bu bilinçle yaklaşmalı, yüksek bir çalışma temposu ve etkin bir çalışma düzeyi sergilemek için görev ve sorumluluklara dört elle sarılmalıdırlar.

(Ekim Gençliği'nin 39. sayısından alınmıştır.)

Ekim Gençliği

39. sayısı çıktı!

Eğitim dönemi kapanırken öğrenci gençlik hareketine genel bir bakış
(kapak)

2 Temmuz '93: Katliamın gerçek sorumlusu faşist sermaye rejimidir

ÖSS'de ayrıcalıklı öğrenci alanı genişletiliyor

Neler yaptık, nasıl yaptık, siz neler yapabilirsiniz?

Yaz okulu: Paralı eğitim soygunu

Eğitimde özelleştirme saldırısına karşı mücadeleyi yükseltelim!

Deneyimlerimiz ışığında yeni dönem ve yaz çalışması

(orta sayfa)

Öğrenciye iş, genç işçiye eğitim!

Hücre saldırısı ve Ulucanlar davası!

Hücre saldırısına karşı birleşik mücadeleyi örgütleyelim!

"Türkiye nükleer çöplük değildir!"

İşçi sınıfı yolumuzu aydınlatıyor!

"Demokratik Cumhuriyet Gençliği"nin geldiği nokta

Çocuk emeği, kapitalizm ve sosyalizm

Okur mektupları

✓ **Her düzeyde parasız eğitim. 17 yaşına kadar zorunlu eğitim. Bilimsel, demokratik ve laik eğitim. Özerk-demokratik üniversite.**

✓ **Herkes parasız sağlık.**

✓ **Herkes iş, tüm çalışmalara işgüvencesi.**

✓ **Eşit işe eşit ücret.**

✓ **14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi. 16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü.**

**Öğrenciye iş,
işçiye eğitim hakkı!**

Ekim Gençliği

Almanya'da anlamlı öncü işçi etkinliği:

Öncü otomobil işçilerinin ikinci konferansı başarıyla gerçekleşti

Otomobil sektöründe çalışan öncü işçiler uzun bir süredir, kapitalizmin yapısal krizinin işçi ve emekçilerin sırtına yıkılması saldırılarına karşı öncü müdahalelerde bulunabilmek için bir araya geliyorlar. Bir koordinasyon kurarak çalışmalarını sürdürüyorlar. Öncü işçiler geçtiğimiz yıl ilk konferanslarını topladılar. "Otomobil İşçileri Danışma Konferansı" yerel ayaklar üzerine yükseliyor.

Otomobil işçilerinin ikinci konferansı, 24-25 Haziran tarihlerinde, Almanya'nın Köln kentinde gerçekleştirildi. 32 otomobil işletmesinden 275 işçinin katılımı sağlandı. İki gün süresince otomobil sektörünün durumunun tartışıldığı konferans başarıyla sona erdi. Konferansta Almanya dışında 7 ülkeden (Belçika, Arjantin, G. Afrika, Endonezya, Filipinler, Avusturya) katılımcılar yerliyordu.

Yerel inisiyatiflerin önden çalışmalarını tespit edilen gündem konuları şunlar:

1. Esnek üretimin aileler üzerindeki etkileri.
2. Otomobil sektöründe uluslararası yapısal kriz.
3. Rapor alan işçilerin karşılaştığı sorunlar.
4. 21. yüzyılda toplumsal perspektifler.
5. Tamamen esnek çalışma-geleceğin fabrikası.
6. "İş için birlik" oluşumundan dışarı! Sendikalar mücadele örgütleridir!
7. Çalışma stresi, vardiyalı çalışma ve sağlık sorunu.
8. Tam ücret karşılığında 6 saatlik işgünü-tüm dünyada.
9. Araba, doğa ve trafik-nasıl bir gelecek istiyoruz?

Birinci gün:

Konferans selamlama, açılış konuşması, gündem maddelerinin ve yabancı katılımcıların tanıtılması ile başladı. Öğleden sonra saptanan gündemlere ilişkin atölyelere geçildi. Atölyeler daha önce yerel inisiyatiflerdeki çalışma grupları tarafından tartışılıp hazırlanmış konulardan oluşuyordu ve her grup neler üzerine çalışmak istediklerini açıklayıcı bilgiler verdiler. Toplantıya katılan herkes ilgi duyduğu atölyelere dağıldı. Bizler, "otomobil sektöründe uluslararası yapısal kriz", "21. yüzyılda toplumsal perspektifler", "İş için birlikten dışarı-sendikalar mücadele örgütleridir", "tam ücret karşılığı 6 saatlik işgünü-tüm dünyada" konularının tartışıldığı çalışma gruplarına katıldık.

Otomobil sektöründe uluslararası yapısal kriz tartışmaları, bir hafta önce kendiliğinden gerçekleşen ve başarıyla sonuçlanan Opel grevi, güncelliği, grevi besleyen koşullar, zamanlaması, sürdürülüş biçimi, talepleri ve kazanımları bağlamında tartışıldı. Katılımcılar arasında grevde aktif görevler alan erkek-kadın işçilerin ve meslek öğrenimi yapan genç Opel işçilerinin de bulunması, canlı tartışmalar yarattı. Opel işçileri; yasadışı olarak sürdürülen 9 saat çalışma tartışmasını, işçilerin Opel'in işyerini kapatma tehdidine karşı duydukları öfkeyi, sendika ve işçi temsilcilerinin bazılarının grevi baltalama çabalarını, işçileri bölme çabasının sonuçsuz kaldığını, işçilerin tek vücut olduklarını, kadın işçilerin baştan itibaren grevcilerin en kavgacı bölümünü oluşturduklarını, özellikle meslek

öğrenen gençlerin ikinci gün greve katılmalarının grevi daha da canlı kıldığını vurguladılar.

Dünyanın en büyük otomotiv devi General Motor'un bu grevle dize getirilmesinin kazandırdığı politik sınıf bilinciyle tartışmalar sürdürüldü. Taleplerin genel bir çerçevede kaldığını vurgulayan bir kadın işçi; "Yıllar önce babalarımız sokaklara çıkıp direndiklerinde, kendi hakları ve bizim haklarımız için mücadele ettiler ve kazandılar. Bugün bizler babalarımızın bizim için de kazandığı hakları korumak için eylem yapıyoruz. Ve ben bugün çocuklarımız için değil, kendi işyerimi koruyabilmek için mücadele ettiğim için utanıyorum." diyerek, hakların sadece bugün değil yarın için de kazanılması gerektiğini vurguluyordu.

Katılımcılar Opel grevinin de etkisiyle mücadeleciler bir çizgi öneriyordu. Yanısıra çözümün sosyalizm olduğuna işaret ediyorlardı. Büyük bir otomobil tekelinde çalışan işçi temsilcisi bir yoldaşımız da konuşmasında dikkati özellikle bu noktaya çekti.

Diğer ülkelerden gelen işçi ve sendika temsilcileri ülkelerindeki sorunları ve deneyimlerini anlattılar. Tüm konuşmalar değişik dillere anında tercüme ediliyordu. Dolayısıyla tüm katılımcılar tartışmanın içeriğini anlama konusunda hiçbir sıkıntı duymuyordu.

Bize gelince, konferansı önceleyen süreçte bir araya gelmiş ve önden belli hazırlıklar yapmıştık. Koordinasyonda büyük bir otomobil fabrikasında işçi önderi olan bir yoldaşımız bulunuyordu ve bu bize belli bir kolaylık sağlıyordu. Tüm yoldaşların aktif katılımı olmasını tartışmıştık. Nitekim başka bir otomobil fabrikasında çalışan bir başka işçi önderi yoldaş da

bunun gereklerini yerine getirdi. Dikkati çeken bir performans sergiledi. Bu aktif müdahaleciliği ikinci gün de sürdürdük. Sonuç bildirgesinin istenilen çerçevede olması için çaba gösterdik. Toplantı öncesi kararlaştırdığımız şeylerin biri de şuydu: Tartışmalara parti programımızdan hareketle katılmalıydık. İleri süreceğimiz düşünce ve önerileri partimizin programını esas alarak yapacaktık. Toplantı aralarında programın ilgili bölümlerine bakılıyordu. Özellikle bir salonda canlı ve verimli tartışmalar gerçekleşiyordu. Tartışma konusu divan tarafından dile

getiriliyor, salona konan mikrofonlar aracılığıyla işçiler sırasıyla gelip düşüncelerini açıklıyorlardı. Bir tür demokrasi platformu gibiydi bu.

Toplantının akşamki bölümü kültürel etkinliklerle geçti. Çeşitli bölgelerden işçi gruplarının ve orada oluşturulan ve hazırlanan tiyatro ekiplerinin sorunları dile getiren küçük skeçleri ilgi çekti. Delegeler kendi ülkeleri ve çalıştıkları işleriyle ilgili bilgi verdiler. Endonezyalı temsilcinin dia eşliğinde 1 Mayıs ile ilgili anlatımları, bir hayli canlı ve göz doldurucuydu. BİR-KAR'ın platforma gönderdiği dayanışma mesajı okundu, büyük bir beğeni ile karşılandı.

İkinci gün:

Konferansın ikinci günü, ilk gün atölyelerde tartışılarak süzülün ve platforma sunulan maddelerden oluşacak

sonuç bildirgesi üzerine tartışmalarla geçti.

Biz iki noktada yoğunlaştık. Birincisi sonuç bildirgesinin istediğimiz çerçevede olmasına ilişkindi. Biz platformun öncü işçilerin oluşturduğu politik bir platform olduğunu düşünüyor, bu nedenle de platformun çok açık biçimde kendi önüne, bildirmede dile getirilen acil talepler için tutarlı ve kararlı bir biçimde mücadele etme görevini koymasını istiyorduk. Fakat yanısıra, net bir biçimde, sömürüye, baskıya ve eşitsizliklere karşı mücadele görevlerinin, sosyalizm hedefinin de koyulmasını istedik. Temsilci yoldaş bu amaçla üstüste iki kez söz hakkı aldı ve ısrarlı davrandı. Yine de, sonuçta istediğimiz gibi olmasa da, geri adım atıldı ve kısmi bir düzeltme yapıldı. Türkiyeli işçilerin de sınıf mücadelesine çekilmesi için özel çaba gösterilmesini platformun önüne koymasını talep ettik. Ancak zaman darlığı nedeniyle tartışma fırsatımız olmadı.

Normal süre aşarak yapılan tartışmalar sonucunda, her bir konuda karar taslakları okundu, tek tek onaylandı ve kabul edildi. Bildirge onaylandı.

İkinci gün ortaya koyduğumuz çabalardan biri de şuydu:

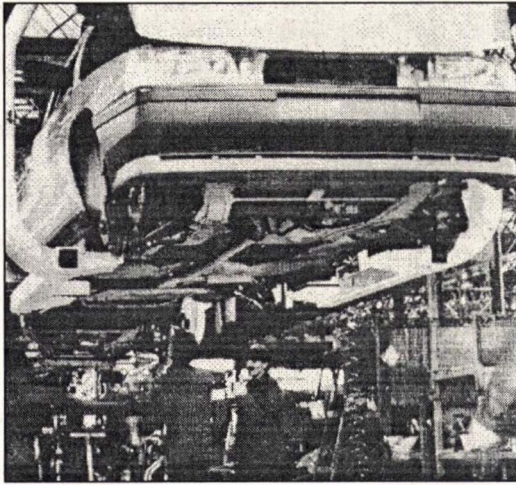
Türkiye'deki grevlerle dayanışma, özelde de Kimya-Teknik işçileriyle dayanışma kararı çıkarttık. Bu onaylandı ve kabul edildi. Kimya-Teknik işyeri temsilcisinin çağrısı okundu, alkışlandı. Cezaevleriyle ilgili bir metin okundu, destek ve dayanışma kararı çıkartıldı.

TKİP-YDÖ'nün dayanışma mesajı sunuldu. Mesajımızın otomobil işçileri danışma konferansı bülteninde yayınlanacağı bildirildi.

Koordinasyon kurulu sözcüsü ile röportaj yapıldı. Diğer ülkelerden gelen işçi ve sendika temsilcileri de hazırladığımız tutsaklarla dayanışma mesajını imzaladılar. Toplantı yeni dönemdeki çalışmaya öncülük edecek yeni koordinasyon kurulunun seçimi ile sürdü. Büyük bir işletmeden temsilci olarak konferansa katılan bir başka yoldaşımız da yeni koordinasyona seçildi.

Sonuç olarak, yeterli düzeyde olmasa da, toplantı boyunca sergilediğimiz çabalarla başarılı olduğumuzu söyleyebiliriz. Açtığımız stand ilgi çekti. Tartışmalardaki aktif tutumumuz da öyle. Bir diğer toplantıya daha hazırlıklı ve daha zengin bir programla katılmak ve gelecek otomobil işçileri danışma konferansına hazırlık için yerel inisiyatiflerde daha aktif yer almak görevi duruyor önümüzde. Bu çaba, önümüzdeki süreçte yurtdışı çalışmasının istenilen düzeye getirilebilmesi açısından da önem taşıyor.

Otomobil işkolundan TKİP'li işçiler/Almanya

Otomobil İşçileri Danışma Konferansı'nda okunan mesaj

Hücre ölümdür! Türkiye cezaevlerinde politik tutsaklara yönelik izolasyona hayır!

Türk rejiminin cezaevlerindeki siyasi tutsaklara dönük izolasyon politikasını şiddetle reddediyor, baskılara, işkencelere ve katliamlara derhal son verilmesini istiyoruz.

Siyasi tutsaklara en içten devrimci dayanışma içinde olduğumuzu bildiriyor, devrimci selamlarımızı iletiyoruz.

Siyasi tutsaklara özgürlük!

- Belçika Emek Partisi temsilcisi
- Endonezya İşçi Mücadelesi İçin Ulusal Cephe temsilcisi
- Güney Afrika ulusal sivil örgütü temsilcisi
- Güney Afrika'da işten atılan VW işçisi

TKİP-Yurtdışı Örgütü'nün

Otomobil İşçileri Danışma Konferansı'na mesajı:

Sermayenin saldırılarına karşı tek sınıf, tek cephe!

Otomobil İşçileri Danışma Konferansı'na!

24-25 Haziran tarihleri arasında gerçekleştirildiğiniz İkinci Otomobil İşçileri Danışma Konferansı'nı en içten proleter duygularımızla selamlıyor, baskıya, sömürüye ve eşitsizliklere karşı mücadelenizde sizlerle tam dayanışma içinde olduğumuzu bildiriyoruz.

Arkadaşlar, yoldaşlar!

Bugün tüm dünyada sermaye sınıfı ağır bedeller ödeyerek kazandığımız iktisadi, sosyal ve siyasal tüm haklarımıza karşı son derece pervasız bir saldırı başlatmıştır. Bu saldırıda kapitalistler sınıf çıkarları temelinde tek bir sınıf olarak hareket ediyorlar. Fakat öte yandan yerli ve yabancı ayırımı körükleyerek, aramıza ulusal çitler örerek, ırkçılığı, şovenizmi ve faşizmi besleyip güçlendirerek, biz işçi ve emekçileri bölmeye ve eylemimizi zayıflatmaya çalışıyorlar.

Buna fırsat vermeyelim!

Yakın tarihte çeşitli uluslardan işçiler ve emekçiler olarak Köln'de, Seattle'da, Davos'ta ve son olarak 1 Mayıs'ta tek sınıf ve tek cephe halinde sermayenin saldırılarına dur demek için yürüdük. Tek bir ağızdan haykırdığımız "Kapitalizme ölüm!" şiarı ile dünya egemenlerinin yüreğine korku saldık. Yine aynı yoldan yürüyoruz! Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya da tüm insanlığın kurtuluşu sosyalizm! Üçüncü bir yol yoktur!

**Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
Sermayenin saldırılarına karşı tek sınıf,
tek cephe!**

Yaşasın sosyalizm!

TKİP-Yurtdışı Örgütü

24 Haziran 2000

Hücre saldırısına karşı

enternasyonal dayanışma çağrısı:

Otomobil İşçileri Danışma Konferansı'na!

Değerli arkadaşlar,

26 Eylül gecesi Türk devleti başkent Ankara'da özel timleri aracılığı ile siyasal tutsaklara karşı planlı ve alçakça bir katliam gerçekleştirdi. Bu saldırıda 10 devrimci katledildi, birçoğu ağır olmak üzere onlarca yaralandı. Bu da yetmemiş olacak ki, katliamın sorumluları ve suçluları elini kolunu sallayarak dolaşırken, katliamdan tesadüfen sağ kurtulan 85 devrimci hakkında 5 arkadaşlarını öldürmekten dava açıldı.

Türk devletinin önümüzdeki süreçte saldırılarını daha da azgın ve vahşi metodlarla sürdüreceği bekleniyor. Çünkü Türk devleti yıllardır siyasal tutsakların direnişleri sonucunda bir türlü uygulamaya koyamadığı hücre tipi cezaevlerini uygulamaya sokmak istiyor. Hücre tipi cezaevlerinin birçoğu Ağustos ayına değin

tamamlanmış olacak.

Rejim bununla siyasal tutsakları tüm toplumsal yaşamdan yalıtarak izole etmeyi, onları fiziksel ve ruhsal olarak yoketmeyi hedefliyor.

Rejim politik ve ekonomik terör ile dışarıda da işçi ve emekçilerin yaşamını hücreleştirmeye çalışıyor. Cezaevlerinde ise ortak tavır alma ve direnmeyi kırmak istiyorlar. "Gerekirse ölürüz, ama hücrelere girmeyeceğiz!" sözleriyle siyasal tutsaklar, bize saldırının boyutlarını ve kararlılıklarını gösteriyorlar.

Bu çerçevede sizleri, hücre tipi cezaevlerinin derhal kapatılması, yapımı sürdürülenlerin yapımının derhal durdurulması talepleriyle, Türk devletini protesto etmeye ve siyasal tutsaklarla dayanışmaya çağırıyoruz.

BİR-KAR

25 Haziran 2000

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Bugün sermaye tüm dünyada sendika bürokratlarını da yanına alarak, savaşarak elde ettiğimiz ekonomik, sosyal ve politik haklarımıza karşı pervasızca saldırılarını sürdürüyor. Bu saldırılarını sürdürürken sınıf çıkarları doğrultusunda davranıyor. Diğer yandan değişik uluslardan biz işçileri bölerek kavgamızı zayıf düşürmek istiyorlar.

Bu sistem tüm değerlere yabancılaşmıştır. Uluslararası tekellerin insanlığa açlık ve yoksulluk, işsizlik, baskı, terör ve savaştan başka vereceği hiçbir şey olamaz. Onların sadece bir amacı ve perspektifi vardır: Herşeye karşın kâr.

Uluslararası tekellerin bu saldırıları tüm dünyada proletaryanın ortak mücadelesi ile

püskürtülebilir ancak.

Bizler BİR-KAR olarak 2. Otomobil İşçileri Danışma Konferansı ile dayanışma içinde olduğumuzu bildiriyoruz. Bugün özellikle böylesi oluşumların hiç olmadığı kadar önemli olduğunu vurguluyoruz. Otomobil işçilerinin metal sektöründeki öncü rolünü düşündüğümüzde, bu adım daha da büyük önem kazanıyor.

Sömürsüz ve baskısız bir dünya için mücadeleye!

**Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim,
kapitalizme karşı sosyalizm!**

Yaşasın uluslararası dayanışma!

BİR-KAR

24 Haziran 2000

Otomobil sektöründe neler oluyor?

Kapitalizm son yıllarda derinleşen yapısal kriz içinde debeleniyor. Bu kriz otomobil sektörünü de tüm yakıcılığı ile etkiliyor. Aşırı üretimin tasfiyesi için otomobil tekellerinin bünyesini geniş ölçüde değiştirme planları, bu sektördeki krizi daha da derinleştiriyor.

Uluslararası otomobil tekellerinin birbirini yoketme savaşı '90'lı yılların başından itibaren yeni bir sayfaya girdi. Tekellerin birleşmeleri tüm hızıyla sürüyor. Bugün dünya ölçeğinde tek başına ayakta duran tekel sayısı 12'ye inmiş bulunuyor. '60'lı yıllarda 50 olan bu sayı, 2 yıl önce 18'e indi. 2005 yılında bu işkolunda sadece 4-6 tekelin kalacağı tahmin ediliyor. Son dönemlerde General Motor/Fiat, Daimler Chrysler/Hyundai ve Ford/Daewoo'yu satın almak için dövüşüyorlar.

Ford şefi Nasser, bugün uluslararası rekabet ile boy ölçüşebilmek için azami pazar payının 5 milyon otomobil olduğunu ifade ediyor. Geçtiğimiz yıl tüm dünyada 53 milyon otomobil üretilmişti. Yeni araba modellerinin geliştirilerek piyasaya sürülmesi devam ediyor. Bugün trafikte kullanılmak üzere kayıt edilen araçların %50'si 3 seneden daha yeni. Bu, üretim fazlalığının artmasına neden oluyor. Kitlelerin alım gücünün giderek düşmesi ise bu fazlalığı daha da büyütüyor. Örneğin Almanya'da geçtiğimiz ay, geçen yıla göre %10 daha az araba kullanıma açıldı. Kullanılmış araba alım satımı da ilk 4 ay içerisinde %1,9 oranında düştü. Bunun nedenleri arasında yükselen otomobil vergisi, ÖKO vergisi, yakıt ücretlerine gelen zamlar yer alıyor.

Diğer yandan, araştırma-geliştirmeye yatırılan para, üretilen araba sayısının artmasını zorluyor. Bugün bir binek otomobilin geliştirilmesinin maliyeti 6 milyar. Bu çelişkiyi otomobil tekelleri birleşerek, tüm bölümlerin bünyesinde değişikliklere giderek, tek tek bölüm (Opel ve Fiat'ta olduğu gibi) yapısını parçalayarak ve daha büyük birleşmelere hazırlayarak çözüyorlar. Bu Opel ve Fiat'ta etkisini işyerlerinin tasfiye edilmesi olarak gösterdi.

General Motor, Opel ve Fiat'ın geliştirme merkezlerini, satış, motor ve makina üretimi bölümlerini birleştirerek 2.5 milyar kâr yapmayı planlıyor. Bundan öncelikle 5 bin işçi zarar görecektir. Diğer yandan birleşme 5, hatta 8.5 milyar marklık kâr artışı getirecek. Planlanan ise Opel'in benzin motorda, Fiat'ın dizel motorda uzmanlaşması. Ford Avrupa çapında model başına 200 bin ile sınır koymak istiyor. Daimler Chrysler, Mitsubishi ile 2002 yılında yılda 5 milyon adet "dünya arabası" üretimini planlıyor. Bu gelişmenin devamında tekellerin bazı parçaları tasfiye edilecek ve yüzbinlerce işçi işten atılacak.

Aynı şekilde kâr getirmeyen alanlar tasfiye ediliyor veya satılıyor. Yeni yatırımlar yeni işyerlerinin açılması değil, işçilerin işlerini kaybetmeleri anlamına geliyor. İş güvencesi ve rekabet için yıllardır gerçek ücretler ve kazanılmış sosyal haklar tırpanlanıyor.

Tüm dünyada bu sektörde aşırı kapasite, toplam üretimin %42'si olarak tahmin ediliyor.

Ve otomobil işçileri tüm dünyada sayısız grev, direniş ve yürüyüşlerle, tekellerin saldırılarını kararlılık ve militan bir karşı kouyla yanıtlıyorlar.

İnsanın kendi içine hapsedilmesi

Hasan Yazıcı

Cezaevlerine yönelik izolasyon politikası, 1980'lerden bu yana devletin bilinçli bir şekilde hayata geçirmeye çalıştığı politikadır. Devlet, bugün cezaevlerinde hakimiyetini korumanın yolunu "F Tipi"ne geçişle sağlamaya yönelmiştir. Şu günlerde, her birinin maliyeti 2.5 trilyon olan 5 F tipi cezaevi hizmete sokulmak istenmektedir. 700 bin lira işe bedeli öde(ye)meyen devletin hücrelere bu kadar para ayırması, hücrelerin devletin gözünde ayrı bir öneme sahip olduğunu göstermektedir.

'Toplam 373 kişi kapasiteli olan F tipi cezaevinde, 64 adet tek kişilik hücrenin bulunması bu hücrelerin sadece müsaade ve disiplin için kullanılmayacağını göstermektedir.' (1) Devletin otorite zaafiyetinden çok, otoriteyi yanlış kullanmış olması, hukuk devleti olmadığını göstermektedir.

'Yüksek Güvenlik Bölümleri'nin, tutsakların daha iyi yaşam koşulları ve güvenlikleri için yapıldığını iddia eden devlet, tabutluklara girmek istemeyenleri 'bunlar insanlıktan anlamıyor' diye kitle iletişim araçlarından propaganda ederek, toplumla tutuklu ve hükümlülere karşı karşıya getirmektedir.

Yüksek Güvenlik Bölümleri

Araştırmaya temel olan asıl konu; patenti emperyalist ülkelere ait olan ve sürekli gelişerek başka ülkelere ihraç edilen, 'Yüksek Güvenlik Bölümleri' dedikleri tabutluklardır. Bu özel sistem, tutuklu veya hükümlünün bir hücreye kapatılarak onun, yaşamla olan tüm bağlarının tamamen koparılması ve izole edilmesini hedefler. Bir tutuklunun tek başına izole edilmesi, onun sadece diğer tutuklularla ilişkisinin kesilmesi olarak anlaşılmalıdır. Böyle bir hücreye konulan tutuklu veya hükümlü, kimliğinin değişimini öngören psikolojik terörle karşı karşıyadır artık. Bu uygulama, duyuşsal algılama yetisinin yok edilmesi ve hatta fiziki olarak imha edilmesine kadar götürülebilir. Bu nedenle tabutlukların inşasında kullanılan yapı malzemeleri ve hükümlülere uygulanan yöntemler bu amaca yönelik bir bütünlük içerisindedir. Çünkü ne bu tabutluğun mimari yapısı ne de izolasyon koşulları, birbirinden kopuk hayata geçirilemez. (2)

Cezaevleri, ezilenleri sindirmek, yazgılarına boyun eğdirmek isteyen egemen sınıflarla, buna karşı çıkan ezilenlerin savaşım tarihinde önemli yer tutar. Sanayi devrimi ve Fransız İhtilali ile birlikte cezaevlerindeki değişim de hızlandı; hücreler gündeme geldi. Kapitalist ekonomik-toplumsal koşulların getirdiği sefalet, ahlaksızlık ve yozlaşma düzeninin tanımladığı suçluluk, 18. yüzyıldan sonra çok hızlı bir şekilde arttı. Cezaevleri, toplumsal hareketin hız kazandığı, sosyal patlamaların yaşandığı dönemlerde daha hızlı değişti. 20. yüzyılın başında emperyalist devletler sömürgelerindeki kurtuluş hareketlerini tıkmak, hareketi başlatanları izole etmek için büyük çabalar harcadı. II. Dünya Savaşı'nda Alman Nazi kampları izolasyonun en acımasızca uygulandığı yerler oldu.

Hiçbir devlet hükümlüsüne işkence yaptığını kabul etmez. 'Hukuk Devleti' maskesiyle de bunu kamuoyundan gizlemeye çalışır. Devletin tutuklu ya da hükümlünün kişiliğini denetim altına almak için uyguladığı işkencenin bir parçası da, farklı yöntemlerle cezaevlerinde ortaya çıkar. 'İzolasyon bu açıdan önemli bir yere sahiptir.' (3)

'Dalkavuk, soğuk grilik...'

İzolasyon, bireyin sosyal açıdan tamamıyla yalıtılması, olanaklardan tecrit edilmesi, yaşamla olan tüm bağlarının koparılması demektir. Yani işkence, insanın kişiliğine yönelik bir baskı aracı, cezaevi de bu

baskı aracının sistemli bir şekilde sürece yayılmış şeklidir. İzolasyon, devletin tutuklu ya da hükümlünün kısa sürede kişiliğini yoketmek için uyguladığı yöntemdir. Birgit Hogefeld 22 Kasım 1994 tarihli mektubunda izolasyonun amacını şöyle ifade eder:

'İzolasyon; 'başka insanlarla hiçbir zaman birlikte olmayacaksınız, sadece kendinle yalnız kalacaksınız' etkisini uyandıran bir olgudur. (...) Kendini insan olarak ifade edebilen için, yanında olacak bir insana ihtiyacın var. İzolasyonda her ruh hali boşluğa akmaktadır, keyfin yerinde mi, üzgün müsün, kızgın mısın bunlarla hiçbir yere varamazsın, yani bunlarla yaşayamazsın demektir. Bu yaşanan herşeyin içinde kalması anlamını taşır. Sen, senin içinde hapsedilmişsin ve böyle kalacaksın. İzolasyon tutsaklığındaki insanların kendi yaşamları ve yaşamak için verdikleri mücadele, kendi içlerine hapsolmuşluklarını kırma mücadelesidir.'

K. Plein ve W. Schlegel ise 'Mezar Türküleri' adlı kitaplarında şunları ifade etmektedir: 'İzolasyon, seni dolduran, boğmak isteyen ve bazı zamanlar sesini duyabilmen için artarak dışarıya fıskıran gürültüsüz bağırmadır. İzolasyon, hücrenin her köşesine yuvalanan ve seni ısıtan bir insana duyduğun özlem karşısında uyuyamadığın gecelerde ortaya çıkan dalkavuk, soğuk griliktir. İzolasyon artık diğer erkek ve kız kardeşlerinle birlikte normal yaşayamamanın korkusudur. İzolasyon, ilk önce beden ve sonradan ruhun yavaş yavaş durdurulamaz ölümüdür. İzolasyon; sessiz, temiz ve tam bir yoketmedir.'

70 bin insan cezaevinde

Türkiye'de toplam 605 cezaevinde 12 bin 800'ü siyasi olmak üzere 70 bin tutuklu ve hükümlü bulunmaktadır. Öncelikle 70 bin insanın cezaevinde bulunması, Türkiye'de çok sayıda suçun işlendiğinin değil, temel hak ve özgürlüklerin gaspedilmesinin, artan işsizliğin, yoksulluğun, köy boşaltma ve zorla göç politikalarının, özelleştirme adı altında çalışan yığınları işten atma, örgütsüzleştirme uygulamalarının yol açtığı toplumsal şiddetin, sosyal, toplumsal, kültürel ve ahlâki çöküntünün; başta Terörle Mücadele, Devlet Güvenlik Mahkemeleri, Polis Vazife ve Selaheti Yasası olmak üzere sayısız baskıcı yasa ve kurumların varlığının göstergesidir. (4)

12 Eylül döneminden itibaren kamuoyunun gündemine sık sık giren hücre tipi cezaevini, askeri iktidarın tutuklu ailelerini bilgilendirme ihtiyacı duymadığı ilk 3-4 yıllık dönemde pek çok tutukluya uyguladığını biliyoruz. 1991 yılında bu uygulama çok sert biçimde Eskişehir E Tipi Cezaevi ile gündeme girdi. Bu dönemde tutukluların açlık grevlerinde ölümü, kamuoyunun dikkatini bu cezaevine çekmiş, kapatılmasıyla da unutulmuştur.

Avrupa'da durum

1970'li yılların başlarında Avrupa Konseyi'nde tehlikeli sayılan hücre uygulamasına geçildi. 80'li yıllarda bu uygulamanın ağır sonuçlar doğuracağı kanaatine varıldı. (5) Araştırmalarda 'Heyecan, anlama ve karar verme bozukluğu, çocukluğa varan davranış ve sosyal ilişkiler bozukluğu' gibi belirtilerin görüldüğü ortaya çıktı. Bütün bu çalışmalar, hücre tipini uygulamaya çalışan devletlere geri adım attırdı. Fakat, halen bu uygulamayı, İngiltere, İrlanda, İspanya (Bask Bölgesi), Almanya (Güney Bölgesi) gibi ülkeler

uygulamaktadır.

'Deney hayvanlarında yapılan araştırmalarda, erişkin farelerde direkt agresif etki yarattığı, saldırgan tavırlar geliştirdiği, akranlarıyla karşı karşıya kaldıklarında sosyal etkileşimlerinin ve diğerlerine ilginin azaldığı, kilo artışı, karşı cinse karşı ilginin azalımı görülmüştür. İnsanlarda ise sosyal kimlik algılamasında bozukluk, sosyal ilişki kurmada güçlük, sosyal ilişki kalitesinin azalması saptanmıştır.' (6)

Bu bilimsel veriler hücrenin tıbbi açıdan sakıncalı olduğunu, insanlarda fiziksel ve ruhsal bozukluk olabileceğini gösterir. Doğal ışıksız, nemli, soğuk bir ortamın, olumsuz sağlık profilinin, işkence gibi travmatik yaşantıları eklediğimizde bu durumun artacağı kesindir.

Tartışılmaz bir suç

İnsan toplumsal bir ögedir. Toplumsal ortamla ilişkili dinamikler, bireyin var oluşundaki süreçtir. Herşeyin tek tip olduğu, kişinin kendini üretmesine izin verilmediği, bireyin bir hiç olduğunu hissettirmeye çalışan büyük bir bürokratik araçtır cezaevleri. Kişinin böyle bir ortamda kendini savunabilmesi imkansızdır.

Ceza sisteminin insan haklarıyla uyumlaştırıldığı bu günlerde, tecrit tartışılmaz bir suçtur. Tam bir sosyal tecritin kişiliğin tahribi sonucunu doğurabileceği ve bu durumun da ne güvenlik ne de diğer herhangi bir nedenle haklı görülebilecek bir muamele biçimi oluşturmayacağı belirtilmektedir. (7)

Fiziksel ve ruhsal olarak tahribata yol açması, sosyo-kültürel yapı ve geleneklerle çelişmesi, insan haklarına aykırı bir uygulama olması nedenleriyle hücre tipi, kabul edilemez bir uygulamadır.

Sonuç (8)

Tekeller ve onların devletleri ile bir avuç bürokratin 'herşey'; marjinalleştirilmiş, gündem dışı edilmiş yüzde 90 çoğunluğun 'hiçbir şey' olduğu yeni dünya sömürü düzeni; sermayeyi küreselleştirirken emekçi halkı ise hücreleştirilmiş bir yaşama mahkum etmiştir.

Gericiliğin ve şiddetin her biçimiyle demokrasi istemlerimiz boğulmak isteniyor. Hücre tipi cezaevi yavaş ve sessiz ölümü hedefleyen bir şiddet biçimidir. Bu şiddet; toplumu korkutmayı, sindirmeyi, dayanışma duygusunu yok ederek bağlarını koparmayı, yalnızlaştırmayı, başkaldırıldığında da ölümü içermektedir.

Hücre tipi cezaevi uygulaması, halka yönelik bir gözdağı, ölüm tehdididir. Hücre tipi cezaevi, kusursuz cinayeti planlayan beyinlerin ürünüdür ve 12 Eylül saldırısının derinleşmiş ve incelmış biçimidir. Hapishane içinde hapishane uygulaması olarak hücre tipi, çağdaş barbarlığın bir ölçüsüdür.

Devrimci, demokrat insanlar, aydınlar, sanatçılar, işçi ve memur sendikaları, birlik ve odalar, öğrenciler olarak hücre tipi cezaevine ve hücre tipi yaşama hayır demeliyiz.

Evrensel/24 Haziran '00

DİPNOTLAR

- (1) Meclis İnsan Hakları Komisyonu Raporu
- (2) İHD Hücreler Raporu
- (3) Baro Gündemi, Oya Ersoy ATAMAN
- (4) Baro Gündemi, Oya Ersoy ATAMAN
- (5) Hapishanelerde İnsan Hakları
- (6) İHD Hücreler Raporu
- (7) Hapishanelerde İnsan Hakları
- (8) İHD Hücreler Raporu

Hapishane rejimi

12 Eylül'ün hapishane rejimi Anayasa'dan bile daha dayanıklı bir 12 Eylül kurumu olarak varlığını sürdürüyor

Tanıl Bora

(...) Ülkücülerin bile lanet ettiği 12 Eylül'ün hapishane rejimi, belki Anayasa'dan bile dayanıklı bir 12 Eylül kurumu olarak varlığını sürdürüyor. 12 Eylül, hapishaneleri, "rejim düşmanı" ve "terörist" sayılanların ezileceği, kişiliklerinin yokedeceği bir sürekli işkence tesisi olarak düzenlemiştir. Hapishanelerde, askeri yönetimin gözünde ideal ceza ölçüsü olan idamın gerçekleştirilemediği hallerin telafisini sağlamış, zaman zaman da ölümü "kolaylaştırarak" yahut linç yoluyla fiilen idam cezası infaz edildi. İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nin hazırladığı kapsamlı "Cezaevleri" raporu, 1981-1995 döneminde hapishanelerde 50'yi aşkın insanın öldürüldüğünü hatırlatıyor. Acil/ölümcül sağlık sorunlarıyla ilgilenilmediği, tedavisi namütenâhî geciktirildiği için ölenler -ya da yaşamları kısılananlar- hariç... Açlık grevlerinde, ölüm oruçlarında ölenler hariç...

Hapishanelerdeki zulmün oluşturduğu basınç, 12 Eylül döneminden beri ara ara açlık grevleriyle, ölüm oruçlarıyla infilâk ediyor. Mahkumların ve tutukluların, seslerini duyurmak için son çareleri bu. Yirmi yıldır defalarca başvuru bir son çare. Türkiye'nin son yirmi yılında, insanların hayattan vazgeçme noktasına geldiği kaç eşik atlandı:

(...) Hepsini saymadığımız bu açlık grevleri karşısında, "yetkililerin" kan dondurucu bir standart tavrı var: İnsanların ölümüyle, hayattan geçmesiyle alay eden... Meâlî: "Kendileri bilirler, asmayıp beslemekten kurtuluruz" demek olan... Kenan Evren'le başlıyor bu çirkin sinizm: "Bunlar açlık grevine gidiyor da hangisi öldü? İnsan açlık grevinde hiçbir şey yemezse 15-20 gün yaşar. Ondan sonra ölür. Bunlar bir ay, iki ay açlık grevi yapıyorlar. Ölmediklerine göre demek ki yemek yiyorlar..." (1984'te bu sözler söylenirken açlık grevlerinde 12 insan ölmüş bulunuyordu!) Adalet Bakanları aynen devam ettiriyor: "Yaşamını yitiren olursa sorumluluk kendilerine ait olacaktır... İçlerinden fedai olarak seçilen bazı kişilerin ölümü göze aldığı yolunda bize istihbarat geldi" (Oltan Sungurlu, 1989), "Açlık grevlerinden önce hapishane kantinlerindeki yiyecekler koğuşlara depo edildi, bunlar yiyip içiyor" (Şevket Kazan, 1996).

1990'ların ikinci yarısında "sistemli münferit vakalar" olarak hapishanelerde yapılan linçler var bir de. Hukuken "canları devlete emanet olan" insanlar, tedavi etmeyerek, ölüm oruçlarına aldırarak "ölmeye bırakmak"tan da öte, bilfiil öldürülüyor. 1995'te Buca'da bir firar olayı üzerine atılan toplu dayaklarda üç insan öldü. 1996'da Ümraniye'de 4 tutuklu aynı şekilde... Aynı yıl Eylül'de Diyarbakır hapishanesinde korkunç bir şekilde dövülen

33 kişiden 10'u öldü. 1999'da Ankara-Ulucanlar'da "direnişi kırmak" amacıyla saldırılan mahpusların 10'u öldü. Onlarca insanın yaralanmasını, sakat kalmasını saymıyoruz.

Trajik olan şu ki, hapisleşme oranının hayli yüksek olduğu (yaklaşık 1300 kişiden biri hapiste!) bu ülkede, hapishanelerdeki ölümcül sorunlara "kamuoyu ilgisi" çekebilmek çok zor oluyor, çok mihnet gerektiriyor. (...) "Sivil" idare altındaki eşik olaylarda, sadece 1989'daki "ölüme sevk" olayı ve 1996'daki 12 ölümlü ölüm orucu, "kamuoyu" denen şekilsiz ortamda belirli bir hassasiyet yaratabildi. Hapishanelerin "teröristlerin", "bölücülerin", "canilerin" kendi hükmünü yürüttüğü fesat yuvaları olduğuna, "devletin oraları kontrol edemediğine" dair propaganda, bu duyarsızlığı pekiştiriyor; dahası, "sokaktaki adam"ın gönlünü, mahpusların "cezalandırılmasına" hazırlıyor. Bu duyarsızlık karşısında hükümlü ve tutukluların çaresizliği büyüyor, açlık grevlerinin eşiği yükseliyor.

Şimdi, insanları kapatmak, üstelik sağlığını ve can emniyetini güvencelemeyen hapishanelere kapatmak kafi ceza değilmiş gibi, bilhassa siyasi tutuklu ve hükümlüleri ilaveten cezalandırmayı, ezmeyi hedefleyen yeni bir proje var "Adalet" bürokrasisinin gündeminde: 6 yerde inşa edilmekte olan, yaklaşık dört bin "ağır suçlu"nun sevk edilmesi planlanan F-Tipi Cezaevleri. Yetkililerin "konforuyla" övdüğü bu hapishanelerin esas özelliği, tecriti, sosyal izolasyonu kurumlaştıran (tek kişilik ve üç kişilik) hücre sistemine dayanması. İHD Ankara Şubesi'nin raporu, hücre sistemini, "insanlardaki dayanışma duygusunu yok etmeyi, bağlarını koparmayı, yalnızlaştırmayı, yavaş ve sessiz ölümü" öngören bir "kusursuz cinayet" olarak tanımlıyor.

Evet, 12 Eylül'ün en dayanıklı ve "kendini geliştiren" kurumlarından biri, hapishane rejimi. Bu rejim, hapishaneyi, bizatihî bir ceza olmanın ötesinde, keyfi ve hudutsuz baskı pratiklerinin deneneceği bir mekan olarak görüyor; "ıslah"ı/ "rehabilitasyon"u, insanların onurunu çiğneyen gaddarca bir burun sürme eziyeti olarak anlıyor. Bu zihniyet, insanları hakkı-hukuku olan, bizatihî insan olmaktan gelen bir değeri olan varlıklar gözüyle görmeyen bir "Devlet Akli"nin bâm telidir. Bu zihniyet değişmeden, bu kangrenleşmiş meselede herhangi bir şeyin çözülmesi mümkün olmayacak. "Evet ama..." diyebilecekler için ekleyelim: Bu zihniyet değişmeden, mahkumlar arasında oluşan sultalar, örgütlerin birey iradelerine tahakkümü vb. gibi sorunların meşru bir zeminde salim kafayla tartışılması da mümkün olmayacak.

Radikal-İki, 25 Haziran 2000

Yumuşak G Tipi Cezaevi

Aydın Engin

(...) Tartışmanın kilidi, anlamsız bir "terim" tartışması gibi görünüyor: Hücre mi, oda mı?

Adalet Bakanlığı ısrarla ve inatla "hücre" terimini reddediyor. F tipi cezaevlerinin "koğuş" sisteminden "oda" sistemine geçiş olduğunu ısrarla vurguluyor ve vurgulanmasını diliyor.

Siyasal tutuklu ve hükümlüler, onların aileleri, onlarla dayanışma içinde olan kuruluşlar ise F tipi cezaevlerinin bal gibi "hücre sistemi" olduğunda ısrarlılar.

Dünkü Tırmık'ı anımsayın. Orada "hücre" teriminden kimin ne anladığı üstünde durulmuş, şöyle denmişti:

"..... Hücre deyince, Victor Hugo'nun Sefiller'indeki gibi, yerin yedi kat dibinde, tepedeki daracık bir yarıktan ışık alan (yani almayan), duvarlarından sular sızan, zemini çamur içinde, saç sakalına karışmış, paçavralar içindeki mahkuma kedi büyüklüğündeki farelerin arkadaşlık ettiği bir 18. yüzyıl zindanı anlaşılıyorsa, hiç tartışmasız F tipinde hücre yok, oda var.

Ama artık dünyanın hiçbir mapushanesinde de öyle hücreler yok.

Bugün mapushane dilinde 'hücre', öteki mahkûmlardan yalıtılmak, tek başına bırakılmak, eski deyimle 'tecrit' edilip çıldırtıcı, tüketici, kişiliğin sakatlandığı, kimliğin ağır ağır yok edildiği bir yalnızlığın içine gömülmek demek....."

Peki, "hücre" terimini, bu içeriği ile kavrar ve tanımlarsak F tipi cezaevlerinde oda sistemi mi, hücre sistemi mi var?

Kocaeli F tipi cezaevini bizlere gezdirirken, Adalet Bakanı ve bakanlık üst yöneticileri, F tipi cezaevleri için özel bir "içyönetmelik" hazırladığını, 500 sayfaya yaklaşan bu yönetmelik tamamlanmadan F tipi cezaevlerinin kullanımına geçilmeyeceğini söylediler.

Sütten ağzımız yandıktan sonra yoğurdu üfledik ve sorduk: "Bu kesin bir karar mı?" Yönetmeliği hazırlamakla sorumlu Genel Müdür Yardımcısı Yılmaz Sağlam ileride kendini bağlayacak bir kesinlikle yanıtladı:

- Kesin efendim. Benim ağzımdan aynen yazabilirsiniz. İnşaatlar bitse bile bu cezaevlerinde görevlendirilecek personelin özel eğitimi tamamlanmadan ve sizin sorduğunuz içyönetmelik (Yılmaz Sağlam, yönetmelik yerine Tretman deyimini kullanıyor) bitmeden, bu cezaevlerine tutuklu ve hükümlü konmayacak. Bu üç ayak, yani inşaat, tretman ve personel eğitimi eşzamanlı olacak...

İşte bu çok çapraşık, bu çok yakıcı sorunun birkaç kilidinden biri de tam burası.

İçyönetmelik, tutuklu ve hükümlülerin hak ve yükümlülüklerinin belirlendiği bir belge. Bir başka deyişle "cezaevinin hukuku". Bu hukukun özü ne?

Örneğin, tutuklu ve hükümlülerin yatma saatleri dışında kullanacakları ve birarada olabilecekleri "ortak alanlar"ın kullanımı hangi hukuksal felsefeye dayanılarak düzenleniyor?

Kimse "Merak etmeyin, hukuk devletine yaraşır bir yönetmelik olacak" deyip içimizi serinletmeye kalkmasın. Biz bu ülkede "Ağır Tretman" diye anılan cezaevi yönetmeliklerine de tanık olduk. Cezaevi yönetiminin topluca "konuşmama eylemi"ni bile disiplinsizlik sayan; yargıç karşısında susma hakkının kullanılmasını bile cezalandıran bir hukuk utancının anıları pek taze.

Bir yönetmelik yaparsınız ve mapus damındaki yurttaşın, ortak alanlarda birarada olup, yalıtılmışlığın çıldırtıcı, yok edici çemberini gevşetebileceği olanakları cezaevi yönetiminin iki dudağının arasına sıkıştırırsınız:

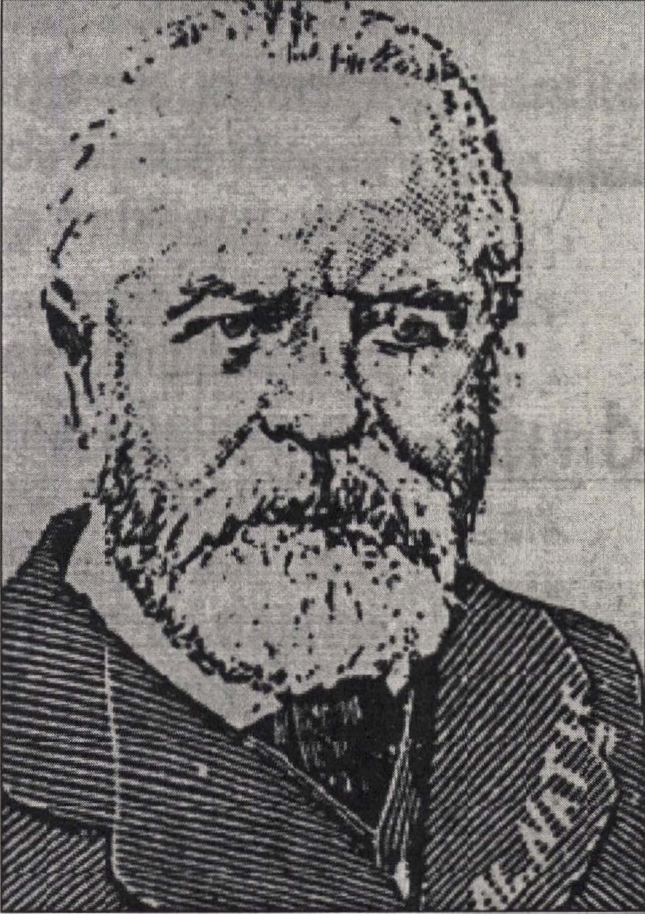
Yan baktın, "hücre-oda"dan ve onun havalandırmasından çıkmak yok. Düz baktın, spor salonunda, kütüphanede öteki arkadaşlarıyla buluşma hakkın yandı. Yere baktın, aynı havalandırma kullanan bitişik hücre-odaları boş bıraktım. Hücrende ve havalandırmasında tek başınasın artık. Yukarı baktın, çim sahadaki futbol maçına seyirci olarak bile katılamazsın...

Bu keyfiliğe kapı araldıktan sonra kalınan yerin adı ister "hücre" olsun, ister "oda". Bunun adı yalıtılmak, yalnızlığın, yapayalnızlığın çaresizliğine gömmek demektir ve sadece bu demektir.

Gelelim... Nereye geliyoruz. Yer bitti. Çarşamba günü Tırmık iznindedir. Bu hafta izin yapmasın. F tipi tartışması yarın da sürsün... Yazan bıkmayacak, okuyucu da bıkmayacak. Yoksa birkaç ay sonra hep birlikte ağlayacak ve kahrolacağız...

Cumhuriyet, 27 Haziran 2000

29 Haziran 1871: Eugène Pottier ve Enternasyonal

Ünlü Enternasyonal marşının sözlerinin yazarı Eugène Pottier 4 Ekim 1816'da Paris'te doğdu. Küçük yaşta işçiliğe başladı. Sanayi desinatörlüğü alanında uzmanlaştı. Genç yaşta cumhuriyetçi fikirlerin etkisiyle şiirler yazmaya başladı. Daha 14 yaşındayken 1830 Devrimi'ni desteklemek üzere "Yaşasın Özgürlük" adlı şiirini yazarak devrime adadı. 1848 Devrimi'nden sonra işçi sınıfının Haziran'da giriştiği ve yenildiği ayaklanmaya katıldı, barikatlarda dövüştü. Pottier, işçilerin örgütlenmesi üzerine de çalışmaktaydı. 1851'de çalıştığı ve kumaş sakıncılığı yapan atölyenin işkolunda çalışan işçilerin birliğini sağlayarak, bu örgütlenmenin Enternasyol'e üye olmasını sağladı.

Paris Komünü içinde de etkin olan Pottier, 26 Mart 1871'de 3600 seçmenin 3352'sinin oyunu alarak Komün üyeliğine seçildi. Komün'ün 21 Nisan'da örgütlediği Kamu Hizmetleri Komisyonu'nda görev yaptı. Versailles yanlılarına karşı günlerce barikatlarda dövüştü, şiirleriyle direnen komüncülere destek oldu. Versailles tarafından giyabında ölüme mahkum edildi. Önce İngiltere'ye, ardından ABD'ye sığınmak zorunda kaldı. Burada da Amerikan işçi hareketinin örgütlenmesi için çalışan Pottier, komüncülerle ilişkisini sürdürdü. Genel aftan sonra yeniden Paris'e döndü. Ancak ilerleyen hastalığı nedeniyle, Kasım 1887'de felçten öldü.

Paris Komünü'nün yenilgiye uğramasının hemen ardından yazdığı ve tüm dünyada işçi sınıfının uluslararası marşı olarak bilinen Enternasyonal'in sözlerini 29 Haziran 1871'de tamamladı. Bu şiir Pierre Degeyter tarafından 16 Temmuz 1888'de bestelenmiştir.

Enternasyonal

Uyan artık uykudan uyan

Uyan esirler dünyası

Zulme karşı huncumuz volkan

Bu, ölüm dirim kavgası

Yıkalım bu köhne düzeni

Biz başka alem isteriz

Bizi hiçe sayanlar bilsin

Bundan sonra herşey biziz

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık

Enternasyonalle kurtulur insanlık

Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan

Bizleri nasıl kurtarır

Bizleri kurtaracak olan

Kendi kollarımızdır

İsyan ateşini körükle

Zulmü rüzgarlara savur

Kollarının bütün gücüyle

Tavı gelen demire vur

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık

Enternasyonalle kurtulur insanlık

Hem fabrikalar hem de toprak

Her şey emekçinin malı

Tufeyliye tanımayız hak

Dünya emeğin olmalı

Cellatların döktükleri kan

Kendilerini boğacak

Bu kan denizinin ufkundan

Kızıl bir güneş doğacak

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık

Enternasyonalle kurtulur insanlık

27 Haziran 1905: Potemkin Ayaklanması

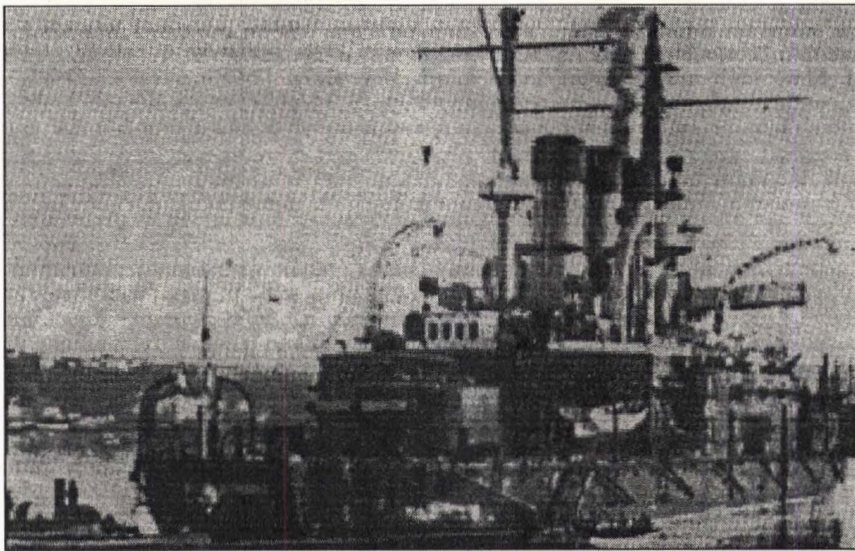
Potemkin Zırhlısı'ndaki ayaklanma, 1905 Devrimi'nin mayalanması sırasında ortaya çıkan devrimci içerikli kıpırdanmalardan biriydi. Aynı zamanda Çarlık ordusunda yaşanan ilk devrimci ayaklanmaydı da.

Rus-Japon savaşının Rusya için bir hezimete dönüştüğü bir dönemde, savaşa ve yoksulluğa karşı tepkiler devrimci içerik kazanmaya başlamıştı. Potemkin Zırhlısı'ndaki ayaklanma da bunun tipik bir örneği idi.

27 Haziran'da artık çürümüş et yemekten bıkan Potemkin

Zırhlısı'nın tayfaları, kendilerine bozuk et yedirmekte ısrar eden subaylara başkaldırdılar. Bunun üzerine bu tayfalar subayların emriyle yakalanır ve kurşuna dizilmelerine karar verilir. Ancak kurşuna dizmekle görevli askerlerin silahlarını tayfalardan subaylara çevirmesiyle işler tersine döner.

Ayaklanma hızla gelişir ve tüm asker ve tayfaların katılması sonucu subaylar denize atılır. Bundan sonra zırhlıya artık asker ve tayfalardan kurulan devrimci komite egemendir. Bu komitenin aldığı karar doğrultusunda gemi önce bir işçi kenti olan Odessa'ya demirler. Burada işçiler kitlesel bir şekilde greve giderek, Potemkin ayaklanmacılarını

desteklerler. Ayrıca ayaklanmada ölen tayfalar için cenaze töreni düzenlenir.

Ancak Çar'ın askerlerinin bu duruma müdahale etmesi uzun sürmez. 3 Temmuz'da gönderilen 50 bin kişilik bir askeri birlik, işçilerin üzerine ateş açarak büyük bir katliama girişir. Yaklaşık 6 bin kişi katledilir. Bu olay üzerine Potemkin Zırhlısı Odessa'dan ayrılarak Romanya'ya sığınır.

Potemkin Zırhlısı Ayaklanması, Rusya'da 1905 Devrimi'nin tuğlalarından biri olur. Toplumdaki devrimcileşmenin kaçınılmaz olarak düzen ordusuna da yansıtacağı ve onu içinden bölüp felç edeceğini somut olarak gösterir.

Çocuklarımız bu düzenin sömürü çarkları arasında eziliyor!

Sermaye düzeni çarklarını döndürmek için türlü yollarla biz işçi ve emekçilerin çocuklarını da köleleştirme çabası içindedir. Çok yönlü sömürsünü çeşitli kılıflar altında gerçekleştirmektedir. Bu sömürü yollarından staj ve çıraklık, eğitimde en çok kullanılan yollardandır.

Merkezi havalandırma ve klima santralleri üretimi yapan bir metal fabrikasında yaklaşık 13 aydır çalışmaktayım. Yukarıda belirtmiş olduğum sömürü yöntemleri, bu fabrikada yoğun olarak kullanılmaktadır. 70 işçinin çalıştığı bu fabrikanın yarıya yakını, çıraklık eğitiminden gelen çocuklardan ve stajyer gençlerden oluşmaktadır. Staj için gelen gençler mesleği üzerine bir işte çalışması ve o iş üzerinde pratik edinmesi gerekirken, nerde angarya işler varsa oralara verilerik, staj eğitimiyle hiç bir ilgisi olmayan işlerde çalıştırılmaktadır. Verilen ücret ise asgari ücretin yüzde 25'idir. Bu ücretle çocuklarımız gerçekte bir angaryaya tabi tutulmaktadır.

Bu sistematik sömürü aracı '97'de çıkardıkları ve yeni yeni uygulamaya başladıkları çıraklık yasasıyla geliştirilmiştir. Sermaye sözde bu yasayla hem aile bütçesine katkı hem de çıraklara eğitim sağlamaktadır. Bu yasa emperyalistlerin yıllardır kullandığı bir sömürü sistemidir. Amaçları, çocuk emeğinden yararlanmak, onları sisteme adapte etmek ve bu eğitimle yetinmelerini sağlamaktır. Milli eğitim ve patronların işbirliğiyle, bu çocuklar, asgari ücretin altında maaşla çalışmaktadırlar. Öte yandan daha 13-14 yaşında ağır işlerde çalıştırılarak bizlerle aynı koşulları paylaşmak zorunda bırakılmaktadırlar.

Haftanın bir günü okula gidip sözde eğitim alan bu çocuklar, geri kalan günlerde fabrikalarda acımasızca, ağır ve zor koşullar altında çalıştırılmaktadır.

Görülüyor ki, biz işçi ve emekçilerin ürettiklerinden elde ettikleri kârlarla çocuklarını özel okullarda okutanlar veya yurt dışına eğitime gönderenler, hiç de bizlerin çocuklarının akıbetini düşünecek durumda değildirler. Onlar yalnızca bizim çocuklarımızın sırtından nasıl kâr sağlayacaklarını ve sömürülerini nasıl katmerleştireceklerini düşünüyorlar.

Çocuklarımızın böylesine sömürülmesine son vermek ve eğitim haklarından yoksun bırakılmamaları için mücadele etmeliyiz. Eğer karşı koymazsak ve bu vahşi sömürü çarkı devam ederse, çocuklarımızın akıbeti de bizden farklı olmayacaktır.

TKİP programı bize bu sorunlarımızın yanıtlarını da vermektedir:

Her düzeyde parasız eğitim! 17 yaşına kadar zorunlu eğitim! Bilimsel, demokratik ve laik eğitim.

Bu talepler altında birleşip mücadele etmekten başka bir yolumuz yok.

Bir metal işçisi/İstanbul

"Sigortamız yok, hiçbir sosyal hakka da sahip değiliz"

İkitelli Organize Sanayi Sitesi'nde çalışıyorum. Çalıştığım işyerinde yaklaşık 30 kişi çalışıyor ve bunların çoğu genç işçi. İş saatleri sabah 07:30'dan 17:30'a kadar, yemek paydosu 30 dakika. Yemekler bozuk, aldığımız ücret asgari ücretin de altında (70-80 milyon). İşçiler genelde Kastamonulu, Sinoplu ve İranlı. Sigortamız yok, hiçbir sosyal hakka da sahip değiliz. İşçilerin en küçüğü 12, en büyüğü 45 yaşında. İşyerinde plastiği eritip şekil veriyoruz. İşçiler duyarlı değil.

İşyerinde ilk müdahaleyi iş başvurusunda yaptım. Yaklaşık 10 işçiye form dağıttılar, herkesin yanına tek tek gidip birlikte aynı ücreti yazmamız gerektiğini söyledim, kabul ettiler. Hepimiz 110 milyon yazdık. İşçilerin çoğunluğuyla konuştuk, okullar açıldığı zaman zam isteyeceğiz.

Bir plastik işçisi

Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır!

Merhaba işçi arkadaşlar!

Ben yoğun bir sömürü ve sefalet koşullarında çalışan bir tekstil işçisiyim. Günde on saat çalışmaktayım. Yaşadığım koşullar tekstil işkolunda çalışan işçi arkadaşlarla aynı. Zorunlu mesailer, ücretlerin gününde ödenmemesi, vb.

İçerde de işçi-emekçilerin öncülerine, devrimci tutsaklara "cezaevlerine hakim değiliz, F tipi, Avrupa tipi, tatil çiftliği" vb. söylemlerle saldıran sermaye devleti, (bunun en son örneğini 26 Eylül'de, 10 devrimcinin katıldığı Ulucanlar'da gördük) dışarda da bize 60 yaş emekliliği, sosyal haklarımızın tasfiyesi, özelleştirmeler, işsizlik sigortası vb. adlar altında saldırıyor. İşsizlik sigortası gerçekten söyledikleri gibi midir?

1 Haziran 2000 tarihinden itibaren Zorunlu Tasarruf Fonu kesintileri kaldırıldı, yeni bir aldatmaca olan işsizlik sigortası kesintileri başladı. Buna göre, her ay işçiden %2, patronun %3 kesinti yapılacak. Bu kesilen paralar 2002 yılında yürürlüğe konulacak. İşten atılmadan önce son 120 gün prim ödeyenler eğer 3 yılda 600 günü doldurmuşlarsa, işten atıldıklarında 6 ay boyunca işsizlik parası alacaklar. Ancak bu para asgari ücretin netini ve yarısını geçemeyecek. Getirilen bir dizi sınırlama nedeniyle, sigortalı işçilerin yarısı bu uygulamadan (bir patron kazasına kurban gitmezlerse) yararlanabilecek. Ayrıca işveren işten atarken haklıysa, işten atılan işçi bu sigortadan yararlanamayacak. İşçi Bulma Kurumu'nun bulunduğu, sefalet ücretlerinin dayatıldığı bir işi reddedenlere ödeme yapılmayacak.

Bugün sermaye devleti işsizlik sigortasıyla işten atmayı kolaylaştırıyor. İşveren işten atmakla haklıysa işsizlik sigortası ödenmeyecek, haklı değilse işsizlik sigortası ödenecek. O halde işten atmalara kim karşı çıkabilir ki? Nasılsa işsizlik sigortası ödeniyor. Bugüne kadar işveren işten atmaya mecbur olduğunu, yoksa işyerini kapatmak zorunda kalacağını söylüyordu. Buna gerekçe de ücretlerin yüksek olduğuydu. Şimdi ise işsizlik sigortasını kullanıp, "daha ne istiyorsunuz, işsizlik sigortası veriyoruz" diyecek!

Herşeyden önce patronun verdiği %3 yine işçinin cebinden çıkacak. İşveren yaptığı bütün harcamaları işçi maliyeti olarak göstermektedir. Daha önce oluşturulan fonların başına ne geldiğini biliyoruz; özelleştirmelere, banka ve şirket kurtarmalara, sermaye teşviklerine harlandı. İhbar ödentileri, kıdem tazminatları çalışan işçinin bir bakıma işten atılmamasının bir güvencesi. İşverenler ve sermaye devleti uzun zamandan beri gözlerini bu haklarımıza dikmişlerdi. Zaten oluşturulan işsizlik sigortasının bir amacı bu tazminatları gaspetmektir.

Patronlar sigortalarımızı ne zaman zamanında yatırdılar ki şimdi yatırırsınlar? Hala işçiler hayvanca çalışma koşullarında, sigortasız, ya da eksik yatırılan primlerle çalıştırılıyor. O zaman kime hizmet edecek bu işsizlik sigortası? Bize mi, yoksa patrona mı?

İşte arkadaşlar, ballandıra ballandıra anlattıkları işsizlik sigortası bu. Sermaye devleti bunu bize yaparken, içerde de devrimci tutsaklara F tipi, villa tipi, dubleks, Avrupalı, çiftlik gibi, vb. söylemlerle ölüm hücrelerini dayatıyor. Dışarda bize, içerde devrimci tutsaklara yapılan bu saldırıyı topyekün bir karşı koyuşla püskürtelim. Öncü işçilerle, devrimcilerle dayanışma içerisinde olalım.

Eğer biz sesimizi yükseltmezsek, bunun gibi birçok saldırıyı arka arkaya yürürlüğe koyacaklar ve bizim elimizde en ufak bir hak kırıntısı kalmayacak. Onun için hepimiz, "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!" şiarını yükseltelim. Tüm çalışanlar için genel sigorta isteyelim. Primler işçiler tarafından değil, devlet ve işveren tarafından ödensin.

Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi, genel sigorta hakkı!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Genç bir tekstil işçisi/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No: 13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No: 17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No: 108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No: 89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: * TL için:
3002991-8 0079219-2

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için:
1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Tekirdağ'da köylü mitingi:

20 bin üreticiden İMF'ye ve hükümete öfke!

“Holdinglere yedirdiniz,

çiftçiyi öldürdünüz!”

